

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 150

פרשת תרומה

שנת תשפ"ב ב"ב רפ"ק

חדש אדר | ז' אדר, הולדת משה רבינו מהימנא

האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

הוצאות הגליון נתנדב
ע"י אנ"ש היקרים

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

לְחִיּוֹת
בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד-לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתֵּי תְרוּמָה

"וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" (שְׁמוֹת כה, ב)

"וַיִּקְחוּ לִי" – הָאֵי מֵאֵן דְּבַעֵי לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּמִצְוָה, וְלֹא־שְׁתַּדְּלָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא, אֲצִטְרִיךְ דְּלֹא יִשְׁתַּדְּלַי בֵּיהּ בְּרִיקְנִיָּא וּבְמַגְנָא, אֶלְא אֲצִטְרִיךְ לִיהּ לְבַר-נַשׁ לְאַשְׁתַּדְּלָא בֵּיהּ בְּדָקָא יְאוּת בְּפּוּם חִילִּיהּ וְכוּ'.

אֲשְׁתַּדְּלוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּקִימָא בְּעוּבָדָא, אֲסִיר לְנַטְלָא לִיהּ לְמַגְנָא וּבְרִיקְנִיָּא, בְּגִין דְּלֹא זָכִי בַּהּ הוּא עוּבָדָא כְּלָל, לְאַמְשַׁכָּא עֲלֵיהּ רוּחָא-דְּקוּדְשָׁא, אֶלְא בְּאַגְרֵי שְׁלִים.

[תְּרוּמָה: וַיִּקְחוּ לִי, מִי שְׂרוּצָה לְהַשְׁתַּדְּלַי בְּמִצְוָה וּלְהַשְׁתַּדְּלַי בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צְרִיךְ שְׁלֹא יִשְׁתַּדְּלַי בּוּ בְּרִיקְנִיָּא וּבְחֻנָּם, אֶלְא צְרִיךְ הָאָדָם לְהַשְׁתַּדְּלַי בּוּ כְּרֹאֵי כְּפֵי כְּחוּ וְכוּ'. הַשְׁתַּדְּלוּת בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁעוּמַדַּת בְּמַעֲשֵׂה, אֲסוּר לְקַחַת אֹתָהּ לְחֻנָּם וּבְרִיקְנִיָּא, כִּי אֵינְנָהּ זֹכְרָה כִּי בְּאוּתוּ מַעֲשֵׂה כְּלָל לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ רוּחָא-דְּקוּדְשָׁא, אֶלְא רַק בְּסִיכָר שְׁלִים].

(זהר תרומה קכח.)

א.

(ח"א כג, ה; לקוטי יעצות, ממון ופרנסה יג)

כָּל הַמִּצְוֹת שְׁאָדָם עוֹשֶׂה אוֹתָם בְּלֹא מְמוֹן, הֵינּוּ: שְׂאִינוּ רוּצָה לְהַפְסִיד מְמוֹן בְּשִׁבִיל הַמִּצְוָה – זֶה הַבְּחִינָה נִקְרָא 'צְדָקָה'. וְזֶה (תְּהֵלִים קיט, קלח): "צִוִּיתָ צְדָקָה עַדְתִּיךְ".

וְעַדִּין אֵין הַמִּצְוָה בְּשִׁלְמוֹת, כִּי עַדִּין אֵינָה בְּבַחֲיַת 'אַמוּנָה' שְׁהִיא עֶקֶר הַשְּׁלֵמוֹת.

אַבְל כְּשֶׁחָבִיב כְּלִיכָה הַמִּצְוָה אֶצְלוּ, עַד שְׂאִין מְרַגֵּישׁ בְּהַפְסֵד-מְמוֹן, וּמוֹצִיא וּמְפַזֵּר מְמוֹן בְּשִׁבִיל הַמִּצְוָה – זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרָא 'אַמוּנָה'.

כִּי עֶקֶר 'אַמוּנָה' הוּא בְּמְמוֹן, כְּשֶׁמְשַׁבֵּר תְּאוֹת-מְמוֹן, שְׁשֵׁם 'פְּנִים-דְּקַדְשָׁה'.

וְזֶה (שָׁם): [ו] "אַמוּנָה מְאֹד" – זֶה מְמוֹן, כְּמוֹ שְׁכֵתוּב (דְּבָרִים ו, ה; בְּרִכּוֹת נד): "וּבְכָל

מְאֹדךְ".

ב.

(ספרי-המדות, צדקה נו)

כְּשֶׁאֲתָה עוֹשֶׂה מִצְוָה – תִּרְאֶה שְׁהַמִּצְוָה לֹא תִהְיֶה בְּחֻנָּם, אֶלְא "בְּכֶסֶף מְלֵא" (בְּרֵאשִׁית כג, ט; דְּבָרִים-הִימִים-א כא, כב-כד).

"וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבַּנּוּ

לְבוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי" (שְׁמוֹת כה, ב)

– וְעַנִּין נְדַבַּת לֵב –

ג.

(ח"א יג, א)

לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, אִי-אֶפְשָׁר אֶלְא עַד שִׁישְׁבֵּר תְּאוֹת-מְמוֹן, וְשִׁבִירְתָּהּ הוּא עַל-יְדֵי 'צְדָקָה'.

כִּי אֵיחָא בְּזִהַר (פְּנִיחַס רכד): "רוּחָא נְחַת לְשַׁבְּךְ חֲמִימָא דְּלִבָּא, וְכַד נְחַת רוּחָא, לִבָּא מְקַבֵּל לָהּ בְּחֻדוּהָ דְּנִגְנוּנָא דְּלִינְאִי".

"רוּחָא" – זֶה בְּחִינַת 'צְדָקָה', שְׁהִיא "רוּחַ נְדִיבָה" (תְּהֵלִים נא, יד) – עַל-יְדֵי מְקַרְרִין חֲמִימוֹת תְּאוֹת-מְמוֹן.

ד.

(ח"א קמב)

'אַבְרָהָם' שְׁהָיָה רֹאשׁ לְגֵרִים, וְלֹא הָיָה לוֹ מְמִי לְלַמֵּד – לֹא הָיָה לוֹ רַק 'לֵב חוֹשֵׁק' לְהַשְׁמִיטֵי תְּבַרְךְ.

וְעַל-כֵּן כָּל הַצְּרִים נִקְרְאִים עַל שְׁמוֹ, וְנִקְרְאִים (תהלים מז, י): "נְדִיבֵי עַמִּים עִם אֱלֹקֵי אַבְרָהָם", בְּחִינַת (שמות לה, כב): "נְדִיב לֵב" (אַבְרָהָם נִקְרָא נְדִיב, הַיָּאֵד מִה דָּאֵת אָמַר: 'נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹקֵי אַבְרָהָם. שִׁירֵי-הַשִּׁירִים רַבָּה ז, ה) - כִּי אֵין לָהֶם רַק מִה שְׁלָבָם נִכְסָף לְהַשְׁמִיתָבְרָךְ, כְּמוֹ 'אַבְרָהָם'.

ה.

(ח"א רסד)

'צְדָקָה' הִיא 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית'. כִּי 'פְּגָם-הַבְּרִית' הוּא: כִּי הוּא הָיָה צָרִיךְ לְהַשְׁפִּיעַ בְּקִדְשָׁה לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְהַשְׁפִּיעַ, וְהוּא סֹלֵק הַהַשְׁפָּעָה מִשָּׁם, וְהַמְשִׁיכָה חִס-וְשָׁלוֹם לְמָקוֹם-אַחֵר.

וְעַל-כֵּן ה'תְּקוּנַת עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה', שְׁעַל-יְדֵיזָה חוּזֵר וּמְשַׁפֵּיעַ לְשָׁם, אֵל הַקִּדְשָׁה, וְעַל-יְדֵיזָה נִתְּפָקוּן.

וְזֶה בְּחִינַת (שמות לה, כב): "וַיְבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים", הַנֶּאֱמָר בְּנִדְבַת הַמִּשְׁכָּן. הֵינּוּ: בְּחִינַת 'זוּג' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' שֶׁל 'נִדְבַת הַמִּשְׁכָּן' כַּנ"ל.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנּוֹתֵן לְעֵנִי שְׂאִינוּ הַגּוֹן - אֲזִי אֲדַרְבָּא הוּא נִפְגָּם יוֹתֵר, כִּי חוּזֵר וּמְשַׁפֵּיעַ לְמָקוֹם שְׂאִינוּ צָרִיךְ.

וְעַיִן בְּמָקוֹם-אַחֵר (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן ח"א כט; לא; נד - סְפוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשֶׂה יג מְשַׁבְּעָה בְּעֵטְלְעָרִם, בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי), שְׁמִבְּאָר גַּם-כֵּן: שֶׁ'צְדָקָה' הוּא 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית'.

ו.

(ח"ב ד, א)

"וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלְךָ" (מְלָכִים-א יז, ד), זֶה בְּחִינַת 'צְדָקָה'.

כִּי בְּתַחֲלָה כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְהַתְנַדֵּב לְ'צְדָקָה' - אֲזִי צָרִיכִין לְשַׁבֵּר ה'אֲכֹזְרִיּוֹת' לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוּת. וְזֶהוּ עֵקֶר 'עֲבוּדַת הַצְּדָקָה'.

כִּי מִי שֶׁהוּא 'רַחֲמָן' בְּטַבְּעוֹ, וְנוֹתֵן צְדָקָה מִחַמַּת 'רַחֲמָנוּת' שְׁבִטְבָּעוֹ - אֵין זֶה עֲבוּדָה - כִּי יֵשׁ גַּם כַּמָּה חִיּוֹת שֶׁהֵם רַחֲמָנִים בְּטַבְּעָם. רַק עֵקֶר הָעֲבוּדָה: לְשַׁבֵּר ה'אֲכֹזְרִיּוֹת' לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוּת.

וְזֶה בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלְךָ" - כִּי ה'עוֹרֵב' הוּא בְּטַבְּעוֹ 'אֲכֹזְרִי', וְנִתְּהַפֵּף לְרַחֲמָנוּת לְכַלְפֵּל אֵת 'אֱלֹהָיו'. כְּמוֹ-כֵן צָרִיכִין בְּ'צְדָקָה' כַּנ"ל.

וְכָל ה'נְדִיבֵי לֵב', כָּל מִי שֶׁהוּא 'נְדָבָן' - צָרִיךְ לִילָךְ וּלְעֵבֵר בְּתַחֲלָה דָּרֵךְ בְּחִינַת זו, בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֹרְבִים" הַנ"ל.

דְּהֵינּוּ: שְׁבַת-תַּחֲלָה צָרִיכִים לְשַׁבֵּר ה'אֲכֹזְרִיּוֹת' שְׁלָהֶם, מִה שֵׁיִשׁ לָהֶם 'אֲכֹזְרִיּוֹת' בְּתַחֲלָה - לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוּת, לְהַתְנַדֵּב לְ'צְדָקָה', כַּנ"ל.

ז.

(ח"ב טו)

דָּע: שֶׁ'הַצְּדִיק-הָאֱמֵת, מְקַבֵּל 'דְּבוּר פִּי' הַקְּדוּשָׁה, מ'בְּעַל־יְצְדָקָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים קיט, קח): "נְדָבוֹת פִּי רִצָּה נָא ה'" - שֶׁ'הַצְּדִיק' מְקַבֵּל דְּבוּר פִּי מ'נְדִיבֵי לֵב', דְּהֵינּוּ 'בְּעַל־יְצְדָקָה'.

ו'צְדָקָה' הִיא בְּחִינַת 'מִים', בְּבְחִינַת (שם קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מִים".

"הַצּוּר" - זֶה בְּחִינַת (שם עג, כו): "צוּר לְבָבִי", כִּי יֵשׁ "לֵב אֶבֶן" (יחזקאל יא, יט; לו, כו), דְּהֵינּוּ: "אֶבֶרִי לֵב הָרְחוּקִים מִצְדָקָה" (ישעיהו מו, יב).

...

וְזָהוּ (תהלים קיד, ח): **"ההפכי הצור אגם מים"** - דהינו: שנתהפך ללב רך, בְּחִינַת (איכה ב, יט): **"שפכי כמים לבך נכח פני ה'"** - הינו: **לב רך' להתנדב לצדקה'.**

ת.

(ח"ב ס)

על-ידי 'חדושי-תורה' שמגליו, נמשך 'אלקות' כביכול, כמו שכתוב (שמות כה, ב): **"ויקחו לי תרומה"**.

[**'תרומ' ה', נוטריקון 'תורה מ'"** (זהר קרח קעט. עקב ערב. תקוני-זהר לא:)].

הינו: כשתרצו לקח ולהמשיך אותי, אי אפשר בלאם על-ידי ה'תורה' - כי על-ידי ה'תורה' ממשיכין אותו כביכול.

ולחייכן נמשך ה'אלקות' לתוך מח השומע!

ואף-על-פי שזהו 'תפיסה' כביכול, בבחינת (תקוני-זהר כא: - על שיר-השירים ג, ו): **"מלך 'אסור' ברהטים", 'ברהיטי מחין' - שמה שנמשך אלקותו יתברך כביכול ברהיטי מחין, הוא בחינת 'תפיסה' - בבחינת** (תהלים סח, יט): **"שביט שבי"**.

אף-על-פי-כן הוא ניקח להשם-יתברך, שיהיה נמשך כביכול על-ידי ה'תורה'.

[**זהר קרח** (קעט.): אית **'תרומה'** מדאורייתא, תורה מ'. נהאי איהו **'תרומה'**, תורה דאתייהבת בארבעים יום].

[**זהר' עקב** (ערב.): נהאי איהו **תרומה**, תור"ה דאיהי ה' חומשי תורה, דבה **'ויהי משה בהר ארבעים יום'** (שמות כה, יח)].

[**תקוני-זהר** (לא:): ובגין דא שיעור **'תרומה'**, תרי ממאה, לקבל תרין לוחין דאורייתא, דאיהי תורה דאתייהבת בארבעין יומין].

[**שמות-דבה לג, א-ב**: **'ויקחו לי תרומה'** (שמות כה, ב) - הָדָא הוא דְּכַתִּיב (משלי ד, ב): **"כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו"** - אל תעזבו את המקח שנתתי לכם וכו'.

וַיֵּשׁ לָךְ מִקָּח, שְׂמִי שְׂמֹכְרוּ נִמְכַר עִמּוֹ, אָמַר הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל: מְכַרְתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי, כְּבִיכּוֹל נִמְכַרְתִּי עִמָּה, שְׁנַאֲמַר: **"ויקחו לי תרומה"**. מְשַׁל לְמַלְךְ וְכו'.

כִּן אָמַר הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל: נָתַתִּי לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה, לְפָרֵשׁ הַיְמִנָה אֵינִי יָכוֹל, לֹאמַר לָכֶם אֶל תִּטְלוּהָ אֵינִי יָכוֹל, אֵלָּא בְּכָל-מְקוֹם שֶׁאַתֶּם הוֹלְכִים, בַּיֵּת אֶחָד עָשׂוּ לִי שְׂאֵדוֹר בְּתוֹכּוֹ, שְׁנַאֲמַר (שמות כה, ח): **"ועשו לי מקדש"**. (נ"ב: זֶה בְּחִינַת מִה שְׁכַתוֹב בַּתּוֹרָה הַנִּלְוֵ: שְׁזָהוּ 'תְּפִיסָה' כְּבִיכּוֹל, בְּבִחִינַת "סֶלֶךְ אֲסוּר בְּרֶהֱטִים").

דְּבַר אַחֵר: **"ויקחו לי תרומה"** - הָדָא הוא דְּכַתִּיב (תהלים סח, יט): **"עלית למרום שביט שבי"** וכו'. וּבְשַׁעָה שְׂאָדָם מוֹכֵר הוא מִצַּר, תְּלַמּוּד לֹאמַר (שם): **"מתנות באדם"**, אָמַר לָהֶם: כִּן אֲנִי מַעֲלָה עֲלֵיכֶם כְּאֵלוֹ מַתְּנָה נָתַתִּיהָ לָכֶם. (נ"ב. זֶה בְּחִינַת מִה שְׁכַתוֹב בַּתּוֹרָה הַנִּלְוֵ: בְּחִינַת **"שביט שבי"**).

דְּבַר-אַחֵר: **"ויקחו לי תרומה"** - הָדָא הוא דְּכַתִּיב (משלי ד, ב): **"כי לקח טוב נתתי לכם"** וכו'. בְּנֵהג שְׁבַעוֹלָם: אָדָם לֹקַח חֶפֶץ מִן הַשּׁוּק, שְׂמָא יָכוֹל לִקְנוֹת בְּעָלְיוֹ, אֲבָל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא נִתֵּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְאֹמַר לָהֶם: **כְּבִיכּוֹל, 'לי' אתם לוקחים, הווי: 'ויקחו לי תרומה'**.]

ט.

(ח"ב עא)

עקר ה'הולדה' - הוא על-ידי בחינת נעם העליון. כי מ'נעם העליון, נתעזרין "שלהובין דרחימותא" (תקוני-זהר לא), אשר על-ידם בא ה'הולדה' וכו'.

ו'נעם העליון' שופע תמיד, אבל צריכין כלי, לקבל על-ידו שפע נעם העליון.

ודע: שעל-ידי 'צדקה' - נעשה ה'כלי' לקבל על-ידה מ'נעם-העליון, "שלהובין דרחימותא, אשר על-ידם בא ה'הולדה" (תקוני-זהר לא).

י.

(ח"ב עב)

"כָּרוּחַ נְדִיבֵי הָעָם" (במדבר כא, יח). "נְדִיבֵי הָעָם" - זה בחינת 'תשובה', כמו שפרש רש"י על פסוק (שופטים ה, ב): "בַּהֲתַנְדֵּב עָם" - "בַּהֲתַנְדֵּב לָבָם לְתַשׁוּבָה".

"זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֹׁת" (שמות כה, ג)

יא.

(ח"א כה, ד)

הַתְּגִלּוֹת הַגְּדֻלּוֹת הַבּוֹרָא, הוּא עַל-יְדֵי 'צְדָקָה' שְׁנוֹתֵנִין לְעֵנִי הַגּוֹן!

כִּי עֵקֶר הַגְּדֻלָּה וְהַפָּאָר, הוּא הַתְּגִלּוֹת הַגּוֹנִין. ו"כֶּסֶף וְזָהָב" (שמות כה, ג) - הֵן הֵן הַגּוֹנִין, כִּי "גּוֹנִין עַל־אֵין בָּהֶם" (זהר תרוומה קמז).

ו'גּוֹנִין עַל־אֵין הַמְּלַבְּשִׁים ב"כֶּסֶף וְזָהָב" - אֵין מְאִירִין אֶלָּא בְּשַׁבָּאִים לְאִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי - כִּי שָׁם מְקוּמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, וּמִתְנַהֲרִין אֵלּוּ הַגּוֹנִין, בְּבַחֲיִנַת (ישעיה מט, ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאָר" - כִּי מְקוּם הַגּוֹנִין, אֵינוֹ אֶלָּא אֶצֶל 'אִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי'.

וּכְשִׁמְתַּנְהֲרִין הַגּוֹנִין - אַזִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאָר בָּהֶם, בְּבַחֲיִנַת (חגי ב, ח): "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב". וּמַחֲמַת הַפָּאָר, הַכֹּל מְסֻתְּפָלִין בּוֹ - כִּי בְּלָם מִתְאַוִּין לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ.

אַבֵּל כֹּל זְמַן שֶׁה"כֶּסֶף וְזָהָב" אֶצֶל ה'עֶבְרִי' - אַזִּי הַגּוֹנִין נֶעְלָמִים אֹרָם, וְאֵינָם מְאִירִין, כִּי אֵין שָׁם מְקוּמָם, כִּי אֵין מְקוּמָם אֶלָּא אֶצֶל 'אִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי'.

כִּי 'צְדָקָה' הִיא 'נְדִיבוּת לֵב', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ, תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי".

ו'נְדִיבוּת לֵב', הֵינוּ: שֶׁנִּפְתַּח וְנִתְנַדַּב הַלֵּב.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִפְתַּח 'שְׁבִילֵי דְלָבָא', וְנִעֲשֶׂינ 'כְּלִי' לְקַבֵּל "שְׁלֵהוֹבִין דְּרַחֲמֵימֵינָא", שֶׁנִּמְשָׁכִין מ'נְעֵם-הַעֲלִיּוֹן'.

וַיֵּשׁ 'צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', וַיֵּשׁ 'צְדָקָה שֶׁל חוּץ-לְאֶרֶץ'. וְעַקֵּר הוּא ה'צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁעַל-יְדֵהָ נִעֲשֶׂה 'כְּלִי' לְקַבֵּל מ'נְעֵם-הַעֲלִיּוֹן' - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה ה'הוֹלְדָה, כְּנ"ל.

וּכְלָל הַדְּבָרִים: כִּי כָּל ה'נִבְרָאִים' וְכָל ה'הוֹלְדוֹת', הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַתְּגִלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ'.

וְעַקֵּר ה'הוֹלְדָה' - עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה, שֶׁעַל-יְדֵהָ נִעֲשֶׂה 'כְּלִי' לְקַבֵּל מ'נְעֵם-הַעֲלִיּוֹן, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִעֲשֶׂה ה'הוֹלְדָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ'.

וְזֶה: אוֹתִיּוֹת 'תְּרוּמָה' הֵם סוֹפֵי-תְבוּת: "לְחַזוֹת בְּנְעֵם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלֵינוּ" (תהלים כז, ד).

כִּי "תְּרוּמָה" - הֵינוּ: 'צְדָקָה' שֶׁהִיא 'נְדִיבוּת לֵב', בְּבַחֲיִנַת (שמות כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" - עַל-יְדֵהָ נִעֲשֶׂה 'כְּלִי' לְקַבֵּל מ'נְעֵם ה'" - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ הַתְּגִלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת (תהלים כט, ט): "וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד".

כי היה מעורר ה'טוב' שבכל אחד, וכל אחד כפי הטוב שהיה לו - הביא נדבת לבו הטוב ל'מלאכת-המשכן'.

כי ה'משכן' נבנה - מכל ה'טוב' שנתברר מכל אחד מישראל, שזהו בחינת (שמות כח, גד): "זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְתַכְלֵת וְאַדְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי" וכו' - שהביא כל אחד ואחד, כפי ה'נקדה-טובה' שלו.

כי "זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְתַכְלֵת" וכו' - "הם בחינת הגוֹנֵי-עֵלְאִין" (זהר תרומה קמז). - שהם בחינת ה'טוב' שיש בכל אחד מישראל, שזהו בחינת "ישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה מט, ג), "שהם כלולים מ'גוֹנֵי-סְגִיאִין" (לקוטי-מורה"ן ח"א כה).

הינו: ה'נקדות-טובות' שיש בכל אחד מישראל, שהם כלולים מ'גוֹנֵי-סְגִיאִין, כי "יש בכל אחד מישראל נקדה-טובה, אפלו בהפחותים שבהם, מה שאין בהברו" (לקוטי-מורה"ן ח"א לד). והשם-יתברך מתפאר בהם.

וזֶה בחינת ה'גוֹנֵי שֶׁהֵיוּ ב'בית-המקדש' וה'משכן', בחינת "זָהָב וְכֶסֶף" וכו', שהביא כל אחד מ'נדבת לבו הטוב' - כי שם היו כלולים כל ה'נקדות-טובות', שהם בחינת 'גוֹנֵי-עֵלְאִין' שיש בכל אחד מישראל.

ועל-כֵּן אחר 'מעשה-העגל', שאז הצרך משה לחפש ולמצא ה'נקדות-טובות' שיש בכל אחד מישראל - אז דיקא נצטוו על 'מלאכת-המשכן' - כי ה'משכן' נבנה מזה, מ'נקדות-טובות' הנ"ל.

וזֶהוּ (שמות-רבה מט, ב - על שירי-השירים א, ה): "שחזרה אני - במעשה-העגל."

בבחינת: "ישראל אשר בך אתפאר" - כי שם 'פאר הגוֹנֵי'.

ובשביל-זֶה: העכו"ם תאבין ל'ממון-ישראל'! - אף-על-פי שיש להעכו"ם "כסף וזהב" הרבה, תאבין ל'דינר של יהודי', כאלו לא ראה ממון מעולם!

וזֶה: מחמת שה'כסף וזהב' שיש תחת ידם, אין ה'גוֹנֵי' מאירין, ואין ה'חן' שורה על ממון שלהם, כי עקר ה'פאר' וה'חן' לא נתגלה אלא אצל ישראל.

ועל-ידי 'צדקה' שנותן מ'ממונו' - נתתקן כל ממונו, ונתגלן ה'גוֹנֵי' ומאירין, ונעשה כל ממונו בבחינת: "לי הכסף ולי הזהב".

וזֶהוּ (שירי-השירים ז, ה): "עיניך ברכות בחשבון". "עיניך" - זה ה'גוֹנֵי', בחינת "כסף וזהב" - נתברכין על-ידי 'צדקה', "שכל פרוטה נצטרף לחשבון גדול" (בבא-בבא ט).

יב.

(ח"א נו, ה)

'ניצוצי-הקדשה' - הם בחינת ה'גוֹנֵי-עֵלְאִין' שיש ב'זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת" (שמות כה, ג - זהר תרומה קמז), שהם ה'ממון'.

יג.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, ד-ט)

כשנתרצה השם-יתברך למשה, על-ידי שמצא 'טוב' בכל ישראל אפלו אחר 'מעשה-העגל' וכו' - אזי צוה להם על 'מלאכת-המשכן', שביא כל אחד נדבת לבו ל'מלאכת-המשכן'.

וְנֹאזָה אֲנִי - בְּמִלְאכַת הַמְּשָׁכָן - הִינּוּ:
בְּנִקְדוֹת-טוֹבוֹת שֶׁאֲנִי מוֹצֵא בְּעֲצָמֵי, שֶׁהֵם
בְּחִינַת מִלְּאכַת-הַמְּשָׁכָן, כַּנ"ל.

וְכֵן מוֹכֵן בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א
רפב): שֶׁעַל-יְדֵי ה'טוֹב' שֶׁמוֹצֵאִין בְּכָל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל - עַל-יְדֵי-זֶה נִבְנָה הַמְּשָׁכָן.

וְעַל-כֵּן זֶה שֶׁיְכוּל לְמַצֵּא כָּל ה'טוֹב' שֶׁיֵּשׁ
בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'חֶזֶן' -
הוּא יוֹדֵעַ כָּל הַבְּחִינֹת שֶׁיֵּשׁ בְּעֵינֵי הַמְּשָׁכָן
שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהַצְּדִיקִים, עַיִן שֵׁם.

כִּי עֵקֶר 'בְּנֵי הַמְּשָׁכָן' הוּא עַל-יְדֵי-זֶה,
עַל-יְדֵי ה'טוֹב' הַנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת כו, ו): "וְהָיָה הַמְּשָׁכָן
אֶחָד" - שֶׁנִּכְלָלִין כָּל הַנִּקְדוֹת-
טוֹבוֹת בְּאֶחָדוֹתָיו יִתְבָּרַךְ.

יד

(לקוטי-הַלְכוֹת, בְּרֵפֶת-הַשַּׁחַר ה, מה)

עֵקֶר בְּחִינַת 'עֲבוּדָה-זָרָה' ו'שְׂמֵד' - הוּא
בְּחִינַת 'תְּאוֹת-מָמוֹן' ו'טְרֵדַת וּמְרִירַת
הַפְּרָנְסָה'.

מֵה שֶׁהַשָּׁטָן וְהַבַּעַל-דָּבָר מְפִיל בְּלִ-אֶחָד
בְּדַעְתּוֹ לְטַבְּעִיּוֹת, וְרוֹצֵחַ לְהַרְחִיקוֹ
מֵאֲמוּנַת הַהַשְׁגָּחָה וְהַרְצוּן-הָעֶלְיוֹן.

וּמַחְמַת-זֶה דוֹאֵג תְּמִיד עַל מָמוֹן וּפְרָנְסָה,
מַחְמַת שְׂרוּאָה שֶׁעֲתָה
נִתְמַעְטָה פְּרָנְסָתוֹ, וְיֵשׁ שֵׁשׁ לוֹ מָמוֹן הַרְבֵּה,
אֲבָל מֵתְאוּזָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכו'.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: בְּחִינַת 'מַעֲשֵׂה-הַמְּשָׁכָן',
בְּחִינַת 'צְדָקָה' לְעַנְיִים-הַגּוֹנִים
וּכְשָׁרִים בְּאֲמַת.

כִּי "ל"ט מִלְּאכּוֹת מִמְּשָׁכָן גְּמָרִינָן" (שַׁבָּת
מט:), וְכָל עֶסְקֵי הַמְּשָׁא-וּמַתָּן
וְהַמְּלָאכּוֹת, כְּלוּלִים בְּל"ט מִלְּאכּוֹת.

וְצָרִיךְ כָּל-אֶחָד לְהַרְבוֹת בְּצְדָקָה, וּלְכוּן
לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֲצָמוֹ 'קִדְשֵׁת
הַמְּשָׁכָן' שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה, שֶׁעָשָׂא בְּתַקּוּנִים
כְּאֵלֶּה, לְתַקֵּן לְדוֹרוֹת: 'חֲטֵא-הָעֶגְלוֹ', שֶׁהוּא
'עֲבוּדָה-זָרָה', בְּחִינַת 'תְּאוֹת-מָמוֹן'.

כִּי בְּהַמְּשָׁכָן - כָּלוּל כָּל הַגּוֹנֵי-עַלְאֵין
הַמְּלַבְּשִׁין בְּ"כֶסֶף וְזָהָב וְנִחְשֵׁת
וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן" וְכו' (שְׁמוֹת כה, ג),
"שֶׁבִשְׂרָשָׁם הֵם גְּבוּהִים מְאֹד" (זֶהַר תְּרוּמָה
קמז), כִּי "הֵם עֵקֶר גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא-יִתְבָּרַךְ"
(לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א כה).

אֲךָ לְמַטָּה, נִפְלוּ מְאֹד - עַד שֶׁרַב הַתְּרַחֲקוֹת
בְּנֵי הָאָדָם מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, הוּא עַל-יְדֵי
'טְרֵדַת הַמָּמוֹן וְהַחֲפָצִים', שֶׁכֶּלֶם כְּלוּלִים
בְּ"כֶסֶף וְזָהָב וְנִחְשֵׁת וְתַכְלֵת" וְכו'.

וְכִי שֶׁמְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְצְדִיקֵי-הַדּוֹר
הָאֲמִתִּיִּים, בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', וּמְרַבֵּים
בְּצְדָקָה דְקִדְשָׁה לְשָׂמַיִם, וְלֹא לְהַתְּפָאֵר -
עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִים: שֶׁמְאִיר בָּהֶם 'הָאֶרֶת-
הַרְצוּן' מִבְּחִינַת 'מֹשֶׁה' - עַד שֶׁמְאִיר לָהֶם
בְּכָל מִינֵי חֲשָׁד לְעֵלוֹת מִשָּׁם.

"וְעֵטוֹ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם" (שְׁמוֹת כה, ח)
- עֲנִינֵי הַמְּשָׁכָן ו'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּתַחְתּוֹנִים' -

"וְעֵבְדוּן קָדְמִי מִקְדָּשָׁא וְאַשְׁרֵי שִׁכְנַתִּי בִּינְיָהוּן"
(תְּרַגּוּם אוּנְקֵלוֹס)

טו

(ח"א ב, ו)

כָּל תְּפִלָּה וְתַפְלָה שֶׁכָּל אֶחָד מֵתַפְּלָל, הוּא
בְּחִינַת 'אֵיבֵר' מֵה'שְׂכִינָה', שֶׁהֵם
'אֵיבְרֵי הַמְּשָׁכָן', שֶׁאֵין שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
יְכוּל לְאֵעֲלֹא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא כָּל חַד לְדוֹכְתִיָּה,
אֲלֹא 'מֹשֶׁה' בְּלַחֲוֹד.

בְּשִׁבְלִיזָה צְרִידָה לְהֵבִיא וּלְקַשֵּׁר כָּל הַתְּפִלוֹת לְצִדִיק־הַדּוֹר, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת לט, לג): "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה."

וְהוּא יוֹדֵעַ לְאֵעֲלֵא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא, וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ 'קוֹמָה שְׁלֵמָה', כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (שָׁם מ, יח): "וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן."

לְקוֹטִי־הַלְכוֹת, נִחְלוֹת ד, ח: עַל־כֵּן "כָּל מִשְׁפַּחֹת יִשְׂרָאֵל כָּל־ם, חָנוּ סָבִיב לְמִשְׁכָּן" (בַּמִּדְבָּר א"ב), כִּי ה' מִשְׁכָּן הָלַךְ בִּינֵיהֶם, וְכָל־ם הָיָה לָהֶם חֵלֶק בַּמִּשְׁכָּן - כִּי ה' מִשְׁכָּן, הוּא בְּחִינַת 'כָּל־ם תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמַבְאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה (ח"א ב ה"ל).

וְה' מִשְׁכָּן נִבְנָה מִכְּפָה וְכִמְהָ דְבָרִים פְּרָטִיִּים, כִּי יֵשׁ בּוֹ כְּפָה: קָרְשִׁים, וְקַרְסִים, בְּרִיחִים, וְעַמּוּדִים, וְאַדְנָיִם וְכוּ', לֹא־אוֹת, וְמִיתָרִים, יְרִיעוֹת עֲלִיזוֹת וְתַחְתּוֹנוֹת, וְקַלְעֵי־הַחֲצֵר, וְכוּ'. וְכָל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן: שִׁלְחָן, וּמִנְזוּחַ, וּמִזְבֵּחַ וְכוּ'. וְכָל הַפְּרָטִים שֶׁהָיָה בְּכָל כְּלֵי, כְּגוֹן: כַּפְתוּרִים, וּפְרָחִים, וְגִבְעִיעִים וְכוּ' בְּהַמְנֹרָה. וּמִסְגֵּרַת שֶׁל הַשִּׁלְחָן, וְקַעְרוֹתָיו, וְקִשׁוֹתָיו וְכוּ'.

וְהַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכָל־ם הֵם בְּחִינַת 'תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל' - כִּי יֵשׁ כְּפָה וְכִמְהָ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְחַבְּרִין יַחַד, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת 'קָרֶשׁ' לְמִשְׁכָּן, וְיֵשׁ שְׁנַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת 'אָדָן' לְמִשְׁכָּן וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת 'מִשְׁפַּחֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁסָּבִיב לְמִשְׁכָּן' - כִּי 'כָּל־ם מִשְׁפָּחָה זֹאת" הֵם בְּחִינַת חֵלֶק זֶה מִהַמִּשְׁכָּן. וּמִשְׁפָּחָה אַחֲרָת, הֵם בְּבִחִינַת פְּרָט אַחַר מִהַמִּשְׁכָּן. וְהַעֲקָר הוּא ה'תְּפִלָּה, שֶׁהִיא עֲקָר בְּחִינַת 'בְּנִיגַד־הַמִּשְׁכָּן'. וְכָל אֶחָד כְּפִי תְּפִלוֹתָיו, בֵּן הוּא נִשְׁרָשׁ בְּמִשְׁפַּחֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּל־ם הַמִּשְׁכָּן וְכוּ'.

טז

(ח"א ט, ג)

עֲקָר ה'אור' הוּא הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הוּא 'עֵצִים הָאֲמֵת'. וְעֲקָר ה'שְׁתוֹקְקוֹת שֶׁל הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ, אֵינּוּ אֵלָּא אֶל ה'אֲמֵת'.

הִינּוּ: שֶׁתִּרְאֶה שֶׁיֵּצְאוּ הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ בְּאֲמֵת, וְאִז יִשְׁתוֹקֵק הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִלְּמַעְלָה לְשִׁכּוֹן אֲצִלְךָ - וְכִשְׁיִשְׁכֵּן אֲצִלְךָ, הוּא יֵאִיר לְךָ.

כִּי עַל יְדֵי אֲמֵת, הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא חוֹמֵד מִלְּמַעְלָה לְשִׁכּוֹן עִם הָאָדָם, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (תְּהִלִּים קמ"ה, יח): "קָרוֹב ה' לְכָל־ם קְרָאִיו" וְכוּ' [לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּ בְּאֲמֵת].

יז

(ח"א ע)

ה'צְדִיק' הוּא בְּחִינַת 'עֶפֶר' - כִּי הוּא יְסוּד עוֹלָם, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (מִשְׁלֵי י, כה): "וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם", וְכָל הַדְּבָרִים עוֹמְדִים עָלָיו, וְיֵשׁ לוֹ 'בְּחִינַת־הַמּוֹשֵׁד' לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַדְּבָרִים אֵלָיו.

כִּי זֶה ה'צְדִיק' - הוּא רַק יְחִיד בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא יְסוּד עוֹלָם, שֶׁכָּל הַדְּבָרִים נִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ וְכוּ'.

כִּי זֶה ה'צְדִיק הַיְחִיד בְּעוֹלָם' - הוּא עֵנּוּ וְשִׁפְלָה, "וּמִשִּׁים עֵצְמוֹ כְּעֶפֶר" (עֵנּוּ עֲרוּבִין נד. רֹאשׁ־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כא: וְעוֹד), בְּבִחִינַת (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "וְאֵנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר". וְעַל־כֵּן הוּא יְסוּד עוֹלָם' - הִינּוּ: בְּחִינַת 'עֶפֶר', שֶׁכָּל הַדְּבָרִים הֵם עָלָיו. כְּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן' - כִּי 'מִשְׁכָּן' הָיָה לוֹ 'בְּחִינַת־הַמּוֹשֵׁד', לְהַמְשִׁיךְ 'אֲלֻקוֹת' לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם, בְּחִינַת (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים א, ד): "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה". "אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה" דִּיקָא, כִּי כָּל מָה שֶׁמִּתְקָרֵב יוֹתֵר אֵלָיו, הוּא רָץ בְּיוֹתֵר, מִחֲמַת ה'בְּחִינַת־הַמּוֹשֵׁד'.

וְכַמוֹכָא בְּמִדְרַשׁ (שְׁמוֹת־רַבָּה לא, י): "שֶׁה'מִשְׁכָּן' הוּא לְשׁוֹן 'מִשְׁכּוֹן' - שֶׁהוּא 'מִשְׁכּוֹן' לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁתִּשְׁרָה

שְׂכִינָה אֲצֵלְכֶם, אִפְלוּ אִם יִחַטְאוּ חִסְיוֹשְׁלוֹם,
כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (ויקרא כו, יא): 'וְנָתַתִּי מִשְׁפָּנִי
בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם'."

נִמְצָא: שְׁעַל־יְדֵי הַמְּשָׁפָן, הַשְּׂכִינָה
שׁוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל. הִינּוּ פִנְ"ל: כִּי
'מִשְׁפָּן' לְשׁוֹן 'מִשְׁכְּנִי' וְכו' - שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת
'בַּח־הַמּוֹשֵׁף', לְהַמְשִׁיךְ 'אַלְקוֹת' לְמָקוֹם
שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם.

וְעַל־כֵּן אִי־אֶפְשֵׁר לְהַקִּים אֶת הַמְּשָׁפָן,
אֶלָּא הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי',
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', שֶׁהָיָה "עֵנּוּ מִכָּל הָאָדָם"
(בַּמִּדְבָּר יב, ג), כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת מ, יח): "וַיִּקֶּם
מֹשֶׁה אֶת הַמְּשָׁפָן."

וְאַחַר לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַקִּימוֹ - כִּי דוֹקָא
זָה הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי',
בְּחִינַת 'בַּח־הַמּוֹשֵׁף' - יָכוֹל לְהַקִּים
הַמְּשָׁפָן, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בַּח־הַמּוֹשֵׁף',
לְהַמְשִׁיךְ הַאֲלֻקוֹת' פִּנְ"ל.

וְזָה שִׁפְתוֹב (דְּבָרִים ז, ו): "לֹא מִרְבֶּכֶם חָשַׁק
ה' בְּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמְּעֵט" - וְדָרְשׁוּ
רַז"ל (חולין פט, רש"י דְּבָרִים שָׁם): "לֹא מִרְבֶּכֶם
וְכו', רַק מִחֲמַת שְׂאֵתֶם מִמְעֵיטִין עֲצָמְכֶם
וְכו', חָשַׁק ה' בְּכֶם".

כִּי מִחֲמַת שְׂמַמְעֵיטִין וּמִקְטִינִים עֲצָמָן -
עַל־יְדֵי־זָה הֵם בְּבַח־יַתְּבָרָה, שֵׁישׁ לוֹ
'בַּח־הַמּוֹשֵׁף', בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן', שְׂמוֹשֵׁף
הַאֲלֻקוֹת'. וְעַל־כֵּן "חָשַׁק ה' בְּכֶם".

וְזָה בְּחִינַת (ישעיה נז, טו): "אֲשַׁפֵּן אֶת דְּכָא"
- כִּי עַל יְדֵי 'שְׂפָלוֹת', "שְׂמֵשִׁים עֲצָמוֹ
כְּעֶפְרָי" (עַיֵן עַרְוּבִין נד, רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כֵּא:
וְעוֹד), עַל־יְדֵי־זָה יֵשׁ לוֹ 'בַּח־הַמּוֹשֵׁף',
לְהַמְשִׁיךְ הַשֵּׁם־יְתְּבָרָה אֲצֵלוֹ, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת
הַמְּשָׁפָן פִּנְ"ל.

וְזָה בְּחִינַת הַכְּבוֹד' הַנִּיאָמַר אֲצֵל הַמְּשָׁפָן,
כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ
בְּכַבְדִּי", וְכְמוֹ שִׁפְתוֹב (שָׁם מ, לד-לה): "וְכַבּוֹד
ה' מִלֹּא אֶת הַמְּשָׁפָן".

כִּי כָּל הַכְּבוֹד' שֵׁישׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם,
מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל - כָּלָם מִקְבָּלִים רַק מִזָּה
הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי', בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן',
שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַכָּל.

יח.

(ח"א עח)

הַדְּבֹר' הוּא בְּחִינַת 'מַלְכוּת', וּבְחִינַת
'שְׂכִינָה', כִּי שׁוֹכְנֵת אַתֶּם תְּמִיד
בְּלִי תְּפִסָּק רַגְעַ, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (ויקרא טז, טז):
"הַשְּׂכֵן אַתֶּם בְּתוֹךְ טְמֵאתֶם".

וְהוּא בְּחִינַת (תהלים קיג, ט): "אִם הַבְּנִים" -
כְּמוֹ שֶׁהָאֵם' הוֹלֶכֶת תְּמִיד עִם בְּנֵיהָ
וְאִינָה שׁוֹכְחַת אוֹתָם, כֵּן הַדְּבֹר' שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'שְׂכִינָה', הוֹלֶכֶת עִם הָאָדָם תְּמִיד,
אִפְלוּ לְמִקְוֹמוֹת־הַמְּטַנְפִים, אִפְלוּ אִם נָפַל
לְמָקוֹם שְׂנֵפֵל.

כִּי אִינּוּ מְנִיחַ אוֹתוֹ לְשִׁפְחַ הַשֵּׁם־יְתְּבָרָה,
וְזוֹכֵר וּמְזַכֵּיר אוֹתוֹ לְהִתְחַזֵּק בְּמָקוֹם
שֶׁהוּא.

וְזָהוּ בְּחִינַת 'גְּלוּת־הַשְּׂכִינָה' - שֶׁהַדְּבֹר'
בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה, בְּגְלוּת. שֶׁהַשְּׂכִינָה'
צוֹנְחַת (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ב, ה): "סִמְכוּנִי בְּאִשִּׁישׁוֹת
וְכו', כִּי חוֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי" - הִינּוּ 'אֶהְבַּת־
יִשְׂרָאֵל', "שְׂאֲנִי שׁוֹכֵן אַתֶּם אִפְלוּ בְּתוֹךְ
טְמֵאוֹתֶם", וְזָהוּ 'גְּלוּת־הַשְּׂכִינָה'.

וְלָכֵן בְּמָה שֶׁפָּגַם יִתְקַן, הִינּוּ: 'וְדוּיִי'
דְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכֹּתוּב (הושע יד,
ג): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים" - שִׁיתְּוֹדָה תְּמִיד
בְּכָל לְבוֹ, "נִכַח פָּנֵי ה'" (איכה ב, יט).

אזי: "ושובו אל ה'" (הושע שם) - שישוּבו כָּל הַדְּבָרִים שֶׁפָּגַם, אֶל שְׂרָשׁוֹ.

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, דְּבוּר יט: גַּם הַדְּבוּר 'הוא בְּחִינַת: "אם הַבָּנִים" (תהלים קיג, ט). הֵינּוּ: כְּמוֹ שֶׁהָאֵם הוֹלֶכֶת תָּמִיד עִם בְּנָהּ, אֶפְלוּ לְמִקְוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים, וְאֵינָה שׁוֹכַחַת אוֹתוֹ - כְּמוֹכֵן הַדְּבוּר' הוֹלֵךְ עִם הָאָדָם תָּמִיד אֶפְלוּ בְּמִקְוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים, וּמְזַכֵּיר אוֹתוֹ תָּמִיד אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

הֵינּוּ: שֶׁאֶפְלוּ אִם הָאָדָם מְנַח חֶסֶד-וְשָׁלוֹם בְּשֶׁפֶל הַמְדַרְגָּה מְאֹד בְּמִקְוֹם שֶׁהוּא חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, אִף-עַל-פִּי-כֵן עַל-יְדֵי הַדְּבוּר, יְכוּל לְהַזְכִּיר אֶת-עֲצָמוֹ בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם.

דֵּהֵינּוּ: שֶׁאֶפְלוּ אִם הוּא בְּמִקְוֹם שֶׁהוּא - אִם יִתְחַזַּק גַּם שֵׁם לְדַבֵּר עַל-כָּל-פָּנִים 'דְּבוּרִים קְדוּשִׁים' שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה וְשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנֵנו, אוֹ לְשִׁיחַ עִם רַבּוֹ אוֹ חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת-שָׁמַיִם - יְכוּל לְהַזְכִּיר עֲצָמוֹ בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם, אֶפְלוּ שֵׁם בְּמִקְוֹמוֹת הַרְחוּקִים מְאֹד מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'מִקְוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים' - אֶפְלוּ אִם נָפֶל לְמִקְוֹם שֶׁנָּפֶל רַחֲמָנָא-לְצַלְן. פִּי הַדְּבוּר' אֵינּוּ מְנִיחַ אוֹתוֹ לְשִׁכַּח אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וְהָבֵן הַדְּבַר הַיֵּטֵב מִגְּדֹל כַּח הַדְּבוּר'. וְהִיא עֲצָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה, לְמִי שֶׁחָפֵץ בְּאַמֶּת לְבַל יֵאבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם].

יט.

(ח"א צד)

כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (ישעיה מג, ז): "לְכַבֹּדֵי בְּרֵאתֵינוּ יִצְרַתֵינוּ אִף עֲשִׂיתֵינוּ", דֵּהֵינּוּ: 'בְּרִיאָה', 'יִצִּירָה', 'עֲשִׂיָה', לֹא נִבְרָא אֶלָּא 'לְכַבֹּדֵי'.

ו'כְבוֹדֵי' הֵינּוּ 'יִשְׂרָאֵל', דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כה, ח): "וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (מוֹבָא בְּרֵאשִׁית-חֻכְמָה, 'שְׁל"ה, מְגִלַּת-עֲמֻקּוֹת; 'אַרִיז"ל; וְעוֹד): "בְּתוֹכוֹ לֹא נֹאמַר אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם, מְלֻמָּד שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרְה שְׂכִינְתוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל".

נִמְצָא: כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָא 'לְבוּשׁ, וְלְבוּשׁ' נִקְרָא 'כְּבוֹד', כִּי "רַבִּי

יוֹחָנָן קָרִי לְמֵאנָה מְכַבְּדוֹתָא" (שַׁבָּת קיג: בְּבֹא-קַמָּא צא: סְנַהֲדְרִין צד).

נִמְצָא: כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּי לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם רַב טוֹב וְכוּ'.

נ.

(ח"א רפב)

וְדַע: שֵׁישׁ בְּכָל דוֹר וְדוֹר 'רוּעָה', וְהוּא בְּחִינַת 'מִשָּׁה', שֶׁהוּא 'רַעֲיָא' מְהִימָנָא, וְזֶה הַ'רוּעָה' הוּא עוֹשֶׂה 'מִשְׁפָּן'.

וְדַע: שֶׁ'תִּינוּקוֹת-שֶׁל-בֵּית-רַבִּין' מְקַבְּלִים "הֶבֶל פִּיהֶם שָׁאִין בּוֹ חֵטָא" (שַׁבָּת קיט:י) - מִזֶּה הַ'מִּשְׁפָּן'.

וְדַע: שֶׁכָּל הַצַּדִּיקִים שְׂבִדוֹר, כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת 'רוּעָה', כִּי בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת 'מִשָּׁה'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לָפִי בְּחִינַתוֹ, הוּא עוֹשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן' - שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת 'הֶבֶל פִּיהֶם' כִּנ"ל.

וְכָל אֶחָד לָפִי בְּחִינַתוֹ, לָפִי בְּחִינַת הַ'מִּשְׁפָּן' שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּמוֹכֵן יֵשׁ לוֹ 'תִּינוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין מִשָּׁם.

נִמְצָא: שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִ'צַּדִּיקֵי-הַדְּוֹר', סֵךְ 'תִּינוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין 'הֶבֶל-פִּיהֶם' מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לָפִי בְּחִינַתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַז"ל (שַׁבָּת לג:י): "שְׁתִּינוּקוֹת נִתְפָּסִין עַל עוֹזְרֵי-הַדְּוֹר, שֶׁנֹּאמַר (שִׁירַת-הַשִּׁירִים א, ח): "וְרַעֲיָ אֶת גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרַעִים" - שֶׁמִּתְמַשְׁפְּנִין עַל הָרַעִים".

וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרַעִים" - שֶׁהֵם מְקַבְּלִין 'הֶבֶל פִּיהֶם', מִבְּחִינַת

ה'משפנות' של ה'רועים', דהיינו ה'צדיקים' - ש'בדור', שכל אחד עושה 'משפן', כנ"ל.

אך לידע כל זאת, דהיינו: לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השייכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור ש'בוא מהם עד הסוף!

דע: מי שיוכל לעשות 'נגונים', דהיינו: ללקט ה'נקודות טובות' שנמצא בכל אחד מישראל, אפלו ב'פושעי ישראל' - הוא רואה ויודע אצל איזה צדיק הם מקבלין ה'בל-פיהם'. [עין חיי-מוהר"ן לגנט-קסז; ימי-מוהר"ת ח"א כו].

נא

(ח"ב א, יד)

כל המקומות, הם אצלו יתברך, כי "הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו" (בראשית-רבה סח, ט).

כי אף-על-פי שאנו מוצאים מקומות שהיה בהם 'השראת השכינה', כגון ב'בית-המקדש'.

אין הפונה חסו-שלום: שנתצמצם שם אלקותו יתברך חסו-שלום, כמו שאמר שלמה (מלכים-א ח, כז; דברי-הימים-ב, ג, יח): "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוה, אף כי הבית הזה" וכו'.

רק מחמת שהיה שם דברים נאים, כי "בבית-המקדש היה, ציורא דעבדא" דבראשית ו'ציורא דגן-עדן" (תקוני-זוהר יג) - על-פני המשיך לשם קדשתו יתברך.

אבל הוא יתברך - "אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם".

וזה בחינת (תהלים צג, ה): "לבינתך נאזה קדש" - היינו: שהשם-יתברך המשיך

רק קדשתו ל'בית-המקדש', מחמת שהיו שם דברים נאים. אבל הוא יתברך בעצמו - "אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם".

נב

(ספר-המדות, צדיק ח"ב ד)

אל תתמה על החפץ, שהאדם הוא בריה קטנה, ובו תלוי כל העולמות, כי כן בכל-מקום שהשכינה שרויה, "מועט מחזיק את המרבה" (ויקרא-רבה י, ט).

נג

(שיחות-הר"ן מ)

ב'בית-המקדש' היה בחינת (פסחים נ, בבא-בבא) בתרא י: "עליונים למטה ותחתונים למעלה", כי השם-יתברך השרה שכינתו במשפן ובבית-המקדש, בחינת: "עליונים למטה".

וכן להפך: כל 'ציורא-דמשפנא' היה רשום למעלה, בחינת: "תחתונים למעלה".

כי על-פי 'חקירה' - הוא דבר רחוק מאד: שהשם-יתברך שהוא מרום ומנשא למעלה מכל הרוחניות, יהיה מצמצם שכינתו ב'כלי המשפן' - "הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוה" וכו' (מלכים-א ח, כז; דברי-הימים-ב, ג, יח).

ואף-על-פי-כן הראה השם-יתברך: שהוא דוקא להפך מדעתם! כי באמת השרה שכינתו במשפן.

וכן להפך - הוא דבר רחוק: שהאדם שהוא בריה שפלה יהיה לו פח לעשות רשם למעלה, או בהמה שפלה יהיו מקריבין אותה לקרבן, שתעלה לריח-ניחוח לנחת-

רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך שיד רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת: הראה השם יתברך להפך מדעתם, כי באמת השרה שכנינתו למטה במשכן ובבית המקדש, והבהמה עלתה לריחניחוח וכו'. וזה בחינת: "עליונים למטה ותחתונים למעלה".

וזה בחינת ה'גאלה' - כי זהו עקר ה'גאלה', שיהיה בחינת: "עליונים למטה, ותחתונים למעלה" שהיה בבית המקדש.

נד.

(חיי-מוהר"ן רמ)

שמעתי: שפעם אחת היה איש אחד מאנשי-שלומנו קובל לפניו מאד על חסרון פרנסתו.

אמר לו רבנו ז"ל: איני יודע איך יש לכם לב פזה לבלבל אותי בהבלי עולם-הזה!?

הלא אני דומה: כמי שהולך יומם וליילה במדבר, וחותר ומבקש לעשות ממדבר ישוב.

כי בכל אחד מכם בלב, מדבר שממה מאין יושב, ואין שם מדור לשכינה, ואני חותר ומבקש בכליעת, לעשות איזה תקון ומקום בלבבכם, להיות שם מדור לשכינה!

הלא כמה יגיעות צריכין לעשות מאילן סרק עב שקורין "דעמב", לעשות ממנו כלים יפים וראויים לתשמיש אדם. כמה יגיעות צריכין לזה, עד שמסתתין אותו ומנסרין אותו וממעצד ובשאר כלים הצריכין לזה.

כמו-כן ממש: יגיעות כאלו, צריך אני ליגע את-עצמי, עם כל אחד מכם, לעשות עמו איזה תקון. ואתם מבלבלין אותי בהבלים כאלה!?

נה.

(לקוטי-הלכות, בית-הכנסת ו, טז - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תוכחה')

"ציורא דמשכנא, היה פציורא דעובדא-דבראשית" (תקוני-זהר יג).

על-כן על-ידי המשכן וכליו, שהיה מציר שם כל בריאת מעשה-בראשית - נמשך האמונה הקדושה של הדושי-העולם, שידעו הכל כי השם יתברך ברא הכל, השמים והארץ וכל צבאם, כמו שהוא מציר במשכן בקרסיו וקרשיו וכו'.

ועל-ידי-זה זוכין ל'הדושי-העולם של לעתיד', שאז יתנהג העולם בבחינת 'נפלאות שלא בדרך-הטבע'.

נו.

(לקוטי-הלכות, ראש-חדש ו, ב)

כל אחד מישראל צריך שיהיה מרפבה לשכינה, כמו שאמרו רז"ל (בראשית-רבה מז, ו): "הצדיקים הם מרפבתו של השם-יתברך", והעקר על-ידי קדשת המחשבה, שהוא עקר האדם.

נז.

(לקוטי-הלכות, גזלה ה, בט)

עקר עבודת האדם: להמשיך על-עצמו 'קדשת המרפבה-הקדושה' וכו', ששם התגלות אלקותו יתברך.

כי כל אדם צריך לעשות עצמו מרפבה לשכינה, כמו שנתתקן מהאריז"ל (שערי-ציון, תחלת שער תקוה-הנפש): **לומר: "הנני**

מִכּוּן לַעֲשׂוֹת כָּל גּוֹפֵי מְרַבֵּה לְשִׁכְנָה”
וכו’.

וְל”ט מְלֹאכוֹת (שם), לְמִי שְׁפוּגָם בּוֹ - כִּי
‘ע”ז’ עִם הַכּוֹלֵל, שְׁתֵּי פְעָמִים ‘ט”ל’.

כת.

(עלים-לתרופה, ראש חדש תמוז תקצ”ט)

וְעַתָּה עֲזַרוּנוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְדַבֵּר מִזֶּה,
בְּעֵינָיו הַמְרַבֵּה-דְקֻדְשָׁה, שְׁצַרְיָךְ
כָּל אָדָם לְהִיזוֹת מְרַבֵּה לְשִׁכְנָה, כְּמוֹ
שְׁאוּמְרִים בְּהַתְפַּלֵּה הַנֶּדֶפֶס בְּשַׁעֲרֵי-צִיּוֹן,
בְּשַׁעַר ‘תְּקוּן-הַנֶּפֶשׁ’.

וּבְנִגְדָּה יֵשׁ מְרַבֵּבוֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא.
וְהַכֵּל תְּלוּי בְּמַחֲשָׁבָה’.

”כָּל אֲשֶׁר אָנִי מֵרָאֶה אוֹתָךְ אֵת תְּבִנַת הַמִּשְׁכָּן”
(שמות כה, ט) - עֵינַי מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן’

כט.

(ח”א יא, ג-ד)

כְּשִׁשׁוּמֵר הַבְּרִית - זֹכָה לְאוֹר הַמַּאִיר לוֹ
לְתִשׁוּבָה. וְאוֹר’ הַזֶּה הוּא
בְּחִינַת “ט”ל אורות” (ישעיה כו, יט) וכו’.

אָבֵל כְּשִׁאִינוֹ שׁוּמֵר הַבְּרִית - הוּא מְקַלְקֵל
ה”ט”ל אורות”, וּמְמַשִּׁיךְ עַל עַצְמוֹ
עַל הַפְּרִנְסָה, הֵינּוּ “ט”ל מְלֹאכוֹת’.

כְּמוֹבָא בְּזִהָר (פנחס רמד): “מֵאן דְּזָרַק
פְּרוּרִין דְּנִחְמָא, עֲנִיּוֹת רַדָּה
אֲבַתְרָה, כָּל-שִׁכְּן מֵאן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּמִחָא”.

וְעַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָא ‘בְּרִית’: “בוֹעֵז - בּוֹ
עֵז, בּוֹ תִקְפֵּא” (זִהָר תְּצַא רִפּ:
תקונייזוהר עה):

וְזֶה: “בוֹ עֵז” - ‘בוֹ’ כָּלוּל שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת.
הֵינּוּ: א) “ל”ט אורות” (ספר-הלכותים
לְהַאֲרִיז’ל, פְּרִשְׁת פִּי תְצַא), לְמִי שְׁשׁוּמֵר הַבְּרִית. ב)

וְזֶה (שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב - על שמות
לח, כא): “מִשְׁכָּן מִשְׁכָּן שְׁנֵי פְעָמִים” -
שְׁנֵי פְעָמִים ל”ט. כִּי “ל”ט מְלֹאכוֹת גְּמַרְיָן
מִמִּשְׁכָּן” (שבת מט:).

וּמִי שְׁשׁוּמֵר אֵת בְּרִיתוֹ - אֶף-עַל-פִּי
שְׁעוֹשֶׂה ה’ל”ט מְלֹאכוֹת, הֵם בְּבַחֲיַנַּת
”מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן”, הֵינּוּ: “מִשְׁכָּן בְּבִנְיָנָה”
(שמות-רבה לא, י), בְּחִינַת “ל”ט אורות”.

אֵךְ מִי שְׁפוּגָם בְּבְרִית - ה’מְלֹאכוֹת’ שְׁלוֹ,
הֵם בְּבַחֲיַנַּת: “מִשְׁכָּן בְּחֻרְבָּנָה” (שם),
בְּבַחֲיַנַּת: “ל”ט מְלֹקוֹת” (תקונייזוהר יב, פה).

בְּחִינַת (דברים כה, ג): “אַרְבָּעִים יָפְנוּ וְלֹא
יֹסִיף” - הֵינּוּ בְּחִינַת ‘פְּגַם-הַבְּרִית’,
שֶׁהוּא בְּחִינַת ‘תּוֹסֵפוֹת’.

הֵינּוּ: בְּחִינַת ‘תּוֹסֵפוֹת קִדְשָׁה’, שְׁמִירַת-
הַבְּרִית, כְּמֵאֵמֶר הַזֶּה לְ (ויקרא-רבה כד,
ו): “כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָּה מוֹצֵא גְּדֵר עֲרוּהָ, אֵתָּה
מוֹצֵא קִדְשָׁה”.

ל.

(ח”ב ז, ג)

‘צְרִכֵי-הַגּוֹף’ הֵם רַבִּים מְאֹד, וְאֶפְלוּ
ה’הִכְרַחֲיוֹת’ הֵם רַבִּים
וְגִדּוּלִים מְאֹד: אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּמְלַבּוֹשִׁים
וְדִירוֹת, שְׂיִכּוּלִין לְבָלוֹת יָמָיו וְשִׁנּוּי אֶפְלוּ עַל
ה’הִכְרַחֲיוֹת’ לְבַד, וְהֵם מוֹנְעִין אֵת הָאָדָם
מֵאֵד מְעַבּוֹדַת-הַבּוֹרָא’.

וְאֶף-עַל-פִּי שְׁנֵם הֵם בְּעַצְמָן הֵם גַּם-כֵּן
עַבּוֹדַת הַבּוֹרָא-יִתְבָּרַךְ, כִּי
הֵם בְּחִינַת ‘אֲתַעְרוּתָא-דְּלִתְתָא’, כִּי “בְּעַבְדָּא
דְּלִתְתָא אֲתַעַר לְעֵלָא” (זִהָר לְדָלָף עז: פח. צו לא:
ועוד).

כי על-ידי כל עסקים ומלאכות שעושים בני-אדם - נתעורר אותו הציור של אותו המלאכה למעלה ב'מעשה-בראשית', ומביא חיות והארה לאותו הציור של אותו המלאכה של 'מעשה-בראשית' שלמעלה, שהוא מכון כנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה למטה בעולם-הזה.

כי על-ידי העסקים והמלאכות שעושים - נעשה על-ידי-זה בחינת 'משפן'.

כי כל המלאכות, כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם 'אבות מלאכות', "אבות מכלל דאיפא תולדות" (בבא-קמא ב.).

כי כל מיני מלאכות ועסקים שעושים - כלם כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם ה'אבות'. וה'שאר' - הם 'תולדות'.

ו'ל"ט מלאכות', הם כנגד 'מלאכת-המשפן', כמו שאמר רז"ל (שבת מט:): "אבות מלאכות ארבעים חסר אחת - כנגד מי, כנגד 'מלאכת-המשפן'.

ו'ציורא דמשפנא, כציורא דעבדא דבראשית" (תקוני-זהר יג). וה'אדם', עושה ה'מלאכה'. ו'ציורא דגופא, כציורא דמשפנא" (תקוני-זהר שם).

נמצא: שעל-ידי ה'אדם' שעושה המלאכה והעסק - נעשה בחינת 'משפן' - כשעושה המלאכה והעסק כראוי כמו שצריך לעשות.

ועל-ידי-זה נותן חיות והארה למעשה-בראשית, והוא קיום העולם. נמצא: שגם זה הוא 'עבודת-הבורא'.

אח-על-פיי-כן, אם היה שופע עלינו חסדו - לא היינו צריכים

לכל-זה וכו', ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה, ואפלו ה'הכרחיות' היו "נעשים על-ידי אחרים" וכו' (ברכות לה:).

אך כשהחסד נתעכב חס-ושלום, ואין משפיע עלינו חסדו - אזי צריכין לעשות בשביל 'אתערוותא-דלתתא' וכו'.

לא.

(לקוטי-הלכות, הפקר ונכסי-הגר ד, ג)

עקר כל עשיות והעבודות שצריכין לעשות בשביל 'פרנסה' - כלם הם בבחינת 'צמצומים'.

כי כל המלאכות והמשא-ומתן, כלולים ב'ל"ט מלאכות', שהם בחינת 'ל"ט מלאכות המשפן' (לקוטי-מוהר"ן ח"א יא; ח"ב ד).

וכל 'מלאכת-המשפן' היו, בשביל להמשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך 'צמצומים', שזה כל 'מעשי-המשפן', כדי להמשיך שכינת אלקותו למטה, כמו שכתוב (שמות כט, מה): "ושכנתי בתוך בני ישראל".

ועל-כן מי שאינו עוסק בתורה כראוי - הוא מכרח שיעשה איזה 'עסק משא-ומתן' או 'מלאכה' בשביל 'פרנסה' וכו' - שהם בחינת 'צמצומים' - כדי שימשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך ה'צמצומים', שעל-ידי-זה עקר המשכת ה'פרנסה'.

כי "כל המלאכות והעסקים, הם בחינת 'מלאכת-המשפן', שהם בחינת 'מלאכת מעשה-בראשית'" (לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד). וכל 'מלאכת מעשי-בראשית', היו בחינת 'צמצומים', שעל-ידי-זה המשיך 'רוחניות'

אֱלֹקוֹתַי לְתוֹךְ הַצְּמֻצוּמִים, שְׁבִשְׁבִילֶיךָ
הָיָה כָּל הַבְּרִיאָה.

אָבֵל מִי שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וְעוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם -
יִתְבָּרַךְ - אֵין צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת שׁוּם
עֲבָדָא וְעֵסֶק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, כִּי "מְלֹאכְתּוֹ
נַעֲשִׂית עַל-יְדֵי אַחֲרִים" (בְּרֻכּוֹת לה:). כִּי עֵקֶר
בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת ר'וֹחֲנִיּוֹת-אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ
הַצְּמֻצוּמִים, הוּא עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, וְעֵקֶר
עַל-יְדֵי 'צְדִיקֵי-אֶמֶת' שְׁזוֹכִין לְחַדֵּשׁ
'חֲדוּשֵׁי-דְאֹרִיתָא אֶמְתִּיִּים' וְכוּ'.

וְגַם מִי שֶׁאֵינוֹ זוֹכֵה לָזֶה לְחַדֵּשׁ בְּעַצְמוֹ -
אֶף-עַל-פִּי-כֹן, גַּם עַל-יְדֵי שֶׁעוֹסֵק
בְּדַבְרֵי 'חֲדוּשֵׁי-תוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה, הוּא גַם-כֵּן
מִמְשִׁיךְ ר'וֹחֲנִיּוֹת-אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ 'צְמֻצוּמִים',
עַל-יְדֵי שְׁלֹמֹד בְּפִיו וּמְכַנֵּים לְתוֹךְ דְּבוּרִים,
'הַתְּגַלּוֹת תּוֹרָתָם הַנִּפְלְאוֹה, שֶׁהִיא כְּלָה
'הַתְּגַלּוֹת-אֱלֹקוֹת'.

אָבֵל כְּשֶׁאֵינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה - הוּא מְכַרַח
לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֵסֶק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה.

וְאִם זוֹכֵה לַעֲשׂוֹתוֹ בְּקִדְשָׁה, וְנוֹשֵׂא-וְנוֹתֵן
בְּאִמוּנָה, וּמְרַבֵּה בְּצַדִּיקָה לְתַלְמִידֵי-
חֲכָמִים אֶמְתִּיִּים' - אֵזִי כָּל עֵסֶקוֹ בְּבְחִינַת
'מְלֹאכְתֵי-הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת
'צְמֻצוּמִים', בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת ר'וֹחֲנִיּוֹת-
אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ הַצְּמֻצוּמִים, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה
עֵקֶר הַמְּשַׁכֵּת הַפְּרִנְסָה, כִּנ"ל.

לב.

(לקוטי-הלכות שבת ג, ד)

מִחֲמַת שְׁבִשְׁבִיל שְׁבִת לְהָאֲרֵת-הַרְצוֹן,
וּמִשֵּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַבְּרָכָה וְהַפְּרִנְסָה
לְכָל שִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, עַל-כֵּן אֲסוּר בְּשִׁבִת
לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה בְּעוֹלָם.

כִּי אֵז הוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', כִּי אֵז הוּא רַק
בְּחִינַת 'רְצוֹן' וְכוּ', וְאֵז מְקַבְּלִין כָּל
הַפְּרִנְסָה רַק עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', שְׂאִין שָׁם שׁוּם עֲבָדָא
וְשׁוּם עֲשִׂיָה בְּעוֹלָם כָּלֵל.

וּמִשֵּׁם דִּיקָא, מְבַחֲנִית 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שִׁבִת', בְּחִינַת 'בְּטוּל'
כָּל הַמְּלֹאכּוֹת' - מְקַבְּלִין כָּל הַפְּרִנְסָה.

כִּי עֵקֶר הַפְּרִנְסָה הוּא רַק מְבַחֲנִית
'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן' כִּנ"ל, וְכָל 'שִׁשֶּׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה' אֵין לָהֶם שׁוּם חֵיווֹת וְשִׁפְעַ וּבְרָכָה
כִּי אִם עַל-יְדֵי מָה שֶׁמְקַבְּלִין הַשִּׁפְעַ בְּ'שִׁבִת',
מְבַחֲנִית 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן', שֶׁמִּשֵּׁם עֵקֶר הַבְּרָכָה
וְהַפְּרִנְסָה.

נִמְצָא: שֶׁכָּל הַל"ט מְלֹאכּוֹת, וְכָל
הָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת שֶׁעוֹשִׂין
בְּשִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה - אֵין לָהֶם שׁוּם חֵיווֹת,
וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ הַפְּרִנְסָה עַל-יְדֵים - כִּי-
אִם עַל-יְדֵי שֶׁמְקַבְּלִין מ'שִׁבִת', מְבַחֲנִית
'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל כָּל
הַמְּלֹאכּוֹת', שֶׁמִּשֵּׁם 'עֵקֶר הַפְּרִנְסָה, כִּנ"ל.

וְזֶה צָרִיךְ כָּל אָדָם לְדַעַת וּלְהֶאֱמִין
בְּאִמוּנָה-שְׁלֵמָה: "כִּי לֹא בִכַח יִגְבֵּר
אִישׁ" (שְׁמוֹעַל-א ב, ט), שְׂאִין הַמְּשַׁכֵּת הַפְּרִנְסָה
עַל-יְדֵי הָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת גְּשָׁמִיּוֹת חֶסֶד-
וְשְׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַמִּשְׁאֵל-וּמִתָּן וְהַל"ט
מְלֹאכּוֹת חֶסֶד וְשְׁלוֹם.

רַק עֵקֶר הַפְּרִנְסָה' - הוּא עַל-יְדֵי 'בְּרַבַת
ה'" (מְשַׁלִּי י, כב), שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'שִׁבִת' דִּיקָא,
מְבַחֲנִית 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן, כִּנ"ל.

וּכְשִׁיּוֹדְעִין זֹאת בְּאֶמֶת וּבְאִמוּנָה-
שְׁלֵמָה: עַל-יְדֵי-זֶה -
מְמַשִּׁיכִין הַקְּדָשָׁה שֶׁל שִׁבִת, לְשִׁשֶּׁת יְמֵי

החל'. ומקדשין שששת ימי המעשה בבחינת
 'קדשת שבת'. ומבררין ומזככין כל ה'ל"ט
 מלאכות, מזהמת הנחש, מבחינת "ל"ט
 קללות" (תקוני-זהר פה.).

כי זוכין על-ידי-זה: שיהיו כל ה'ל"ט
 מלאכות, בבחינת 'מלאכת-המשכן',
 "ששם היו כל ה'ל"ט מלאכות" (שבת מט:).

וכשעושיין ה'ל"ט מלאכות בבחינת
 'מלאכת-המשכן' - אזי כל
 ה'ל"ט מלאכות הם בבחינת "ט"ל
 אורות" (ישעיה כו, יט), כמובא בדברי רבנו ז"ל
 (ח"א יא).

"ט"ל אורות" - זה בחינת 'הארת-הרצון',
 בחינת "טללי רצון" (תפלת שמונה-
 עשרה, ברכת-השנים לימות-הקניז, על-פי ה'רמב"ם'
 ב'סדר אהבה: גסח ברכות התפלה וסדורן) - כי זוכין
 לקבל 'הארת-הרצון' מ'שבת', ל'ששת ימי
 המעשה'.

ועל-ידי-זה כל ה'ל"ט מלאכות הם
 בבחינת רצון, שמשם עקר
 ה'פרנסה', כנ"ל, בבחינת "ט"ל אורות",
 שהם בחינת רצון. (עי' עוד בפנים, התחזקות גדול
 בענין זה).

"ונשים לו שם מ'טה ושי'לחן וב'סא ומנ'ורה"
 (מלכים-ב ד, י)

"ונשים לו שם מ'טה ושי'לחן וב'סא ומנ'ורה"
 - ראשי-תבות 'משכ'ן'. (למודי-אצילות' להאריז"ל
 - מובא ב'לקוטי-הלכות' שבת ד; ועוד הרבה ספרים)

"ונשים לו שם" - בתקונא דא דאגן מתקנין
 וכו'. "מטה ושלחן וכסא ומנורה" - ארבע
 אליו, בלהו בשכינתא אינון". (זהר תרומה ח"ב קלג.)

לג.

(ספורי מעשיות, מעשה יא מבין-מלך
 ובן-שפחה שנתחלפו, בסוף)

היות שיש פאן 'כסא' מהמלך שהיה,
 וה'כסא' גבוה מאד, ואצל ה'כסא'
 עומדים כל מיני חיות ועופות של עץ (הינו
 שהם חתוכים ומתקנים מן עץ), ולפני ה'כסא'
 עומד 'מטה', ואצל ה'מטה' עומד 'שלחן',
 ועל ה'שלחן' עומד 'מנורה' וכו'.

[מדברי רבנו ז"ל אחר שספר המעשה]: וזה
 בחינת "מטה ושלחן וכסא
 ומנורה הם תקונהא דשכינתא" (זהר בשלח
 מד. זהר תרומה קלג.). (עי' לקוטי-הלכות, שבת ד; גלות
 ג, ז).

"וצפית אתו זהב" (שמות כה, יא-כד)

לד.

(ח"א רח)

מעט המחלקת שיש על צדיקים, היא
 טובה להם, כי ה'מחלקת' היא כמו
 'מכסה' להם, שלא יתגלו ויתפרסמו ביותר
 מכדי הצורך.

וזה פרוש (תהלים לו, לב): "צופה רשע
 לצדיק" - 'צופה' לשון 'מכסה', כמו
 שכתוב (שמות כה, יא-כד): "וצפית אתו זהב".

"ועשית שנים רבים זהב" (שמות כה, יח)

לה.

(ח"א ג)

על-ידי ששומע ה'נגינה' מ'מנגן כשר',
 מתקן 'בנין המלכות' שלו.

וּבָזָה יִתְיָשֵׁב הַסְּמִיכוֹת שֶׁל הַמִּשְׁנָה (אבות פ"א מ"ו): "עֲשֵׂה לָךְ רֵב, וּקְנֵה לָךְ חֵבֵר".

הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם - אֵלָּא עַל הַבֵּל פֶּה שֶׁל תִּינוּקוֹת" (שם).

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֹהַר (הַקְדָּמָה א: עַל שִׁירֵי הַשִּׁירִים ב, יב): "הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ - אֶלֶּיךָ אֲבוֹת הָעוֹלָם.

עַתָּה הַזְמִיר הַגִּיעַ - כִּד אַתָּא עֵדִין לְקַצָּצָא חֵיבֵיא מִן עַלְמָא.

וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע' - דָּא קְלָא דִּינוּקָא דְרַבִּיא דְלָעֵי בְּאוּרֵיתָא. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם א, יא): 'תּוֹרֵי זָהָב, וּכְתִיב (שְׁמוֹת כה, יח): 'וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרֻבִים זָהָב' - עַל־יְדֵי 'קְלָא דִּינוּקָא דְרַבִּיא, נִתְגַּלּוּ הָאֲבוֹת בְּעוֹלָם לְהַגִּין'. (עַד־פֶּאן לְשׁוֹן הַזֹּהַר).

נִמְצָא: כִּשְׁאַתָּה רוּצָה שִׁיתְגַּלּוּ עַל־יְדֵי הָאֲבוֹת' בְּעוֹלָם, כְּדִי לְדַחוֹת הַדִּין, וְהַחֲשֶׁד, שֶׁכְּחָה, וְסַכְלוֹת, מִן הָעוֹלָם - צָרִיךְ שִׁיחִיָּה לָךְ "הַבֵּל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא".

וְעַל־יְדֵי 'צְדָקָה דְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - תִּכְלַל עֲצֻמָּה בְּאוּרֵיא דְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבֵּל הַקְּדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ חֵטָא.

וְזָהוּ (סְנֵה־דְרִין צו): "הַזְהִירוּ בְּיַדֵּיךָ כְּרֻבֵי יְהוּדָה" - כִּי "הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דְּבָרִים יב, כג) שֶׁבָּא בְּגִלְגוּל, וְצָרִיךְ הַשׁוֹחֵט לְכוּן לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁבָּדָם וְכוּ, וְאִזִּי הַשְׂכִּינָה מְזַדְדָּגַת, מִנְּפִשׁוֹת הָעוֹלוֹת בָּהּ בְּבְחִינַת מִיּוֹן־נוֹקְבִין. וְעַל־יְדֵי הַזְּוֹג, הִיא מְקַבֶּלֶת פְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל.

וְזָה פְּרוּשׁ (שְׁבַת קד): "מִנְּצַפ"ד צוֹפִים אֲמָרוּ" - 'מִנְּצַפ"ד' הוּא בְּחִינַת יְרִידִין, בְּחִינַת רִי"ו דִּין, וְצוֹפִים, אֵלּוּ נְבִיאִים' שִׁינִיקְתָּם מִבְּחִינַת 'כְּרֻבִים', בְּחִינַת 'תִּינוּקוֹת', בְּחִינַת "הַבֵּל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא", בְּחִינַת 'אוּרֵיא דְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', שֶׁשֶׁם מְקַבֶּלֶן רֹחַ־הַקֹּדֶשׁ וְכוּ.

"עֲשֵׂה לָךְ רֵב" - הֵינּוּ שְׂתִתְקַן בְּחִינַת 'מְלָכוּת' (בְּבִאוּר־הַלְקוּטִים: שָׁגַם עַנְיָן 'הָרֵב וְהַרְבִּי' בְּעֲצֻמוֹ הוּא 'סוּד הַמְּלָכוּת', שְׂאִין לְהַתְעַטֵּר בּוֹ רַק הָרְאוּי לָזֶה).

וְזָה: עַל־יְדֵי: "קְנֵה לָךְ חֵבֵר" - הֵינּוּ: עַל־יְדֵי 'קְנֵה' שֶׁה'קוֹל' יוֹצֵא מִמֶּנּוּ, שֶׁמְחַבֵּר הַ"שְׁנַיִם כְּרֻבִים" לְהִיּוֹת פְּנִים בְּפְנִים "כְּמַעַר אִישׁ וְלוֹיֹת" (מְלָכִים־א ז, לו), "בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוּם" (יִזְמָא נד. בְּבִא־בְתָרָא צט).

וְהַ"שְׂתֵי צְפָרִים חִיּוֹת טְהוֹרוֹת" (וַיִּקְרָא יד, ד), שֶׁמִּשְׁשׁ הַנְּבוּאָה נִמְשַׁכֶּת (זֹהַר מְצוּרַע נג): הֵם 'בְּנִין מְלָכוּת־דְּקִדְשָׁה'.

וְעַל־כֵּן "הַעֲמַדַת מְלֶךְ הָיָה עַל־פִּי נְבוּאָה" (סְפָרֵי שׁוֹפְטִים יד, רמב"ם מְלָכִים פ"א ה"ג), כְּכֹל 'מְלָכוּת בֵּית דָּוִד' שֶׁהָיָה עַל־פִּי נְבוּאָה'.

וְהַנְּבוּאָה נִמְשַׁכֶּת מִן הַכְּרֻבִים' (בַּמְדָּבָר ז, פט), שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׂתֵי צְפָרִים' הַנִּלְכָּד, שֶׁהֵם 'בְּנִין מְלָכוּת־דְּקִדְשָׁה'.

לו.

(ח"א לז, ד"ו)

יֵשׁ שְׁנַיִם בְּחִינַת 'צְדָקָה' - בְּחוּץ־לְאֶרֶץ וּבְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְצְדָקַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הִיא גְדוּלָּה וְלִמְעָלָה מְצְדָקַת חוּץ־לְאֶרֶץ.

וְכֵן יֵשׁ שְׁנַיִם בְּחִינַת 'תּוֹרָה' - כִּי (שְׁבַת קיט): "אִין דּוּמָה הַתּוֹרָה הַיּוֹצֵאת מִהַבֵּל שֵׁישׁ בּוֹ חֵטָא, לְהַתּוֹרָה הַיּוֹצֵאת מִהַבֵּל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא, כִּי אִין הַדִּין נִמְתַּק, וְ"אִין

וְאֵלֹהֵי הַצּוֹפִים, הֵם נְהִירִין בְּיָרִידֵיךָ,
 רִי"ו דִּי"ן, בְּמִנְצַפ"ךָ, וּמַעְלִין
 הַנֶּפֶשׁ בְּבַחֲיַנַּת מִיִּיר־נוֹקְבִין, וּמְשִׁיכִין שְׁפַע
 וְכו' (עין בפנים).

לז.

(ח"ב א, ו)

עַל־יְדֵי בְנֵי יְרוּשָׁלַיִם, דְּהִינוּ תַקוּן
 שְׁלֵמוֹת הִירָאָה שְׁבֻלָב' - נִבְרָא
 מִלְאָךְ שְׁמִשְׁפִיעַ נְבוּאָה לְכָל־הַנְּבוּאָה.

כִּי הַנְּבוּאָה בָּאָה מִבַּחֲיַנַּת פְּרוּבִים,
 בְּבַחֲיַנַּת (במדבר ז, פט): "וַיִּשְׁמַע אֶת
 הַקּוֹל מִבֵּין שְׁנֵי הַרְבִּיבִים"; וְכָרוּבִים הֵם
 אֲנָפֵי זוּטְרִי (זהר בראשית יח), וְהֵם נִשְׁפָּעִים
 מִן הַמִּלְאָךְ, בְּבַחֲיַנַּת (בראשית מח, טז):
 "הַמִּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע יִבְרַךְ אֶת
 הַנְּעָרִים" - שְׁהֵם אֲנָפֵי זוּטְרִי, בַּחֲיַנַּת
 פְּרוּבִים.

וְזֶה הַמִּלְאָךְ, שָׂרְשׁוֹ מִ'רָאָה' - כִּי
 מִלְאָךְ רָאשֵׁי־תְבוֹת (תהלים לד, י):
 "כִּי אֵין מִ'חֶסֶד לִירֵאִיו".

וְאִזִּי נִמְשַׁכַּת נְבוּאָה, וְאֶפְלוּ קִטְנִים
 יְכוּלִין לְהַתְנַבְּאוֹת, בְּבַחֲיַנַּת (יואל ג, א):
 "וְנָבְאוּ בְּנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם".

"וְהָיוּ הַפְּרוּבִים פְּרִשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, סִכְכִּים
 בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַפְּפֹרֶת" (שמות כה, כ)

לח.

(ח"א רכה)

עֵקֶר הַשֶּׁכֶל' - עַל־יְדֵי הִירָאָה. כִּי עֵקֶר
 הַשֶּׁכֶל, הוּא עַל־יְדֵי הַלְּחֻלּוּחִית'
 הָעוֹלָיִם אֶל הַמּוֹח', שְׁהֵם בַּחֲיַנַּת הַשֶּׁמֶן.

וְהַמּוֹח' הִיא הַפְּתִילָה. וְהַנְּשָׁמָה שְׁבֻמָּח'
 הוּא הָאֹר.

נמצא: שְׁעַקֵר קִיּוּם הַשֶּׁכֶל, הוּא עַל־יְדֵי
 הַלְּחֻלּוּחִית שְׁבַגְוָף, וְהַלְּחֻלּוּחִית'
 הוּא עַל־יְדֵי הִירָאָה, כַּמּוּבָא (תקוני־זהר כז:):
 "אַלְמָלָא כַּנְפֵי־רָאָה דְּמִנְשְׁבֵי עַל לְבָא, הָיוּ
 לְבָא אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא".

וְזֶה בַּחֲיַנַּת (שמות כה, כ): "וְהָיוּ הַפְּרוּבִים
 פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים עַל הַפְּפֹרֶת" -
 "כַּפְּפֹרֶתָא דְּלְבָא" (זהר פנחס רלד).

נמצא: שְׁעַל־יְדֵי הִירָאָה, נִתְקַיֵּם
 הַלְּחֻלּוּחִית', שְׁלֵא יִתִּיבֵשׁ עַל־יְדֵי
 הַלְּבָב, וְעַל־יְדֵי־זֶה קִיּוּם הַשֶּׁכֶל' שֶׁהוּא
 בַּחֲיַנַּת עַר דּוֹלְק, עַל־יְדֵי הַלְּחֻלּוּחִית, כַּנ"ל.

[לְקוּטִי־מוֹהַר'ן ח"א עת: פְּנִי־רָאָה' הוּא בַּחֲיַנּוֹת
 הַתּוֹרָה. הֵינוּ: כִּי יֵשׁ בְּאָדָם שְׁנֵי מִינֵי תַבְעֵרוֹת, מְדוּרַת
 אֵשׁ, לְטוֹב וּלְחַפְזָה, וּשְׁנֵיהֶם אֵינָם טוֹבִים.

כִּי לְפַעְמִים לֵב הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בּוֹעֵר מְאֹד מְאֹד לְהַשְׁמֵ-
 יתְבַרֵךְ כִּי קוֹד אֵשׁ, אֲבָל הוּא יוֹתֵר מְדִי, עַד שֶׁהִיָּה
 אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא. וְאִי־אֶפְשָׁר לְקַרֵּר וּלְצַמְצַם
 הַהֶתְלַהֲבוֹת הַזֹּאת שִׁיְהִיָּה בְּמִדָּה, כִּי־אֵם עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, כִּי
 כְּשִׁיעֵסֶק בַּתּוֹרָה, תִּגַּן הַתּוֹרָה עָלָיו וְתִצְלֵל אוֹתוֹ, שִׁיִּזְכֶּה
 לְצַמְצַם הַהֶתְלַהֲבוֹת שִׁיְהִיָּה כְּרָאוּי.

וְכֵן יֵשׁ חֶסֶד־וְשְׁלוֹם, לְהַפְדֵּ: כִּי לְפַעְמִים בּוֹעֵר הָאָדָם אֶל
 תְּאוֹזוֹת עוֹלָם־הַזֶּה כְּל־כָּף, עַד שֶׁגַם־כֵּן הִיָּה אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא
 חֶסֶד־וְשְׁלוֹם. אֲבָל כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה, הִיא מַגְנַת עָלָיו וּמְצַלֶּת
 אוֹתוֹ גַּם מִהֶתְלַהֲבוֹת הָאֵשׁ הַרְעֵה הַזֶּה שֶׁל הַתְּאוֹזוֹת, שֶׁהִיָּה
 רוֹצֵה לְשַׂרְפוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶד־וְשְׁלוֹם.

נִמְצָא: שְׁבֻלָא הַתּוֹרָה, לֹא הִיָּה הָאָדָם מְתַקֵּם כָּלְל, כִּי הִיָּה
 נִשְׂרָף וּמְתַבְטֵל מִרְבוּי הַתַּבְעֵרוֹת שִׁישׁ בְּכַחוֹ, לְיָמִין יוֹתֵר
 מְדִי, אוֹ לְשִׂמְאַל.

וְזֶהוּ: "אַלְמָלָא כַּנְפֵי־רָאָה" - שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, "דְּנִשְׁבֵי עַל
 לְבָא" - "הָיוּ לְבָא אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא" - עַל־יְדֵי שְׁנֵי מִינֵי
 תַבְעֵרוֹת הַנ"ל. וְרַק הַתּוֹרָה מְצַלֶּת מְזָה. (עין גַּם בַּתּוֹרָה ח"א
 צב: ח"ב ה, יב: ח"ב ט).

(וממילא ראו בודאי: שאינם יכולים להושיע את אותן המדינות).

ואמר להם (זה שצנארו עקם, אמר אל החכמים הנ"ל): על-כּל-פּנים תאמרו לי, מהיכן בא זאת שנשמע 'קול-ילכה' הנ"ל?! - אמרו לו: "ואתה יודע"?! - השיב: "אני יודע בודאי!"

כי יש שני צפּרים, אחד זכר ואחת נקבה, והם רק זוג אחד בעולם. ונאבדה הנקבה. והוא הולך ומחפש אותה, והיא מחפשת אותו.

והיו מחפשים הרבה זה את זה, עד שנתעו, וראו שאינם יכולים למצא אחד את חברו. ונשארו עומדים, ועשו להם 'קנים'.

זה ה'צפור' - עשה לו 'קן', סמוך למדינה אחת משתי המדינות הנ"ל. ולא סמוך ממש, רק שבערך קול הצפור הוא סמוך, כי יכולים לשמע הקול של הצפור באותו המדינה ממקום שעמד שם. ועשה לו 'קן'.

וכן היא' - עשתה לה גם-כן 'קן', סמוך למדינה השנייה (הינו גם-כן כנ"ל שהוא סמוך, מחמת שיכולים לשמע שם הקול כנ"ל).

ובשמגיע הליכה - אזי אלו היזוג-צפּרים' מתחילים כל אחד ואחת, לייל ב'קול-ילכה' גדולה מאד, כי כל אחד מייל על זוגו כנ"ל!

וזהו ה'קול-ילכה' שנשמע באלו שתי המדינות (אשר מחמת אותו ה'קול-ילכה' כלם מיילים מאד ואינם יכולים לישן)!

אך לא רצו להאמין זאת! ואמרו לו: "התוליך אותנו לשם"?!

לט.

(ספורי-מעשיות, מעשה יג משבעה בעטלערס - יום הרביעי, הבעטלער שהיה צנארו עקם)

אתם סוברים: שיש לי צנאר עקם? - אין צנארי עקם כלל! - אדרבא! יש לי צנאר שוה מאד! צנאר יפה מאד! רק שיש 'הבלי-עולם'. ואני איני רוצה להוציא שום הבל ורוח בהבלי-עולם. (ומחמת-זה נדמה שצנארו עקם, פי הוא מעקם צנארו מהבלי-עולם).

וכל מיני הקולות שבעולם, אני יכול להוציאם בקולי וכו'. ויש לי הספמה על-זה מאותה המדינה.

כי יש מדינה שבקיאים מאד ב'חכמת הנגינה' וכו'. פעם-אחת ישבו החכמים של אותו המדינה. והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו וכו' וכו'.

ואני עניתי ואמרתי להם: "קולי, טוב יותר מקולות שלכם! - והא ראיה: כי אם אתם חכמים כל-כך ב'קול-נגינה', אם-כן הושיעו את אותן שתי מדינות"!

ואלו השתי מדינות, רחוקים זה מזה אלה פרסאות'. ובאלו שתי המדינות, כשמגיע הליכה אין יכולין לישן, כי אזי מתחילים הכל להיות מיילים ב'קול-ילכה' וכו' - כי בליכה הם שומעים 'קול-ילכה' מאד.

ועל-כן אם אתם חכמים כל-כך ב'נגינה' - אראה אם תוכלו להושיע את אותן שתי המדינות, או שתוכלו לבון לעשות את קולם (כמו קול הילכה' הנשמע שם)! וכו'.

והלכו ובאו לשם (לאחת משתי המדינות הנ"ל). כשהגיע הליכה, היו כלם מיילים מאד כנ"ל, וגם החכמים הנ"ל היו מיילים.

וְאָמַר: הֵן (אֲנִי יָכוֹל לְהוֹלִיךְ אֶתְכֶם לְשָׁם)! - אָךְ
אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לָבוֹא לְשָׁם, כִּי
כִשְׁתַּתְקַרְבוּ לְשָׁם, לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל אֶת 'קוֹל-
הַיְלָלָה' - מֵאַחַר שְׁגַם כָּאֵן אֵין אַתֶּם יְכוּלִים
לְסַבֵּל, וְאַתֶּם מְכַרְחִים גַּם-כֵּן לִילָל בְּנִ"ל -
כִּשְׁתַּגִּיעוּ לְשָׁם לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל כָּלְל!

וּבַיּוֹם (אִי-אֶפְשֶׁר לָבוֹא לְשָׁם, כִּי בַיּוֹם), אִי-אֶפְשֶׁר
לְסַבֵּל הַשְּׂמֵחָה שְׂיֵשׁ שָׁם - כִּי בַיּוֹם,
מִתְקַבְּצִים שָׁם 'צַפְרִים', אֶצֶל כָּל אֶחָד
וְאַחַת מִ'הַזּוּג' הַנִּ"ל, וְהֵם מְנַחֲמִים
וּמְשַׂמְּחִים אֶת כָּל אֶחָד וְאַחַת מִ'הַזּוּג' הַנִּ"ל,
בְּשִׂמְחוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאוֹמְרִים לָהֶם
'דַּבְּרֵי תִנְחוּמִין': "שְׂעֵדִין אֶפְשֶׁר שְׂתַמְצָאוּ
זֶה אֶת זֶה!" - עַד שְׂבַיּוֹם, אִי-אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל
אֶת גְּדֹל הַשְּׂמֵחָה שְׂיֵשׁ שָׁם!

וְקוֹל הַצַּפְרִים שְׂמְשַׂמְּחִים אוֹתָם, אֵינּוּ
נִשְׁמָע לְמֶרְחוֹק, רַק כִּשְׂמַגִּיעִים
לְשָׁם! - אָבֵל 'קוֹל הַזּוּג' הַנִּ"ל, שְׂמִינְלִים
בְּלִילָה, הוּא נִשְׁמָע לְמֶרְחוֹק! וְאִי-אֶפְשֶׁר
לָבוֹא לְשָׁם מִחֲמַת־זֶה, כְּנִ"ל.

אָמְרוּ לוֹ (הַחֲכָמִים הַנִּ"ל, לָזֶה שֶׁצִּוּוּ אֲרוֹ עִקּוּם):
"וְאַתָּה יָכוֹל לְתַקֵּן זֹאת?"! - הַשִּׁיב:
"אֲנִי יָכוֹל לְתַקֵּן"! כִּי אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת וּלְכוּן
כָּל הַקּוֹלוֹת שְׂבָעוּלָם (לְהוֹצִיאָם בְּקוֹלוֹ, וּלְכוּן מִמֶּשׁ
כְּמוֹ אֵיזָה קוֹל שִׁיחִיה).

גַּם אֲנִי יָכוֹל לְהַשְׁלִיךְ קוֹלוֹת! הֵינּוּ: כִּי אֲנִי
יָכוֹל לְהַשְׁלִיךְ 'קוֹל', שְׂבָכָאן בְּמִקּוֹם
שְׂאֲנִי מוֹצִיא הַקּוֹל, לֹא יִהְיֶה נִשְׁמָע הַקּוֹל
כָּלְל. רַק בְּרַחוּק יִהְיֶה נִשְׁמָע שָׁם הַקּוֹל!

וְעַל-כֵּן אֲנִי יָכוֹל לְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקּוֹל שֶׁל
הַצַּפּוּרָה, שְׂיִגִיעַ סְמוּךְ לְמִקּוֹם
הַצַּפּוּר! - וְכֵן לְהַשְׁלִיךְ 'קוֹל הַצַּפּוּר,
שְׂיִגִיעַ סְמוּךְ לְמִקּוֹם הַצַּפּוּרָה! -

וְלְהַמְשִׁיכֶם יַחַד עַל-יַד־יָזָה! - (וְעַל-יַד־יָזָה יִתְתַּקֵּן
כָּל הַנִּ"ל).

אָךְ מִי יֶאֱמִין זֹאת?! - וְהוֹלִיךְ אוֹתָם לְתוֹךְ
אֵיזָה יַעַר וְכוּ' וְכוּ'. (וּמִמִּילָא רָאוּ שֶׁהוּא יָכוֹל
לַעֲשׂוֹת כָּל הַקּוֹלוֹת וּלְכוּנָם מִמֶּשׁ. וְגַם לְהַשְׁלִיךְ קוֹלוֹת.
וְעַל-כֵּן יוּכַל לְתַקֵּן כָּל הַנִּ"ל).

נִמְצָא: שְׂיֵשׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאוֹתוֹ הַמְּדִינָה,
שְׂקוּלֵי נִפְלָא מְאֹד. וְאֲנִי יָכוֹל
לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי קוֹלוֹת שְׂבָעוּלָם, כְּנִ"ל.

[לְקוֹטִי-הַלְכוֹת, נְדָרִים ד כַּה-לוֹ: הַכָּלְל: כִּי הַשְּׂתִי
צַפְרִים שְׂנַתְעוּ זֶה מִזֶּה - הֵם מְרַמְזִים עַל 'עֲלוֹת-הַשְּׂכִינָה',
שְׂעַל זֶה נֶאֱמַר (מִשְׁלִי כג, ה; תְּקוּנַיִזְהָר א: כא): "כַּצַּפּוּר
נִדְדַת מִן קִנְהָ - שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה. 'כֵּן אִישׁ נִדְדָה מִמְּקוֹמוֹ'
- שֶׁהוּא קִדְשֵׁי-בְרִיךְ-הוּא".

כִּי (בְּכַא-בְּתָרָא צט.): "בְּזִמְן שְׂבִית־הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם עַל
מְכוּנּוֹ, הָיָו שְׁנֵי הַפְּרוּבִים 'פְּנִים-בְּפָנִים', וְאַחַר הַחֲרָבָן הָיָו
בִּ'הַחֲזָרֵת-פָּנִים' וְכוּ".

וְהַשְּׂכִינָה הִיא 'כְּנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל', דְּהֵינּוּ 'שְׂכִינַת אֱלֹקוֹתוֹ'
הַשׁוֹכֵן בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׂצָרִיכִין לְחַבְּרוֹ וּלְיַחַדוֹ
בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ לְשָׂרְשׁוֹ לְהַשְׂם-יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהוּא מְרוֹמָם עַל
הַכָּל. וּבְעוֹנוֹתֵינוּ בְּגָלוֹת, 'כְּלָנוּ כַּצֶּאֱן תְּעִינוּ" (יְשַׁעְיָה נג, ו),
בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, קעו): "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבַד" - שְׂנַתְעִינוּ מִן
הַדְּרָךְ, עַד שְׂאִין אָנוּ יָכוֹלִין לָשׁוּב לְדְרָךְ-הַיִּשָּׁר לְמַצָּא אֶת
דוֹדְנוּ, הוּא הַשֶּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וְאָנוּ מְבַקְּשִׁין אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשָׁנוּ, וְאֵין יָכוֹלִין לְמַצָּאוֹ -
בְּבַחֲנִיַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ג, א): "עַל מִשְׁכְּבֵי בְּלִילוֹת" - דְּהֵינּוּ
בְּגָלוֹת. "בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי, בְּקִשְׁתִּיו וְלֹא מִצְּאֵתִיו"
- כִּי כְּבָר נִתְעִינוּ כְּלִי-כֶּה, עַד שְׂאִין אָנוּ שׁוֹמְעִין אֶת הַקּוֹל.
וְאֶפְלוּ כִּשְׂשׁוֹמְעִין, לְפַעְמִים אֵין אָנוּ מְפִירִין אֶת הַקּוֹל,
וְכִמוֹ שְׂמִבְּאָר (סִימָן רו) עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים קיט, רעו): "תְּעִיתִי",
עִיר-שָׁם.

וְהַצַּדִּיק צָרִיךְ לְקָרֵב וּלְחַבֵּר קִדְשֵׁי-בְרִיךְ-הוּא וּשְׂכִינַתִּיהָ -
לְקָרֵב כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְהַשְׂם-יִתְבָּרֵךְ. וְאִי-אֶפְשֶׁר לְקָרְבָם,
כִּי־אֵם עַל-יַד־י 'הַשְּׂלֵכַת קוֹלוֹת' - שְׂצָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ הַקּוֹל
שֶׁל הַשֶּׁם-יִתְבָּרֵךְ, לְכְנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל, לְכָל מְקוֹם שֶׁהֵם וְכוּ'.
(עֵינֵן בְּפָנִים, נִפְלְאוֹת עֵינֵן 'הַשְּׂלֵכַת הַקּוֹלוֹת' מִהַקְּדוּשֵׁי-בְרִיךְ-הוּא
לְכְנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל; וּמְכְנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל לְהַקְּדוּשֵׁי-בְרִיךְ-הוּא).

"ועשית שלחן" (שמות כה, כג)
"זה השלחן אשר לפני ה'" (יחזקאל מא, כב)
- המזבח והשלחן -

"שלחנו של אדם מכפר במזבח"

(ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז.)

[כל עניני ה'שלחן' וקדשית האכילה - נמצאים
 בזהר-הקדוש בפרשתן, מדף קנב: ולהלן].

מ.

(ח"א יז, ג'ד-ט)

התקון להכניע ולבטל פסילות השכל' -

הוא על-ידי בחינת 'מזבח', בחינת
 'אכילה בפשרות', כי "שלחנו של אדם
 מכפר במזבח" (ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז).
 כי עקר יניקת ה'פסילות', דהינו ה'קלפות',
 הוא רק מבחינת 'מזבח' (זהר תרומה קלט).

ועל-כן אפלו אחר אכילת איש הכשר -

בהכרח שיהיה לו 'בלבול הדעת'
 קצת אחר האכילה, מחמת שיניקת
 ה'פסילות' הוא משם. אך צריך שלא לתן
 חיות להקלפות, כ-אם כדי חינונו בצמצום
 ולא יותר.

אבל כשאוכל כ"זולל וסבא" (דברים כא, כ),

שזה בחינת 'פגם המזבח' - אזי
 יונקים ה'קלפות', דהינו ה'פסילות', יותר
 מהראוי - ואזי מתגבר ה'פסילות' על
 ה'שכל'.

ועל-כן על-ידי אכילה בפשרות' - נכנע

ה'פסילות' ונתרומם ה'שכל'.

ולהשלים פגם המזבח, פגם האכילה'

- הוא על-ידי 'גרים'. כי
 ה'עבודה-זרה' אין להם פח פי אם מ'פגם
 המזבח'.

וזוה שכתוב (מלאכי א, יא): "ממזרח שמש ועד

מבוא גדול שמי בגוים ובכל מקום מקטר

יקול השופר' כלול מ'שני הקולות' של בחינת שני
 הצפרים הנ"ל, שהם בחינת מעלא לתתא ומתתא לעלא -
 להשליך קולו יתברך לכנסת-ישראל להזכירם שישבו
 אליו מכל מקום שהם, ולהפך: להשליך קול כנסת-
 ישראל אליו יתברך, לעורר רחמיו, ולהזכירו זכות אבותינו
 שישבו אלינו.

פי קול השופר, הוא בחינת 'קול שני הצפרים' הנ"ל,
 שהם בחינת "שני הפרובים" שהיו על הארון, שמשם
 יוצא קול הנבואה, כמו שכתוב (במדבר ג, פט): "וישמע את
 הקול וכו' מבין שני הפרבים". וקול הנבואה, הוא בחינת
 'קול השופר' בבחינת (ישעיה נה, א): "כשופר הרם קולך",
 וכתוב (הושע ח, א): "אל חכך שפר".

פי בחינת 'השלכת קולות' נמשך משם "מבין שני
 הפרובים" - שהם 'שני הצפרים' שמשם ה'נבואה',
 בבחינת מה שאמרו רז"ל (מדרש-שמואל ט) על 'שמואל
 הנביא' (שמואל-א ג, א): "ושמואל שכב" וכו'. ומובא בפרוש
 רש"י שם (פסוק ד): "ויקרא ה'" - "זהו שאמר הכתוב (איוב
 לו, ה): "ירעם אל בקולו נפלאות, עלי היה כהן שומר
 מבפנים, ושמואל היה לוי ושוכב מבחוץ, וקפץ הקול דרך
 עלי לשמואל!" - וזהו בחינת 'השלכת קולות' ממעלה
 למטה.

וזוה הצדיק הנ"ל שהיה לו 'צנאר עקם', זכה לזה 'ממטה
 למעלה' - שהיה יודע להשליך קולות, לחבר ה'שני
 צפרים'!

פי באמת: ה'נבואה' נמשכת מבחינת 'שני הצפרים'
 הנ"ל, שהם מרמזים בשורשם על 'יהוד קדשאי-בריה' הוא
 ושכינתיה, אשר בגלות הם נתעים זה מזה, כידוע,
 בבחינת (משלי כז, ח): "כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד
 ממקומו", שזה סוד 'קן צפור', וכמבאר ב'תקונים' בכמה
 מקומות לאין מספר (תקוני-זהר כא).

כי אלו ה'שני צפרים', הם בחינת (שמות כה, כ): "שני
 הפרובים שהיו סככים בכנפיהם על הארון" - אשר משם
 נמשך ה'רוח-נבואה' להנביאים, כמו שכתוב (במדבר ג,
 פט): "וישמע את הקול מבין שני הפרבים" וכו'. אשר
 "בזמן שישואל עושין רצונו של מקום, הם פנים אל
 פנים. ולהפך, ולהפך" (בבא-בתרא צט.). וכמו שאיתא בזהר-
 קדש (איכה): "ומהאי יומא לא אשתאר רק חד" וכו'.

וּמִגֵּשׁ לְשָׁמַיִם - בִּי כַחַם הוּא מ'פָּנִים חֲלָקִי
הַמְזַבַּח, מֵהִנְצוּץ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל ה'מְזַבַּח
דְּקִדְשָׁה' שֶׁנִּפְלַל לְשָׁם.

וְעַל-יְדֵי הַגֵּרִים, שֶׁמִּשְׁלִיךְ אֲמוֹנָתוֹ אַחַר
אֲמוֹנַת יִשְׂרָאֵל' - מִכְּנִיעַ
ה'עֲבוּד־הַזָּרָה' שֶׁנַּעֲשָׂה מ'פָּנִים חֲלָקִי
הַמְזַבַּח' - וְחוֹזְרִין 'נִיצוּצֵי חֲלָקִי הַמְזַבַּח'
לְמִקּוֹמָם, וְנִשְׁלָם ה'מְזַבַּח'.

וְעַל-יְדֵי 'צְדָקָה' ל'צַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּם'
וְל'עֲנִיִּים-הַגּוֹנִים' - נַעֲשִׂין
גֵּרִים, וְנִשְׁלָם ה'מְזַבַּח', דְּהִינּוּ: שְׁזוֹכִין
לְאֹכַל בְּקִדְשָׁה.

וְאִזִּי: נִשְׁלָם הַשֶּׁכֶל. וְאִזִּי: זוֹכִין לְרֵאוֹת
'אוֹר־הַצְּדִיק'. וְעַל-יְדֵי-זֶה: מִקְבָּלִין
מִפְּנֵי 'רְאָה וְאֶהְבֵּה'.

מא

(ח"א לא, ט)

נִמְצָא לְהִלְךְ בַּפְּסוּק (שְׁמוֹת כה, ל): 'וְנָתַתָּ
עַל הַשְּׁלֶחַן לַחֵם פָּנִים'.

מב

(ח"א לז, ו)

עֵקֶר 'הַסְּרוּן הַפְּרִנְסָה' שֶׁנִּתְמַעַט בְּדוֹרוֹת
הַלְלוֹ, אֵין זֶה אֶלָּא עַל-יְדֵי
ה'שׁוֹחֲטִים שְׂאִינָם מֵהַגָּנִים'.

וְזֶה שְׂאִמְרוֹ חַז"ל (פְּסָחִים קיח.): "קִשְׁיִן
מְזוֹנָתוֹ שֶׁל אָדָם בְּקָרִיעַת יַם-סוּף",
כִּי "יַם-סוּף נִקְרַע לְשָׁנַיִם-עֶשֶׂר קָרְעִים"
(פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מֵב; תְּקוּנַיִתָּהּ נח:), כִּנְגֵד
"שְׁתֵּי-עֶשְׂרֵה בְּדִיקוֹת הַסִּפִּין" (רא"ש חולין
פ"א כד), שְׁעַל-יְדֵיהֶם "קִשְׁיִם מְזוֹנָתוֹ שֶׁל
אָדָם" וְכוּ'.

וְזֶה שְׂאִמְרוֹ חַז"ל (בְּרֻכּוֹת נה.): "שְׁלַחַן דּוּמָה
לְמְזַבַּח", כִּי (חֲלִין יז:): "שְׁעוֹר פְּגִימוֹת
הַחֲלִיף, כְּשְׁעוֹר פְּגִימוֹת הַמְזַבַּח".

מג

(ח"א סז, ב-ג)

צָרִיךְ לְרֵאוֹת: שְׂיִהִיָּה 'פָּנִים' אֶל ה'כְּבוֹד' -
כִּי עַל-יְדֵי 'תְּאוֹת-אֲכִילָה', נִפְגָּם
ה'כְּבוֹד', וְאֵין לוֹ 'פָּנִים'.

כִּי "שְׁלַחַנוֹ שֶׁל אָדָם' הִיא בְּחִינַת 'פְּתָר־
מַלְכוּת'" (יוֹמָא עב: וּבְרַש"י; וְכֵן ב'שְׁמוֹת-רַבָּה
לד, ב - עַל הַפְּסוּק בַּפְּרָשָׁתוֹ "וְעִשִׂיתָ זֶר זָהָב". שְׁמוֹת כה,
כה), וְהוּא בְּחִינַת 'כְּבוֹד', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים כד):
"מִלְכָּה הַכְּבוֹד", כִּי ה'כְּבוֹד' הוּא בְּחִינַת
'מַלְכוּת'.

וְכַשְּׁפוּגָם ב'אֲכִילָה' - אִזִּי נִפְגָּם ה'כְּבוֹד',
וְאֵין לוֹ 'פָּנִים', בְּבְחִינַת (דְּבָרִים
לא, יז): "וְהִסְתַּרְתִּי פָּנַי, וְהָיָה לְאֹכַל" - שְׁעַל-
יְדֵי 'תְּאוֹת-אֲכִילָה' חֲסוּשׁוֹלָם, הוּא
'הַסְּתַרְת־פָּנִים'.

אֲבָל עַל-יְדֵי 'מַעוֹט אֲכִילָה', שֶׁמִּשְׁבַּר
'תְּאוֹת-אֲכִילָה', עַל-יְדֵי-זֶה הוּא
'נְשִׂאוֹת-פָּנִים' וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת (יִחְזַקְאֵל מֵא, כב): "וַיִּדְבַר אֵלַי זֶה
הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" - "לִפְנֵי ה'"
דִּיקָא. בְּחִינַת 'הָאֶרֶת-פָּנִים' עַל-יְדֵי ה'שְׁלַחַן',
עַל-יְדֵי 'אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה'.

וְכַשְּׁפוּגָם ב'תְּאוֹת-אֲכִילָה', וְעַל-יְדֵי-זֶה
נִפְגָּם ה'כְּבוֹד', וְאֵין לוֹ 'פָּנִים'
כִּנ"ל - עַל-יְדֵי-זֶה מֵתְנַבְּרִין 'עֲזִי-פָּנִים' -
דְּהִינּוּ: שֶׁנִּפְלַל ה'כְּבוֹד' שֶׁהוּא בְּחִינַת
'מַלְכוּת', וְאִזִּי נוֹטְלִין 'כְּבוֹד' ה'עֲזִי-פָּנִים'
שֶׁבְּדוֹר וְכוּ'.

הִינּוּ: כְּשֵׁאִין בְּחִינַת 'מַלְכוּת', בְּחִינַת ה'שִׁלְחַן שֶׁבַקְדָּשָׁה', בְּשִׁלְמוֹת כַּנֹּל - אֲזִי מִתְגַּבֵּר ה'עֲזוּת', שֶׁהוּא 'מַלְכוּתָא בְּלֹא תְגָא' (סִנְהֶדְרִין קַה), בְּלֹא 'בְּתֵר-מַלְכוּת'.

[ו] 'שִׁלְחַן' בְּגִימְטְרִיא 'ש"ע ח"י' - כִּי יֵשׁ 'ש"ע נְהוּרִין שֶׁל אֲזֵר־הַפְּנִים', וְכֹתִיב (מִשְׁלִי טז, טז): "בְּאֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים". (עֵינִן לְקוּטִי-מִזְהַרֵּן ח"ב ז, יא - נִמְצָא לְקַמֵּן בְּעֵינֵן 'לְחֵם הַפְּנִים').

מד.

(שיחות-ה'ר"ן פח)

ה'שִׁלְחַן' - הוּא בְּחִינַת ה'דְּבוּר', בְּחִינַת (יִחְזַקֵּאל מֵא, כב): "וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'". וַיְדַבֵּר אֵלַי דִּיקָא. כִּי עֵקֶר ה'פְּרֻנְסָה' וְה'אֲכִילָה' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שִׁלְחַן' - הוּא מִבְּחִינַת 'דְּבוּר' בְּחִינַת (דְּבָרִים ח, ג): "כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחְיֶה הָאָדָם".

מה.

(חיי-מוהר"ן תע)

פִּוּנַת הַשִּׁלְחָן מִימֵי יְלָדוּתוֹ:

[א] 'שִׁלְחַן' בְּגִימְטְרִיא "קִלְפָה נִדְחָה פִּיָּה", עִם הַפּוֹלָל. הִינּוּ: שִׁיחִיָּה נִדְחָה ה'קִלְפָה' מִה'שִׁלְחָן', שֶׁלֹּא תִינַק מִה'שִׁלְחָן'.
[ב] 'שׁוֹלְחַן' בְּגִימְטְרִיא "יְקוּ"ק יְקָרְבָנוּ".
[ג] כְּשֶׁחִיָּה אֶחָד צָרִיךְ ל'רְפוּאָה' - הִיָּה מְכוּוֹן: 'שִׁלְחַן' בְּגִימְטְרִיא "צו רְפוּאָה" [לְרְפוּאָה].

[ד] 'שׁוֹלְחַן' [עִם הַד' אוֹתִיּוֹת] בְּגִימְטְרִיא "ש"ך חֶסֶד", כִּי "יֵשׁ אַרְבָּעָה מִיַּיִן חֶסֶדִים" (עֵינִן 'פְּרוּשֵׁי-הַרְמ"ז' עַל זֶה־ר תְּרוּמָה; מִשְׁנַת-חֲסִידִים, מוֹצְאֵי-שֶׁבֶת פ"ג).

[ה] 'שִׁלְחַן' בְּגִימְטְרִיא 'חֲשֵׁמ"ל', שֶׁמְלַבֵּשׁ הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת - הִינּוּ: 'חֲשֵׁמ"ל' בְּגִימְטְרִיא 'ש"ע', לְצַרְף עֶשֶׂר [סְפִירוֹת] הַנֶּ"ל, בְּגִימְטְרִיא 'שִׁלְחַן'.

מו.

(ספר-המדות, עניני 'שִׁלְחָן')

[א] שִׁלְחָנוּ שֶׁל אָדָם - מְטִיָּה לוֹ מִכָּל עוֹזְנוֹתָיו (אֲכִילָה ח"א ב).
[ב] שִׁלְחָנוּ שֶׁל אָדָם - מְזַכָּה לוֹ לְעֵלְמָא-דְּאֵתִי, וּמְזַכָּה לְפְרֻנְסָה, וְהוּא רְשׁוּם לְטוֹב לְעֵלְא וּלְעֵלְא, וּמְזַכָּה לָהּ לְאֵתוּסְפָא לָהּ כַּח וְגַבְוָרָה בְּשַׁעָה שְׁאִיצְטְרִיךְ לָהּ (אֲכִילָה ח"א ג).
[ג] "מְזַבַּח", מְזִיחַ גְּזֵרוֹת רָעוֹת וּמְכַפֵּר עוֹנוֹת וּמְזִיֵּן וּמְחַבֵּב" (עַל-פִּי כְּתוּבֹת י:), וְה'שִׁלְחָן דּוֹמָה לְמְזַבַּח" (עַל-פִּי בְּרָכוֹת נה. חֲגִיגָה כז. מְנַחוֹת צז.). (אֲכִילָה ח"א ז).
[ד] עַל-יְדֵי 'לְמוּד-תּוֹרָה' עַל הַשִּׁלְחָן בְּשַׁעַת סְעוּדָה - נְצוּל מ'פְּחָד' (פְּחָד ח"א לב).
[ה] עַל-יְדֵי יְשִׁיבָה אֲצֵל 'שִׁלְחָן הַצַּדִּיק' - נִתְבַטַּל הַמְּלַחְמָה (צַדִּיק ח"א קצב).
[ו] אֵינִן לוֹ לְאָדָם לְאֹכַל עַל 'שִׁלְחָן הַצַּדִּיק', קָדָם שֶׁטַּבֵּל לְקָרְיוֹ (קָרִי ח"א ה).
[ז] 'שִׁלְחָן' בְּהַכְּנַסַת-אֲזֵרִיּוֹת - מְכַפֶּרֶת (תְּשׁוּבָה ח"א כט).

"וְעִשִׂיתָ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח" (שְׁמוֹת כה, כה)

מז.

(ח"א סג)

"לְחֵם הַפְּנִים" (שְׁמוֹת כה, ל; לה, יג) - הוּא בְּחִינַת 'בְּרִית', כְּמוֹ

שְׁפָתוֹב (ויקרא כד, ח): **"בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי ה' וְכוּ' בְרִית עוֹלָם"**, וְנֹאמַר בָּהֶם (שְׁמוֹת כה, כה): **"וַעֲשִׂיתָ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח"**.

כִּי 'בְרִית' נִקְרָא בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוֹם 'אִמָּה', וְכִמּוֹ שְׁמֵזְכֶר בְּלִשׁוֹן זֶה בְּגִמְרָא (שְׁבַת מא. קח: ועוד). וְהוּא בְּחִינַת 'אִמָּה בַת שִׁשָּׁה טַפָּחִים', שֶׁה'בְּרִית' כָּלוּל מֵהֶם וְכוּ' (עֵינן בְּפָנִים).

"וְנָתַתְּ עַל הַשִּׁלְחָן, לֶחֶם פָּנִים לְפָנֶי תַמִּיד"
(שְׁמוֹת כה, ל) – **עֵינִין 'לֶחֶם הַפָּנִים'**

גַּם גָּדוֹל הָיָה נַעֲשֶׂה בְּלֶחֶם הַפָּנִים, סְלוֹקוֹ בְּסִדּוּרוֹ, שְׁבֹאֲמֵר (שְׁמוּאֵל-א כא, ז): **"לִשְׁוֹם לֶחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ"** – מִלְּמַד: שְׁמִגְבִּיהֵינן אוֹתוֹ לַעֲלוּ לִי-רִגְלִים, וְאוֹמְרִים לָהֶם: **"רְאוּ חֲבַתְכֶם לְפָנֵי הַמָּקוֹם"**. (יִמָּא כא:)

מת.

(ח"א לא, ט)

מִי שֶׁהוּא בְּמִדְרַגַּת 'אֲבֵרָהִם', הֵינּוּ בְּחִינַת **"בַּעַל נֶפֶשׁ"** (מִשְׁלֵי כג, ב) – אֲזִי בּוֹדְאִי כָּל אֲכִילוֹתַי וְסַעֲדוֹתַי בְּבַחֲיִנַת: **"לֶחֶם הַפָּנִים"** (שְׁמוֹת כה, ל; לה, יג), בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית יז, א): **"הַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי"**.

"הַתְּהַלֵּךְ" – זֶה בְּחִינַת 'רִגְלִין', בְּחִינַת 'פְּרִנְסָתוֹ', בְּחִינַת (דְּבָרִים יא, ו): **"וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרִגְלֵיהֶם"**, "זֶה מְמוֹנֵי שֵׁל אָדָם שְׁמַעְמִידוֹ עַל רִגְלָיו" (פְּסָחִים קיט. סְנֵהֲדִרִין קי.). – **"הַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי"**, שְׁנַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת **'פָּנִים'**.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל-א כא, ז): **"לֶחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ"**, הֵינּוּ: **"לֶחֶם הַפָּנִים"**, הֵם **"לֶחֶם חֵם"**, דְּרִגְלֵינן דְּ'אֲבֵרָהִם' (זֶהר וַיֵּרָא צז:), שֶׁהוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית יח, א): **"כֶּהֱם הַיּוֹם"**.

וְאִז: **כָּל הָעֶבְרִים וְכָל הַכּוֹכְבִים-וּמְזֻלוֹת שֵׁהֶם תַּחֲתֵיהֶם, טוֹרְחִין בְּשִׁבִיל זֶה הָאִישׁ, בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָתָךְ.**

וְזֶהוּ (דְּבָרִים טז, טז): **"וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פָּנַי ה' רִיקִם"** – בְּרִגְלִים, שְׂאֵז נִתְגַּלִּין **"פָּנַי ה'"**, בְּחִינַת **'פָּנִים'**.

וּבְזֶה שְׁכָל אֶחָד מֵבִיא 'עוֹלַת רְאִיָּה', מִיַּגִּיעָתוֹ שְׁמַתִּיגַע כָּל הַשָּׁנָה – עַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַּקֵּן וְנִתְעַלָּה כָּל לַחְמוֹ וּפְרִנְסָתוֹ, בְּבַחֲיִנַת: **"לֶחֶם הַפָּנִים"**.

וְזֶהוּ שֶׁהַשִּׁיב הַקָּדוֹשׁ-שֶׁבְרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה (שְׁמוֹת לג, יד): **"פָּנַי יִלְכוּ וְהִנַּחְתִּי לְךָ"**.

כִּי מֹשֶׁה בִקֵּשׁ 'כַּפָּרָה', וְהַשִּׁיב לוֹ: **"פָּנַי יִלְכוּ"** – שְׂתִיקְנוּ בְּחִינַת 'רִגְלִין', בְּבַחֲיִנַת **'פָּנִים'** – אֲזִי יִתְכַפֵּר לָהֶם – כִּי **"שִׁלְחָן דּוֹמָה לְמִזְבֵּחַ שְׁמֵכַפֵּר"** (בְּרֵכוֹת נה. חֲגִיגָה כז. מְנַחֲוֹת צז:).

וְזֶהוּ (שָׁם): **"פֶּתַח בְּמִזְבֵּחַ, וְסִיִּם זֶה הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר לְפָנַי ה'"** (יחֲזַקְאֵל מא, כב) – **'לְפָנַי' דִּיקָא, שְׂיִהִיָּה דִּיקָא בְּבַחֲיִנַת 'פָּנִים'**, וְאֲזִי מְכַפֵּר.

מט.

(ח"א סו, ו)

כְּשֶׁאוֹכֵל בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה – אֲזִי הוּא בְּחִינַת: **"לֶחֶם הַפָּנִים"**, כִּי ה'שִׁכְל' הוּא ה'פָּנִים', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (קִהְלֵת ח, א): **"חֲכַמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו"**.

אֲבָל כְּשֶׁאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה – אֲזִי אוֹבֵד **'פָּנָיו'**, הֵינּוּ ה'שִׁכְל', וְנוֹפֵל לְבַחֲיִנַת **'שָׁנָה' וְכוּ'.**

נ.

(ח"א סג)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (שְׁמוֹת כה, כה): **"וַעֲשִׂיתָ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח"**.

"וּגְלָהּ עַל רֵאשָׁה" - פֶּרֶשׁ רֶשִׁי: "מַעֲיִן"
 - הוא "הַמַּעֲיִן הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה'"
 (יואל ד, יח), הוא הַתְּפִלָּה.

"וְשִׁבְעָה נִרְתִּיחָ" - הֵם הַנְּשָׂמוֹת
דְּאֵתְרִבְיָאוּ בְּגוֹן (תקוני־זהר ל),
 הַנְּחֻלְקִים לְשִׁבְעַת פְּתוֹת.

"שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת" - הֵם מ"ט
אורות, שֶׁהוּא אֹרֶךְ הַגְּנוּז
לְעֵתִיד (רש"י שם בְּזִכְרָה), בְּחִינַת: "עֵדוּן עֵין
 לֹא רָאִתָּה" (תקוני־זהר פה), שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַתְּפִלָּה כִּנּוּי ל.

"וְשָׁנִים זֵיתִים עָלֶיהָ" - פֶּרֶשׁ רֶשִׁי:
"שְׁנֵי אֵילָנוֹת" - הֵינּוּ: אֵילָנָא
 דְּחַיִּי וְאֵילָנָא דְּמוֹתָא, הֵינּוּ: טוֹב וְרַע.

"אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל" - וּמִשָּׁם
יִפְרֹד (בְּרֵאשִׁית ב, י) - שֶׁנִּפְרָד הָרַע
 מִהַטּוֹב, זֶה לְיָמִין וְזֶה לְשְׂמָאל.

נד.

(ח"א כא, א-ב ג' ד-ה פסוק)

יֵשׁ שְׂכָל שֶׁבֵּא לְאָדָם בְּלֹא שׁוּם הַקְּדָמָה,
אָלָא עַל־יָדֵי שְׁפַע אֱלֹקֵי, וּמִכֵּנָה בְּשֵׁם
'קָדָם' בְּשֵׁם 'פָּנִים' - שְׁאִין צָרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ
בְּשׁוּם הַקְּדָמָה.

וְעַל־יָדֵי זֹאת הַמְהִירוֹת' - "שְׁלֵהֶבֶת
הַלֵּב עוֹלָה תָּמִיד מֵאֲלֵיהָ" (על-פי

רש"י בַּמִּדְבָּר ח, ב; תּוֹרַת־כֹּהֲנִים וַיִּקְרָא ג, ז).

וְאֵי־אֶפְשָׁר לָבֹא לָזֶה - אָלָא שִׁיקְדָשׁ:
אֵת 'פִּיּו', וְהַטְּמוּ, וְעֵינָיו,
וְאֲזַנָּיו' - וְהוּן הֵן מְאִירִין לוֹ שְׁפַע אֱלֹקֵי
הַנֵּל.

הֵינּוּ: [א] שִׁישְׁמֹר אֶת־עַצְמוֹ מִלְּהוֹצִיא
שְׁקֵר מִפִּיו. [ב] וַיְהִי לוֹ יִרְאֵת-

נא.

(ח"ב ז, יא)

"לָחֶם הַפָּנִים" (שְׁמוֹת כה, ל; לה, יג), שְׁהִיָּה
בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ' - זֶה
בְּחִינַת הָאֲכִילָה וְהַפְּרִנָּה שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל־
יָדֵי 'כָּל־לֵוִית בֶּן וְתַלְמִיד', שֶׁבוֹ נִתְּגַלָּה 'אורות
הַמְקִיפִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אור־הַפָּנִים', בְּחִינַת
ש"ע נְהוֹרִין.

"וְעִשִׂיתָ מְנֻחַת זָהָב טָהוֹר" (שְׁמוֹת כה, לא)

נב.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, פְּבוֹד ח"ב ב)

כָּל הַפְּבוֹד שֶׁל כָּל הַמְּלַכּוּיּוֹת, נִכְלָלִים
בְּאַרְבַּע מְלַכּוּיּוֹת. וְעַל־יָדֵי "מַעֲשֵׂה
מְנוּחָה" (שְׁמוֹת כה, לא־מ; לז, יזכד; בַּמִּדְבָּר ח, אִיד)
וְקָדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, וְקִטְרֹת, וְשִׁמְרָה מִן
מְאֻכְלִים־טְמֵאִים' - כָּל הָאֲרְבַּע מְלַכּוּיּוֹת'
מְחִזְרִים אֶת הַפְּבוֹד שֶׁבְּתוֹכָם לְהַשִּׁם־
יַתְּבַרֵךְ.

"וְעִשִׂיתָ אֶת נִרְתִּיחָ שִׁבְעָה, וְהַעֲלָה אֶת
נִרְתִּיחָ וְהֵאִיר עַל עֶבֶר פָּנֶיהָ" (שְׁמוֹת כה, לז)
- עֲנִין הַמְּנוּחָה וְקִדְשֵׁת שִׁבְעַת הַנְּרוֹת -

"מְנֻחָתָא דָא רִישָׁא, וְשִׁבְעָה נִרְתִּיחָ עֲלֶיהָ, אֵינוֹן תְּרִין
 אֲוֹדִין, וְתְרִין עֵינִין, וְתְרִין נוֹקְבֵי חוּטְמָא, וּפּוּמָא"
 (תקוני־זהר יג)

נג.

(ח"א ח, ח)

"רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוּחַת זָהָב" (זְכַרְיָה ד, ב) -
הִיא הַתּוֹרָה 'הַנְּחֻמָּדִים מְזֻהָב'
(תְּהִלִּים יט, א).

נה.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר, מהמו)

"מעשה המנורה ונרותיה" - הם עקר
'אזר-הרצון' שהיה מאיר
ב'משכן' ו'בית-המקדש' - שעל-ידי-זה
עולים מפל מיני חשד שבעולם, בבחינת
(תהלים יח, כט): "כי אתה תאיר נרי".

ובשביל-זה נתקשה משה מאד על
'מעשה המנורה', כמו
שאמרו רז"ל (מנחות כט), וביותר מבאר
במדד-שרבה פרשת בהעלתך (במדבר-רבה טו,
ו): "שנתקשה בה מאד. ואפלו כשהשם
יתברך גלה לו, חזר ושכח מעשיה כשירד.
וחזר ועלה ושאל, ופרש לו. וחזר ושכח.
וכן כמה פעמים.

עד שאמר לו הקדוש-ברוך-הוא: 'לך
אצל בצלאל, והוא יעשה אותה'
וכו'. ומיד עשה אותה בצלאל.

התחיל תמה ואמר: 'אני, כמה פעמים
הראה לי הקדוש-ברוך-הוא
ונתקשיתי לעשותה, ואתה שלא ראית,
עשית מדעתך; בצלאל - 'בצל אל' היית
עומד כשהראה לי הקדוש-ברוך-הוא
עשיתה?'. עד-פאן-לשוננו.

וכל רואה ישתומם על המראה הזאת:
איך יתכן שמשה לא ידע ונתקשה
כמה פעמים על עשיתה, ובצלאל עשה
אותה מיד?

ואם מחמת שהיה עומד 'בצל אל'
כשהראה הקדוש-ברוך-הוא למשה
עשיתה - הלא משה בעצמו בודאי עמד
שמה, והשם-יתברך בעצמו למד עמו וגלה
לו עשיתה פעם אחר פעם, ואף-על-פי-כן
נתקשה כל-כך. ובצלאל שעמד רק מצדו

שמים' שהוא בחינת 'הטם', בבחינת (ישעיה
יא, א): "והריחו ביראת ה'". [ג] ויהיה לו
'אמונת-חכמים' התלוי ב'אדנין', בבחינת
(משלי כב, יז): "שמע דברי חכמים". [ד]
ויעצים עיניו מראות ברע (על-פי ישעיה לג, טו).

כי הן הן המעוררין את 'שפע-אלקי' הנ"ל
לבוא - כי ה'פה' וה'הטם' וה'עינים'
וה'אזנים' - תלויים ב'מח', והן מעוררין את
ה'מח', שיהיה בבחינת 'קדם' בבחינת 'פנים'.

והן הן "שבעת הנרות" (במדבר ח, ב) - כי
"פה, ותרין נקבא, הטמא, ותרין
עיניו, ותרין אדנין" (תקוני-זוהר יג) - הם בבחינת
"שבעת הנרות" שעל-ידם האדם משיג
"פני המנורה" (במדבר שם), ו"מנרתא דא
רישא" (שם), היינו: ה'מח'. ו"פני המנורה",
הינו 'שפע-אלקי' הנ"ל.

ו'שפע-אלקי' הזאת - הוא בחינת 'ספה',
'רוח-הקדש' וכו'. והוא
בחינת 'מקיפין' - שה'שכל' הזה הוא גדול
עד למאד, עד שאין ה'מח' יכול לסבלו ואין
נכנס ב'מח', אלא הוא 'מקיף' את ה'ראש'
וכו'.

ועל-ידי שמקדשין "שבעת הנרות" -
זוכין להכניס ה'מקיפין' לפנים.

וזה בבחינת 'קדושין' בבחינת 'חפה'
'מקיפין'. וזה בבחינת 'שבעת ימי
המשטה' שאחר ה'חפה' - הינו בבחינת
"שבעת הנרות" הנ"ל - שעל-ידם יכנס
ה'מקיף' לפנים.

וזה בבחינת 'שבעת ימי אבלות' רחמנא-
לצלן - שמתאבלין עליו על שנסתלק
נשמתו, בדי שיעלה נשמתו ל'אזר-הפנים'
הנ"ל, על-ידי 'שבעה ימים' אלו.

'בצל אל', השיג לעשותה מיד. "אם רבי לא שנה, היא מנליה"?! (ערובין צב.).

אך מה שאפשר להבין בזה מרחוק - אנו מחיבים לחתור ולפרש דברי רבותינו ז"ל הקדושים העמקים מאד מאד.

כי בודאי: משה נתקשה מאד מאד פמה פעמים ב'מעשה המנורה', שהוא בחינת לעשות פלי קדושה ונוראה בזאת, שיוכל להאיר על-ידה 'הארץ הרצון דקדשה' בכל ישראל, בכל אחד ואחד מישראל, בכל מה שיעבר עליו כל ימי חייו.

שבכל מיני חשך, ובכל מיני ירידות ונפילות שיעברו עליו - בכלם יתגבר ב'תקף-הרצון' שיאיר לו, לעלות מכלם.

כי בודאי קשה מאד להשיג השגת עשית פלי נפלאה בזאת, בפרט שבבר ראה משה בעיניו מה שנעשה בזה העולם - שאחרי כל האותות נוראות שעשה עם ישראל ביציאת-מצרים וקריעת ים-סוף ומתן-תורה וכו', אחר-כך עשו מה שעשו. והבין וראה: פמה וכמה קשה לעזר ל'בעל-בחירה'!

על-כן לא היה יכול להשיג ולהכניס בדעתו 'עשית המנורה', שהיא בחינת 'הארץ-הרצון', בתקונים נפלאים פאלה המרמזים ב"שבעה קני המנורה", ו'אחד-עשר כפתורים', ו'תשעה פרחים', ו'עשרים-ושנים גביעים'.

שבכלם עולים 'ארבעים-ותשעה' - פנגד 'ארבעים-ותשעה ימי הספירה' שעברו על ישראל, ואחר-כך קבלו את

התורה ב'יום החמשים', פמבאר פל-זה ב'כונת-האריז"ל.

ומובא: "שהוא 'שרש-התורה', בחינת 'שערה-החמשים'", "שלא השיגו משה בחייו" (ראש-השנה כא:), "רק בעת הסתלקותו נסתלק לשם" (לקוטי-תורה ואתחנן).

כי שם הוא בחינת 'רצון-העליון', בחינת 'רצון-שברצונות' - שמכניס 'תקף הרצון דקדשה', בלב פל ישראל, שיאיר להם בכל מיני חשך וכו' פנ"ל, ועל-כן נתקשה על-זה מאד.

אבל 'בצלאל' שהוא בחינת ה'תלמיד ההגיון' - הבין וראה: שמה שנתקשה 'משה' פל-כך, הוא מחמת עצם ענותנותו הגדולה, שהיה "ענו מאד" (במדבר יב ג), ולא רצה להחזיק טובה לנפשו.

ועל-כן נתקשה פל-כך, ולא הבין: "איך יעשה מנורה בתקונים פאלו, שיאיר הרצון לנצח"? - מחמת שהבין: שהדבר תלוי בו, שצריך שיהיה נכלל פל-כך ב'רצון-העליון', עד שיוכל להכניס הרצון לנצח, בכל ישראל.

והוא בענותנותו, לא היה יכל להשיג: 'שיהיה לו פח פזה' - על-כן נתקשה מאד מאד על-זה.

אבל 'בצלאל תלמידו', הבין מרחוק 'גדלת רבו משה' - שאדרבא: מחמת ענותנותו הגדולה פל-כך, הוא נכלל בתכלית הבטול ב'רצון-העליון', כי שם אי-אפשר להכלל בשלמות, פיאם על-ידי תכלית הענוה והבטול פמו משה.

על-כן 'בצלאל', בחינת ה'תלמיד' - השיג מיד עשיתה, כי הוא אמר: "אני

"יריעת האהל" (שמות כו, יג)

נז.

(ח"א, ה)

ה'נא"ו' שבתוך האהל, הוא ה'רקיע', בחינת האהל, כמו שכתוב (שמות לג, יא): "ויהושע בן נון לא ימיש מתוך האהל".

ו'אהל', הוא רקיע, כמו שכתוב (ישעיה מ, כב): "וימתחם פאהל לשבת", וכתוב (תהלים קד, ב): "נוטה שמים פריעה". וזה (שמות כו, יג): "יריעת האהל".

"ועשית את הקרשים למשכן,

עצי שטים עמדים" (שמות כו, טו)

נח.

(לקוטי הלכות, בית הפנסת, יד – על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ח, תקעו תוככה')

עקר 'עצם המשכן', נבנה מה'קרשים', שהיו "עצי שטים עמדים" (שמות כו, טז) – זה בחינת התפלה בבחינת דין, שהוא בחינת "מטה עז" (תהלים קי, ב), שהוא בחינת עץ חזק פארז.

וזהו בחינת: "עצי שטים עמדים" – שעומדים בחזקם ותקפם בתוך 'בית' הבליעה של הסטרא-אחרא, עד שמקיאה הקאות בכל-פעם.

ועל-כן היה "עשר אמות ארך הקרש" (שמות כו, טז) – בנגד כל בחינות 'עשר' המבאר שם בסוף התורה הנ"ל (ח"ב ח) לענין מלחמת עוג וכו'.

כמו שכתוב שם: "משה פמה הוי עשר אמין" (ברכות נד: וכו') – כי ה'משכן'

בטוח בכחו של זקן, שהוא משה רבנו, שבודאי אעשה אותה, ואגמר אותה פראוי, כי אני מאמין בכחו של רבי, שבודאי יגמר ויגמר, ויכניס הארת-הרצון בזה-העולם, עד שיאיר להם בכל מיני השד!

כי ה'צדיק-האמת' אינו יכול לידע מגדלת עצמו כל-כף, מגדל הבטול והענוה שלו – כמו שיוכל להשיג מרחוק, בחינת ה'תלמיד'.

כי הבין: שפחמת זה בעצמו שנתקשה כל-כף על עשיתה, שזה מחמת ענותנותו – על-ידי-זה דיקא יגמר ה'תקון של המנורה הנ"ל, שהוא הארת-הרצון'.

ועל-כן 'בצלאל' דיקא, עשה אותה פראוי, והכל בכחו של משה רבו, וכנ"ל.

– שאר עניני 'מנורה' ו'קדשת שבעת הנרות' – נמצאים בפרשת 'בהעלתך', ובמערכת 'חנכה'

"ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן, עשתי עשרה יריעת תעשה אתם" (שמות כו, ז)

נו.

(ספר-המדות, המתקנת-דין פו)

להמתיק הדין, תאמר הפרשה של "אחת-עשרה יריעות עזים"

(שמות כו, זיג – שמות לו, ידיח).

לא יכול שום אדם להקימו, כי אם משה, והעקר מחמת "כבוד הקרשים, שהיו עשור אמות", (שמות יב, ד), "ומשם אנו למדים עצם גבורתו וכחו של משה" (שבת צב.).

הינו כנ"ל: כי ה'קרשים' החזקים והגבהים הם בחינת התפלה החזקה הנ"ל של ה'בעל-כח, שאין מי שיכול לעסק בה ולהקימה פראוי, כי אם משה'.

וזהו בחינת: "עצי שטים" - לרמז: שהם מתקנים בחינת ה'רוח-שטות', שהוא בחינת 'תאות-נאות', שנמשך על-ידי פגם מחצות פרוסות של המחין.

אבל התפלה של ה'בעל-כח' הנ"ל, עומדת ב'בית-הבליעה של הסטרא-אחרא', בתוך ה'רוח-שטות' - עד שמקיאם משם דיקא כל הקדשות וכו'.

וזהו בחינת "עצי שטים", כליות שני העצים' - שהם בחינת: "עץ-החיים אשר בתוך הגן" (בראשית ג, ג), ו"עץ-הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז).

שעקר 'התגברות הנחש', הוא על-ידי שהסית את האדם לאכל מעץ-הדעת, שעל-ידי-זה נפגם ה'דעת', עד שבאים ל'רוח-שטות' הנ"ל, ונתגרשין מעץ-החיים אשר בתוך הגן, שהוא בחינת 'מזונא' דנשמתא, שמשם כל החיים.

אבל על-ידי ה'בעל-כח' הנ"ל שמתפלל תפלה בבחינת דין' - על-ידי-זה מכרח הנחש והסטרא-אחרא, להקיא כל הקדשות וכו'.

ואזי נכלל 'עץ-הדעת', בתוך 'עץ-החיים' - ומשניהם דיקא נבנה בחינת

ה'משכן'. וזהו בחינת: "עצי שטים עמדים", וכנ"ל.

"ואת המנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה, והשלחן תתן על צלע צפון"
(שמות כו, לה)

"הרוצה שיחפים, ידרים. ושיעטיר, יצפין. וסימניה: שלחן בצפון, ומנורה בדרום".
(בבא-בטרא כה:)

נט.

(ח"א ט, ב; ח"א קיב)

"יש י"ב שערים" (שערי-הפנוות, דרושי עלינו לשבח א). וצריך להעלות תפלתו לשער השבט שלו - כי אם יגיע לשער שבט אחר, לא יוכל לעלות.

ובזה נעשה זיווג למעלה - כי "בני-ישראל בתפלתם, גורמים זיווג דקדשא-בריך-הוא ושכינתה" (זהר; פרי-עצ-חיים קריאת שמע פ"ד; שערי-הפנוות שבת, הקדמה; ועוד). ולפי הזיווג שגורם בתפלתו, כן זוכה לזיווג.

וגם "ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים בתפלתם" (זהר ויקרא ז:). וכפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפלתו, כן נותנין לו פרנסתו.

וזה שאמר אבא בנימין' (ברכות ה:): "כל ימי הייתי מצטער על שני דברים: על תפלתי שתהא סמוך למטתי, ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום".

הינו כנ"ל: שיתפלל דרך 'שער המטה' שלו - שלא תתרחק תפלתו מ'מטה' שלו.

וזה לשון מטה', כי מטה' לשון זיווג, כפאמר הסמוך: "על מטתי שתהא נתונה" וכו', ו'מטה' הוא בחינת זיווג.

גם 'מטה' היא בחינת 'פרנסה', כמו שכתוב (ויקרא כו, כו): "בשברי לכם מטה להם". כי "שנים עשר מטות" (במדבר יז, יז) - גורמין זיווג, ומפרנסין, כנ"ל.

גם התפלל על שבטו: "שיזכו לשני שלחנות" (על-פי ברכות ה:). וזהו: "ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום" (ברכות ה:). כי אמרו חז"ל (בבא-בבא כה:): "הרוצה להחפים, ידרים; להעשיר, יצפין". "ובכל דבר, טוב הממצע" (רמב"ם, דעות פ"א ה"ד), כי "טוב תורה עם דרך-ארץ" (אבות פ"ב מ"ב), הינו: 'חכמה' ו'עשירות'.

והינו: "בין צפון לדרום" - שתהא 'ממצע' בין שניהם - ה'תפלה' שהוא בחינת 'מטתו', כנ"ל. הינו: בין 'חכמה' ו'עשר', שהן בחינת 'צפון' ו'דרום', כנ"ל.

ס.

(ח"א קסב)

בימי 'המגיד' ז"ל - היה איש עשיר ומיחס, והיה מתנגד לאנשי 'המגיד'. וספרו לו אנשיו מזה האיש! - ואמר להם: "שיראו לקרב אותו אליו, ולהשתדל בזה מאד, ולהתפלל להשם-יתברך שיעזר להם!"

וכן עשו! עד שעזרם השם, שהביאו אותו להמגיד ז"ל, ונעשה איש פשוט ירא-שמים, אף התחיל לירד מנכסיו.

ואמר המגיד ז"ל: שאלו שניהם אי-אפשר שיהיו במקום אחד, הינו 'תורה' ו'גדלה'!

כי "הרוצה להחפים, ידרים; להעשיר, יצפין" (בבא-בבא כה:). נמצא: פשרוזה

להחפים, עומד לדרום. על-כן אי-אפשר לו להעשיר - כי פשהוא בדרום, אזי איננו בצפון, ועשירות בצפון. וכן להפך.

כי-אם הוא ב'תכלית העניוות', שהוא 'אין' ממש - אזי אינו עומד בשום צד - כי אי-אפשר לומר עליו שהוא בצפון או בדרום, מאחר שהוא אין ואפס ממש, על-כן אפשר שיהיה "תורה וגדלה במקום אחד - בגון משה רבנו עליו-השלוש, ורבנו הקדוש" (גטין נט.).

"ועשית את המזבח" (שמות כו, א) - ענין 'מזבח'

סא.

(ח"א יז, ג'ד-ט)

נמצא לעיל בפסוק (שמות כה, כג): "ועשית שלחן".

סב.

(ח"א לז, ו)

נמצא לעיל בפסוק (שמות כה, כג): "ועשית שלחן".

סג.

(ח"א מא)

"מזבח" - זה בחינת 'דינים'. וגם "מזבח" נקרא 'רגלין', כמו שכתוב (תהלים ד, ו): "זבחו זבחי צדק", וכמו שכתוב (שם פה, יד): "צדק לפניו יהלך".

סד.

(ספר-המדות, עניני 'מזבח')

[א] "מזבח" - מזיח [מבטל] גזרות רעות [מעל ישראל], ומכפר עונות, ומזין [בזכות] הקרבנות העולם נזון, שהקרבנות באין מן המזון וגורמין

לו בְּרָכָה], וּמַחֲבֵב [את ישראל אל אביהם] (על-פי כתבות י: ורש"י), וְהִ"שְׁלַחַן דוֹמָה לְמִזְבֵּחַ" (על-פי פי בְּרָכוֹת נה. חגיגה כז. מנחות צז.). (אכילה ז).

[ב] הַקְדוֹשִׁי-בְרוּךְ-הוּא נִתְפָּיֵס עַל-יְדֵי 'וְדוּי', וְדוֹמָה כְּאֵלוֹ בָּנָה 'מִזְבֵּחַ' וְהַקְרִיב קִרְבָּן (תשובה צז).

[ג] הַנִּפְנָה, וְנוֹטֵל יְדָיו, וּמְנִיחַ תְּפִלִּין, וְקוֹרֵא קְרִיאַת-שְׁמַע וּמִתְפַּלֵּל - כְּאֵלוֹ בָּנָה 'מִזְבֵּחַ' וְהַקְרִיב עָלָיו קִרְבָּן, וּכְאֵלוֹ טָבַל (תפלה מ).

"וְדוּי הָעֲמֻדִים וְחֻשְׁקֵיהֶם כְּסֶף" (שמות כז, ייא)

סה.

(ח"א לד, ו)

'יִשְׂרָאֵל' הֵם בְּחִינַת 'וְאִו', שֶׁהֵם 'תְּמַכִּי אֹרִיתָא', וְנִקְרָאִים: "וְדוּי הָעֲמֻדִים" (שמות כז, ייא).

סו.

(ח"א מא)

וְזֶה 'פְּדִיוֹן-נֶפֶשׁ' - כִּי ה'מָמוֹן' נִקְרָא 'עֲמֻדִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דברים יא, ו): "וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם" [זֶה מָמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁמַּעֲמִידוֹ עַל רַגְלָיו. פְּסָחִים קִיט.].

וּכְשֶׁהֲצַדִּיק הָעוֹשֶׂה ה'פְּדִיוֹן', מְנִיחַ יְדָיו עַל ה'מָמוֹן' - יְבוֹן: כִּי (תקוני-זֶהר ט. ועוד): "יֵשׁ יָד הַגְּדוּלָּה" (שמות יד, לא) וְכו'.

[יָד הַחֲזָקָה" (שמות יג, ט) "יָד הַרְמָה" (שמות יד, ח)], וְהִינוּ: 'שְׁלֹשׁ יָדוֹת'.

וְ"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ד', גִּימְטְרִיא מ"ב" (שערי-המצות, לך לך). וְ"שֵׁם מ"ב יֵשׁ בּוֹ שְׁבַעַת שְׁמוֹת" (זֶהר בְּהַר קַח:). וְכָל 'שֵׁם', יֵשׁ בּוֹ 'שִׁשָּׁה אוֹתִיּוֹת'.

וַיְבוֹן: לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו ה'וְדוּי'. הִינוּ: ה'שְׁבַעַת שְׁמוֹת' שֵׁיִשׁ בְּכָל-אֶחָד 'שִׁשָּׁה אוֹתִיּוֹת' - לְהַמְשִׁיךְ אוֹתָן לְתוֹךְ ה'מָמוֹן' הַנִּקְרָא 'עֲמֻדִים'. וְאִז נִקְרָא: "וְדוּי הָעֲמֻדִים" (שמות כז, ייא).

וְאֵלוֹ 'עֲמֻדִים', הִינוּ רַגְלָיו, הִינוּ 'עֲקֵבִים' - הֵם בְּחִינַת 'דִּין'! - כִּי "שְׁתֵּי פְּעָמִים 'אַלְקִי"ם', גִּימְטְרִיא עֶקֶב"ב" (עץ-חיים כב, ב; ועוד), וְיֵשׁ שָׁם אַחִיזָה לְהַחֲצוֹנִים. וְאִין דִּין נִמְתָּק אֶלָּא בְּשִׂרְשׁוֹ, וְשִׂרְשׁ הַדִּינִים ב'בִּינָה' וְכו', וְשֵׁם 'מ"ב' ב'בִּינָה'.

נִמְצָא: כְּשֶׁמְשִׁיךְ 'שֵׁם מ"ב' לְתוֹךְ 'עֲמֻדִים' - אִזִּי הַדִּינִין נִמְתָּקִין בְּשִׂרְשָׁם.

וְזֶה פְּרוּשׁ (שמות כז, ייא): "וְדוּי עֲמֻדִים וְחֻשְׁקֵיהֶם כְּסֶף" - פְּרוּשׁ: עַל-יְדֵי 'חֻשְׁקָה' וְהַתְּחַבְּרוֹת 'וְדוּי' עִם 'עֲמֻדִים' - נַעֲשֶׂה 'כְּסֶף', 'הַסֶּד' - שֶׁנִּמְתָּקִין הַדִּינִין.

חדש אדר

להכליל ב'שכלי-הכולל', שהוא בחינת
'כלליות שתיים-עשרה אבני יעקב' ב'אבן
אחת', שהוא בחינת 'שנים-עשר שבטים',
שהם 'שנים-עשר חדשי השנה', שהם
בחינת 'לבנה' - פי "כל החדשים נמנין
ללבנה" (ספח כט.).

שכלם צריכין להכליל באחד בה'שכלי-
העליון', שהוא בחינת 'חמה',
שהוא בחינת 'יעקב', שהוא 'שכלי-הכולל',
כמו שאמר אדמו"ר ז"ל כמה פעמים (סימנים
א, עד): 'ש'יעקב', בחינת 'שמשי', בחינת 'שכל'
- הינו: בחינת 'שכלי-העליון' הנ"ל.

וז'הו בחינת 'סוד העבור' ש'נזכר שם
בהתורה הנ"ל, עין-שם - פי עקר
'סוד העבור', הוא להשוות הלבנה עם
החמה. ועל-כן "אין מעברין אלא אדר"
(ראש-השנה ז), שהוא 'סוף החדשים', 'חדש
השנים-עשר' - שאז צריכין להכליל ללבנה
'וחמה' יחד.

ד'הינו: ש'שנים-עשר חדשי הלבנה'
(שלחן-ערוך, ארחי-חיים תיז), שהם
בחינת 'שנים-עשר שבטים', 'שתיים-עשרה
אבני יעקב', שהם 'כלליות נפשות ישראל'
- יהיו כלם כלולים יחד בתוך 'אבן אחד',
שהוא בחינת 'יעקב', שהוא 'שרש כל'
השנים-עשר שבטים', שהוא בחינת 'חמה',
בחינת 'שכל הכולל העליון'.

וב'ל-זה זוכין על-ידי 'אמונת-הכמים',
על-ידי 'שמאמינים בה'צדיק'
ה'אמת' וכו'.

א.

(לקוטי-הלכות, דינים ג, יט)

כתב רבנו ז"ל (השמות לקוטי-מוהר"ו, הנדפס
בסוף 'ספורי-מעשיות', דפוס ראשון תקע"ה):
'ש'אדר' - הוא ראשי-תבות (תהלים קיט, קס):
'ר'אש ד'ברך א'מת'. [והיה בזה המשך, אף לא
זכינו לקבלו. (השמות שם)].

ב.

(תיי-מוהר"ן תקסב; לקוטי-הלכות,
ענין ארבע-פרשיות א, ב)

שמעתי מרבנו ז"ל: "שזמן נתינת
הצדקה של ארץ-ישראל, הוא
ב'אדר'."

כי אז הוא זמן נתינת הצדקה - פדי
להכניע בחינת 'המך-עמלק', שהוא
כרוך אחר רגלי הקדשה, שהוא בחינת
'אדר', שהוא 'סוף השנה'.

ובן אמרו רז"ל (שקלים פ"א מ"א): "ב'אחד
ב'אדר משמיעין על השקלים".

ג.

(לקוטי-הלכות, ענין ארבע פרשיות)

עקר 'התגברות עמלק' - בחדש האחרון
והסוף של כל השנה, שהוא 'חדש
אדר' וכו'.

ד.

(לקוטי-הלכות, תשעה-באב ושאר-תעניות ד, יח -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדו רבי שמעון')

'אדר' הוא החדש השנים-עשר מהשנה,
שהוא סוף השנה, ואז צריכין

ה.

(לקוטי-הלכות, חקות-העכו"ם ב, ט - על-
פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"משנבנס אדר מרבין בשמחה" (תענית
כט.) - פי אז צריכין להכניע
'קלפת המן-עמלק' שהוא ה'מדמה'.

ועל-כן צריכין להרבות בשמחה - כי
צריכין לשמח מאד, במה שזכינו
להיות מזרע ישראל, ולא עשני גוי.

ועל-ידי-זה מגלין החן וההתפארות של
ישראל, שהוא 'התגלות
הגונין', שהוא גדלת הבורא, שעל-ידי-זה
מכניעין ה'מדמה', וזוכין לעלות לכל
המדרגות שבקדשה, אמן ואמן.

וכמבאר שם בסוף התורה (ח"א כה, ה):
"שעל-ידי שמחה ששמח בו
יתברך ובצדיקיו וכו', מכניעין ה'מדמה'
שמתפשט בכל דגא, ועולין למדרגה הגבה
וכו".

ו.

(לקוטי-הלכות, מילה ד, כא-כב)

"אין מעברין אלא אדר" (ראש-השנה ז.),
שבו פורים. ו"בשנת העבור, עושין
פורים-קטן, ופורים-גדול" (שלתן-ערוב, ארז-
חיים תרצז).

כי יש "שנים-עשר חדשי השנה, כנגד
שנים-עשר מזלות" (ספר-יצירה פ"ה), והם
"כנגד שנים-עשר שבטי קה" (תנחומא ויחי טו).

וזה בחינת (תנחומא שם): "שתים-עשרה
שעות היום, ושתים-עשרה שעות
הלילה" - שכל ה'זמן, על-ידי אלו ה'שנים-
עשר חדשים, ושתים-עשרה שעות היום
והלילה.

וכלם צריכים להכלל בשרשם, שהוא
בחינת 'למעלה-מהזמן', שהוא
בחינת "כלליות השנים-עשר צרופי הוי"ה
שבשנים-עשר חדשים, ושתים עשרה
שעות היום והלילה", פי'דוע (שער-היחודים
פ"י).

ומשם 'סוד-העבור', שמעברין את השנה,
ועושין השנה בת 'שלשה-עשר
חדש'.

שעל-ידי-זה נכללין ה'חדשים' שהם
ה'זמן', בבחינת 'תליסר
תקוני דיקנא', בבחינת 'מזל העליון', שהוא
בחינת 'כלליות השנים-עשר מזלות',
'כלליות השנים-עשר צרופי הוי"ה', ששם
'שרש הזקנה-דקדשה', שהוא בחינת
'למעלה-מהזמן'.

ועל-כן "אין מעברין אלא אדר", שהוא
'סוף השנים-עשר חדשי השנה'
- פדי להכלל ה'שנים-עשר חדשים',
בבחינת 'תקון השלש-עשרה', שהוא
ה'כלליות של כל השנים-עשר תקוני
דיקנא', שהיא בחינת 'למעלה-מהזמן'.

ועל-כן 'המן-עמלק' שרצה להתגבר על
ישראל, וכל התגברותו היא,
שרצה להגביר 'הבלי-הזמן', ששם 'תקוף
הדין' הנאחז בה'זמן' - על-כן רצה
"להשמיד להרג ולאבד" וכו' (אסתר ג, יג, ז, ד).

כי 'המן' הוא בחינת 'סטרא-דמוזתא' חס-
ושלום, ועל-כן "הפיל פור מיום ליום
ומחדש לחדש" (שם ג, ז) - כי תלה הכל
ב'זמן', וחשב בעצם חכמתו הרעה, היום
והזמן שיוכל להתגבר על ישראל חס-
ושלום.

"ונפל לו הגורל באדר, ושמוח" (מגלה יג) -
 מחמת שחשב: שאז הוא בחינת
 'אריכת-הזמן', מאחר שהוא 'סוף חדשי
 השנה', שהוא בחינת 'אחרית השנה', ששם
 'אחיזת הזמן' ביותר - כי כל מה שהזמן
 נגזר, מתחלתו, מתגבר הטעות של
 'אריכת-הזמן' ביותר.

ועל-כן חשב: שאז יתגבר על ישראל חס-
 ושלו, שאינם רוצים לילך אחר
 'הבלי-הזמן', ודתייהם שנות מפל עם" (שם)
 ג. ח) - כי הם מאמינים בבחינת 'למעלה'
 מהזמן, ועוסקים כל ימיהם לקשר ה'זמן'
 לבחינת 'למעלה-מהזמן', שזהו בחינת
 'סוד-העבור', שמעברין אדר ויקא פנ"ל.

והוא רצה להתגבר עליזה, כי כפר בזה
 ואמר: שבאדר יתגבר עליהם, על-
 ידי 'חכמת הפשוף' שלו, שראה: שכפי
 ה'מזלות' יש לו כח אז להתגבר עליהם חס-
 ושלו.

ובאמת: היו ישראל אז בספנה עצומה
 מאד מאד, כפונבא בכל הספרים,
 כי בודאי כפי ה'מזלות', שהוא בחינת 'תחת-
 הזמן' - היה לו כח חס-ושלו להתגבר
 עליהם.

אבל באמת: השם-יתברך חמל עליהם,
 והאיר עליהם 'הארה נפלאה'
 מבחינת 'למעלה-מהזמן', שהוא בחינת
 'מרדכי', שהוא בחינת "שנים קדמוניות"
 (מלאכי ג. ד), כפונבא בסימן ס' - שהם בחינת
 'למעלה-מהזמן'.

ועל-ידי-זה נתהפך הפור "על ראשו"
 (אסתר ט, כה) - כי הוא וזרעו
 נכרתו באותו היום, כי הם 'תחת הזמן'.

אבל ישראל עלו לגדלה נוראה אז - כי זכו
 לדורות, שיאיר עליהם אז 'הארה
 נפלאה', מבחינת 'מרדכי', שהוא בחינת
 'למעלה-מהזמן', פנ"ל.

ז.

(עלים-לתרופה, א תרומה תקצ"ג)

ועתה בני שמע בקולי לאשר אני מצוה
 אותך, ותשמח עצמך בכל מה
 דאפשר, בפרט כי 'ימי אדר' נכנסין,
 "שצריכין להרבות בשמחה" (תענית כט.).

ותתחיל מעתה לעשות אחשוורוש
 שפיל' [משחק; הצגה], ו'קבצן-
 ועשר שפיל', ו'קויז-והרף שפיל', ושאר
 מיני 'שפיל וצחוק'.

וגם מוסר כתב זה, רבי נחמן [מטולטשין],
 וכל אנשי-שלומו - פלם חובה
 מטלת עליהם להרגיל בשמחה, על-ידי כל
 מיני 'מלי-דשטותא'.

ובפרט ב'פורים בעצמו' תהיה "אך שמוח"
 (דברים טז, טז). **און טאקע פארט**
האפ, פארט און פארט און פארט [ובכל-זאת
 רק שמחה, בכל זאת, ובכל-זאת, ובכל-זאת].

ז' אדר

– הלולת משה רביא מהימנא עליו השלום –

עניני הסתלקות משה רביא מהימנא – רצון שברצונות'

[מי יתן והיה לנו מנהיג הדור, רועה נאמן וכו', כמו 'משה רבנו' עליו השלום. (לקוטי מוה"ר ח"ב לט)]

בחינת רצון איך סוף המלכש ברצונות/
ב'תמונות אותיות, בבחינת מלכות.

"בז' באדר מת משה, ובז' באדר נולד משה"
(מגלה יג: סוטה יב. קדושין לח.)

זזה: "מול בית פעור" – כי אמרו חז"ל
(לקוט דברים תתקסח): "למה נקרא שמו
'פעור', על שם שפוער פיו" – פי כשפוגמין
ב'מלכות, אזי יש לו פה לפעור פיו'
בצרופים רעים.

א.
(ח"א ד, ט)
זזה בחינת 'התפשטות הגשמיות' – פי
כשרוצה להכלל ברצון איך סוף,
צריך לבטל ה'ישות' שלו.

אבל משה שתקן מדת המלכות' – על-
ידי זה לא היה יכולת ביד פעור'
לפעור פיו.

זזה שכתוב בזהר (יתרו פח:): "שהסתלקות
משה בשבת, בשעתא דמנחה, שאז
התגלות רעוא דרעיון" – שהוא בחינת
רצון איך סוף, שכל הרצונות מקבלין
חיותם ממנו.

זזה: "ולא ידע איש", "אפלו משה לא
ידע" (סוטה יד.) – פי נתבטל לגבי איך-
סוף.

זזה מחמת שבטל משה' כל ישותו/
כמו שכתוב (שמות טז, דח): "ונחנו
מה".

וכל זה היה בזותו – אבל בודאי גם
בחייו היה לו 'התפשטות
הגשמיות', והיה מדבק עצמו באור איך-
סוף. אבל ה'התפשטות' היה בבחינת (תחזקאל
א, יד): "והחיות רצוא ושוב", פי הקדוש-
ברוך הוא רוצה בעבודתנו וכו'.

זזה פרוש (דברים לד, ו): "ויקבר אתו בני
בארץ מואב מול בית פעור, ולא ידע
איש את קברתו עד היום הזה".

ובשעה שנתבטל לגבי איך סוף – אזי הוא
בבחינת: "ולא ידע איש" –
שאפלו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו. אבל
זאת הבחינה צריך להיות "רצוא ושוב" –
כדי שיתקיים ישותו.

"ויקבר אתו בגיא" – זה בחינת 'אין', כמו
שכתוב (ישעיה מ, ד): "כל גיא
ינשא".

נמצא: כשהוא בבחינת "ושוב" – אזי
צריך להראות גם לדעתו!

"בארץ מואב" – זה בחינת 'מלכות' –
ש'דוד' בא מ'מואב'. שנסתלק
משה בתוך 'איך סוף', בתוך רצון-
שברצונות, בתוך רעוא דרעיון, שהוא

כי מתחלה בשעת 'דבקות' - היה נתבטל
ה'דעת', כמו שכתוב: "ולא ידע איש".

וכשהוא בבחינת "ושוב", ששב ל'ישותו'
- אז שב ל'דעתו', ואז הוא יודע
'אחדות האין-סוף וטובו וכו'.

ב.

(ח"א, ה)

"ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע
ואצוניו" (דברים לא, יד). היה צריך
אז למסור הכל ל'יהושע', ואין שלטון ביום
המזות" (קהלת ח, ח), כי בשעת 'הסתלקות
הצדיק', אין לו שליטה וכח להאיר
ל'יהושע'.

על-כן דיק: "ואצוניו", אני בעצמי - כי
חזרה ה'ממשלה' להקדוש-ברוך-
הוא.

ג.

(ח"א, ח)

'משה' הוא מבטל ה'עבודה-זרה'.
ובשביל-זה נקבר "מול בית
פעור" (דברים לד, ז), "כדי לבטל ה'עבודה-
זרה שבפעור" (סוטה יד. "לכפר על מעשה פעור")
- כי 'מש"ה' גימטריא 'חרון א"ף' (מגלה-
עמקות, ואתחנן אופן ד; קלז), כי הוא מבטל 'חרון-
אף' של ה'עבודה-זרה' וכו'.

ד.

(ח"א, ח)

"הפיל פור הוא הגורל" (אסתר ג, ז),
"בחדש שמות בו משה" (מגילה
יג:).

כי 'המן' שהוא בחינת 'עבודת-אלילים',
"שעשה עצמו עבודת אלילים" (מגלה
יג:), חשב: "שכבר מת משה המבטל פח

ה'עבודה-זרה', ואין עוד מי שיוכל לבטלו!"
- אבל 'מרדכי ואסתר' היה להם הכח הזה!

ה.

(ח"א, ה)

"יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני
בני ישראל. לכן לא תביאו וכו' אל
הארץ. הנה מי מריבה" (במדבר כ, יביג) -
משה נסתלק קדם זמנו, והשכינה מינלת
ובוכה עליו.

"להקדישני לעיני בני ישראל" -
'להקדישני' דיקא - כי על-
ידי ה'תפלה של רבים, נתקדש השם-
יתברך.

"לכן לא תביאו וכו' אל הארץ" - רמז
על 'הסתלקותו' - כי ה'קדשה' גם-
כן נתוסף למעלה בשעת 'פטירת הצדיק'.
(עין חיי-מוהר"ן פג).

ו.

(ח"א, נח, א-ב)

'באר' ו'ענן' ו'מן', כלם חזרו בזכות
'משה', כמו שאמרו חז"ל (תענית ט.
על זכריה יא, ח): "ואכחד שלשת הרעים בירח
אחד" - "כשנסתלק משה בירח אדר,
נסתלקו באר וענן ומן, והוי כאלו מתו כל
השלוש (משה אהרן ומרים) בירח אחד".

ו'משה' היה נשמתו כלול מ'שלושה
אבות' (תקוני-זהר קיב. השמטות-הזהר
ח"א רסו:).

ולעתיד בשעת התחיה, יקום משה
כלול משלושה אבות במקדם,
בחינת (קהלת א, ט): "מ'ה ש'היה הוא
ש'היה", בחינת (דברים לא, טז): "הנה ששב
עם אבתיך וקם" - שיקום בתחיה כלול
משלושתן.

ז.

(ח"א רטו)

דע: שיש 'פדיון' אחד, שכולל כל העשרים וארבעה בתידינים, ויכול להמתיק כל העשרים וארבעה בתידינים' (עי' תי"מז"ר"ן נה).

ולזה ה'פדיון' צריך 'עתרצון', בחינת 'התגלות מצה-הרצון', כמו בשבת במנחה.

אך אפלו הצדיקים, לאו כל אחד יודע זה הפדיון, ולא נמצא בי"אם חד בדרא שידע זה הפדיון.

ופעמים אפלו כשזה הצדיק עושה פדיון, אינו מועיל - מחמת פי גם למעלה תאבים מאד לפדיון כזה וכו', ועל-כן כשבא להם זאת ההמתקה, משתמשים עמה לצורך דבר-אחר - דהינו: שעל-ידי-זה נעשין 'גרים'.

כי "כל זמן שיש עפ"ם בעולם, חרוץ-אף בעולם" (ספרי ראח), וכשמתקין הדין והחרוץ-אף, נמתק העפ"ם ונעשין גרים.

וזה היה עבודת 'משה רבנו' עליו- השלום, כל ימי חייו, וגם לאחר מותו, כי השתדל לקרב הערב-רב, כדי לעשות גרים, וגם במותו נקבר "מול בית פעור" (דברים לה, ז) - "כדי להמתיק העפ"ם" (על-פי סוטה יד. "לכפר על מעשה פעור"), כדי שיהיו נעשין 'גרים'.

ועל-כן "נסתלק בשבת במנחה, שאז הוא עת-רצון" (זהר יתרו פח:) - כדי להמתיק כל העשרים וארבעה בתידינים - כדי לעשות גרים'. כי כל עבודת 'משה':

להמתיק ה'חרוץ-אף' של העפ"ם, לרצון.

ועל-כן 'משה' עומד בין 'שמד' לרצון - כי מספר 'מש"ה' (345), הוא ממצע בין מספר 'שמ"ד' (344) למספר 'רצו"ן' (346) - כי הוא עומד תמיד להמתיק ה'שמד' להפכה לרצון פנ"ל.

[שמד' נקרא כל דבר שהוא כנגד רצון-השם - והוא מעלה כל השמדות האלו לרצון (על-פי 'לקוטי-הלכות', ברכת-השחר [ח].

ח.

(ח"ב ז, ז)

הכנעתם של ה'חיות-רעות', 'הכמיי- הטבע', בחינת 'מצח הנחש' - הוא על-ידי 'חכם גדול שבקדשה', שיכול לקשר כל הרצונות ב'שרש הרצון', ששם הוא בחינת 'הסתלקות משה' (זהר יתרו פח: נשא קכט.).

והוא בחינת 'מצח הרצון', בחינת (שמות כח, לח): "והיה על מצחו לרצון".

וצריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם, ל'שרש הרצון' - ועל-ידי-זה הוא מתגבר ומכניע וסותר דעות 'הכמיי-הטבע', שפופרים ברצון.

ט.

(ח"ב ז, יא)

"זמנא חדא אזלינא בספינתא, וזזינא ההוא אבן טבא דהדר לה תנינא, ונחת בר אמוראי לאתויה, אתא תנינא קא בעי בלע לספינתא, אתא צפרא פושקנצא, פסקה לרישה" (בבא-בתרא עד:).

"זמנא חדא אזלינא בספינתא" - זה בחינת 'שרש-הרצון', ששם

קבורת משה' שנסתלק ב'שרש-הרצון'.
וזה בחינת 'ספינתא', בחינת (דברים לג, כא):
"כי שם חלקת מהקק ספון".

"וחזינא שהוא אבן טבא דהדר לה
תנינא" - בחינת (משלי יא, א):
"אבן שלמה רצונו", בחינת הרצון הנל.

"דהדר לה תנינא" - זה 'מצח-הנחש'
שמסבב ומתגבר על הרצון.

"ונחת בר אמוראי לאתויה" - הינו
בחינת ה'חכם שבקדשה', בחינת
(משלי ז, ד): "אמר לחכמה אחתי את" -
שה'חכם שבקדשה' רצה להתגבר ולהעלות
ה'רצון', לקשרו ל'שרש הרצון'.

"אתא תנינא קא בעי בלע לספינתא" -
הינו: שבא בחינת 'מצח-הנחש',
שרש חכמת-הטבע, ורצה לבלע ה'ספינה',
בחינת 'שרש-הרצון', בחינת: "כי שם
חלקת מהקק ספון" - כי 'מצח-הנחש'
רצה להתגבר גם ב'שרש-הרצון', להטיל
פגם וכפירה שם חסוּש-לום.

"אתא פושקנצא" - הינו: 'עורב' -
"פסקה לרישה" - פרוש: שבא
בחינת 'עורב', דהינו: 'צדקה' - כי עקר
עבודת הצדקה, בבחינת 'עורב', בחינת
(מלכים א יז, ד): "ואת הערבים צויתי
לכלפלך", להפך 'אכזריות' ל'רחמנות' -
ועל-ידי-זה מתגברים על 'מצח-הנחש',
'חכמת הטבע'.

י.

(ח"ב ה, ט)

וזה בחינת שאחר 'הסתלקות משה', בא
שר צבא ה' ואמר: עתה באתי"
(יהושע ה, יד). 'הסתלקות משה' זה בחינת

'הסתלקות הדעת', בחינת 'שנה', שאז
ה'דעת' מסתלק, ואין נשאר רק ה'רשימו'.

אזי הוא בחינת: "ויאמר וכו' אני שר צבא
ה'" - דהינו 'מלאך' - "עתה באתי" -
כי אז נשאר ה'רשימו' בבחינת מ'לאך' -
בחינת (ברכות נה:): "חלום על-ידי מלאך".

יא.

(ח"ב ה, טו)

"הסתלקות הדעת והמחין, הוא בחינת
'הסתלקות משה', בחינת
'שנה מתוקה' - בבחינת (קהלת ה, יא):
מ'תוקה שנת העבד".

יב.

(ח"ב ז, בסוף)

וזה בחינת 'קבורת משה', שהוא בחינת
'המקיפים', שהם טמונים מעין כל.

וזה (סוטה יד.): "עליונים נדמה להם
למטה ותחתונים נדמה להם
למעלה", הנאמר ב'קבורת משה' - זה
בחינת (דברי-הימים א כט, יא): "כי כל בשמים
ובארץ" - שצריך ה'צדיק' שזוכה לאלו
ה'מקיפים', שיהיה לו בחינת 'כל'.

להראות לעליונים שהם למטה: "שאינם
יודעים כלל בידיעתו יתברך!"
בחינת (זהר תרומה קכז): "מה חמית מה
פשפשת", בחינת: "איה מקום כבודו" (תקוני-
זהר כ, ועוד - קדשת כתר).

ולתפוך: "תחתונים נדמה להם למעלה" -
כי הם משיגים: ש"מלא כל
הארץ כבודו" (ישעיה ג, ג), בחינת: "ואראה את
ה'" (שם שם, א).

[בסוף התורה שם: "וכל אלו הדברים לא באו ככלל, כי
אלו הדברים נאמרו וכו'"]

טו.

(ח"ב צא בסוף)

**"כד מית משה רבנו, צוח קדשא בריך-
הוא: "ווי, מי יקום לי עם מרעים"**

(תהלים צד, טז - סוטה יג: דברים יב, יא, י) - 'לי'
דיקא, בחינת 'הכמה-עלאה' ו'הכמה-
תתאה', שהם בחינת 'למ"ד יו"ד', בחינת
'ל"י'.

**הינו: "מי יקום" - ויעלה ויקשר בחינות:
'ל"י' - הינו: 'הכמה-תתאה' עם
'הכמה-עלאה'.**

**"עם מרעים" - הינו: שהוא מעלה
ה'הכמה-תתאה' מכל ה'רעים'
שבעולם, ומקשרם להשם-יתברך, ומעלה
אותה ל'הכמה-עלאה' - שזה בחינת 'ל"י'.**

**כי 'משה רבנו' עליוהשלוש - בודאי
היה יכול זאת מאד, להעלות בחינת
ה'הכמה-תתאה', מכל הרעים ורשעים
שבעולם, ולהחזירם בתשובה.**

טז.

(שיחות-הר"ן רנט)

**זהו עקר 'תענוג עולם-הבא', שאז יזכו
ל'רצון' ול'כסופין', בחינת 'רעוא-
דרעוין', שהוא בחינת 'הסתלקות משה'.**

**כי אז יזכו ל'צמאון' ול'כסופין' אמתיים
להשם-יתברך, שזהו עקר התענוג של
עולם-הבא, שיזכו בכל פעם לרוות צמאונם.**

יז.

(חיי-מוהר"ן רפח)

**אמר רבנו ז"ל: בואו ונחזיק טובה
לרמאים - שעל-ידי ה'מחלקת'
שחולקים עלינו, באנו לדברים גדולים, והם
עושים לנו טובה גדולה.**

**איתא על-זה ב'חיי-מוהר"ן' מב: הדברים הנכתבים
אחר התורה "ויהי מקץ, כי מרחמם ונהגם", בלקוטי-תנינא
בסימן ז', המתחילין: "וזה בחינת קבורת משה" וכו' -
אלו הדברים הם מהדברים שאמר רבנו ז"ל לפני אנשי
שלוש-סעדות אחרים, הינו לפני עליונים. כי יש אנשי
שלוש סעדות אחרים שאומר לפניהם גם-כן תורה.**

ומוכן מדבריו: שפשעה שאומר לפנינו תורה, עומדים
שם מי שעומדים, ואומר לפניהם גם-כן מענין התורה
שאמר לפנינו! אבל בודאי אותה התורה שאומר לפניהם,
היא גבוה יותר הרבה! ומעט דמעט מאותן הדברים, אמר
לפנינו ברמז בעלמא, ולא באר אותם כלל, והן הדברים
הנכתבים שם אחר התורה הנ"ל].

[**שיח-טרפי-קדש' החדש ח"ג תרצט:** בסוף התורה
"כי מרחמם ונהגם" איתא: "וכל אלו הדברים לא באר
כלל, כי אלו הדברים נאמרו וכו'"! - וחסר הסיים!

הלשון שאמר אז רבנו ז"ל בעת אמירת-התורה, הוא כד:
"אלו הדברים נאמרו ל'אנשי סעודה-שלישית' האחרים
(הינו מלאכים ושופים), שהם אינם אוכלים הלזת!" [אין דאס
איז שוין געזאגט געווארן פאר די 'אנשי שלש סעדות' די אנדערע,
וואס זיי עסן נישט קיין קויליטש"!]!

יג.

(ח"ב כו)

**"מחקק - זה משה" (במדבר כא, יח; דברים לג,
כא - בבא-בתרא טו.) - "מחק"ק
בגימטריא רמ"ח" (בעל-הטורים בראשית מט, י;
מגלה-עמקות פרשת חקת) - כי 'משה' הוא מלכש
בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר.**

יד.

(ח"ב עב)

**"מחקק - זה משה" (במדבר כא, יח; דברים לג,
כא - בבא-בתרא טו.) "מחק"ק
בגימטריא רמ"ח" (בעל-הטורים בראשית מט, י;
מגלה-עמקות פרשת חקת) - הינו בחינות
ה'שפלות של משה', שמלכש בכל אחד
מישראל ברמ"ח איבריו, בכל איבר ואיבר.**

כי כן הדבר: שעל ידי המחלקת, באים ומשיגים דברים גדולים!

כמו שמצינו שאמרו רז"ל (תמורה טז):
 "שבימי אבלו של משה, נשתכחו שלש מאות הלכות וכו', ושאל יהושע להקדוש ברוך הוא, ואמר לו: לאמרן לך אי אפשר, צא וטרדן במלחמה. ועתניאל בן קנז החזירן בפלפולו, ועתניאל היה איש מלחמה וכו'".

נמצא: שעל ידי המלחמה, זכה להחזיר ההלכות שנשתכחו.

יח.

(חיי מוהר"ן תרב)

"אמר רבי יוחנן בן זכאי: ולא עוד אלא שיש שני דרכים לפני, אחד לגן עדן, ואחד לגיהנם, ואיני יודע באיזה דרך מזליכין אותי" (ברכות כח):

וכי שיד ש'רפן יוחנן בן זכאי יהיה מספק בזה אם יזליכו אותו לגיהנם?!

אך "הצדיק הגדול מזליכין אותו אחר מותו דרך הגיהנם, כדי להעלות משם נשמות", בידוע (זהר פנחס רכ):

נמצא: שהצדיק הגדול הוא עובד את השם גם אחר מותו! כי הוא עוסק גם אחר מותו להעלות נשמות הנפולות, מהמקומות שנפלו לשם, ולהחזירם להשם-יתברך!

וזהו (יהושע א, א): "ויהי אחרי מות משה עבד ה'" - שגם 'אחרי מות משה', היה עובד השם - פי משה עובד השם גם עתה אחרי מותו, כי הוא עוסק להעלות נשמות הנפולות להשם-יתברך.

ועין בלקוטי א' סימן רט"ו [מובא לעיל], שם מבאר גם כן: שמושה גם עתה לאחר מותו, הוא עוסק להעלות ולתקן נפשות להחזירם בתשובה ולעשות גרים.

וזה שהיה רפן יוחנן בן זכאי מתירא ומסתפק: "אם יזליכו אותו בגן-עדן או בגיהנם?! - כי היה חושש שיזליכו אותו דרך הגיהנם, בשביל להעלות נשמות, כנ"ל (עין עוד בפנים).

יט.

(ספר המדות, 'שכרות' ח"ב ד)

"על ידי 'שכרות' - הוא שוכח באזהרות משה רבנו. פי משה מלבש ברמ"ח איבריו של אדם, ובכל איבר ואיבר מזהיר את האדם במצוות התלויות בו.

ובשביל זה נקרא (במדבר כא, יח; דברים לג, כא): "מהק"ק" - "גימטריא רמ"ח" (בעל הטורים בראשית מט, י; מגלה עמקות פרשת חקת).

כ.

(כוכבי-אור, חכמה ובינה לה)

כל שנותיו [של רבנו ז"ל] היו בערך ארבעים שנה - פי "בן ארבעים לבינה" (אבות פ"ה מכ"א).

עין ברש"י פרשת פי תשא (שמות ל, טז): "ש'שנות האנשים, מכון למנין שנות עולם המתחילין מתשרי".

ונמצא לפי זה: כשנולד בניסן בשנת תקל"ב (שעל זאת הגרסא כתב מוהר"ן ז"ל [חיי מוהר"ן קד]: "שכפי הנראה שפך הוא האמת"), והסתלקותו היה בח"י ימים בתשרי בשנת תקע"א - מכון ממש ארבעים שנה.

וְזֶה אֲשֶׁר צָרוּף שְׁמוֹ 'נַחֲמָן': 'מ'ו'ח נ'ו'ן" - כִּי הוּא הַשִּׁיג 'מַח הַנּוֹן' מ'שְׁעָרֵי-בֵינָה'.

וְזֶה אֲשֶׁר גַּם: יוֹם הַסְּתַלְקוֹתוֹ וְעֵלִיתוֹ לְגַבְהֵי מְרוֹמִים - הוּא מְכוּן מִמַּשׁ בְּיוֹם הָאֶרֶת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ, וּבַפְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ שֶׁל הַסְּתַלְקוֹת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם.

וְזֶה אֲשֶׁר בְּיוֹם שֶׁחַל בּוֹ ז' אָדָר, פְּטִירַת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם - יְחוּל לְעוֹלָם, יוֹם שְׁנֵי דְחַל-הַמוֹעֵד סְפוּת, יוֹם הַסְּתַלְקוֹתוֹ.

כא.

(לקוטי-הלכות, תשעה-באב ושאר-תעניות ד, כב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"בז' באדר מת משה, ובז' באדר נולד משה" (מגלה יג: סוטה יב. קדושין לח.). הֵינּוּ: כִּי בְּיוֹם שְׁמַת ה'צַדִּיק-הָאֱמֶת, בְּחִינַת 'מֹשֶׁה' - בּוֹ בְּיוֹם הוּא נוֹלַד מַחֲדָשׁ.

כִּי "גְדוּלִים צַדִּיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חלין ז:). וְזֶה שְׂאִין יְכוּלִים לְגַמֵּר בְּחַיֵּיהֶם מַחֲמַת רַבּוּי עוֹזוֹת יִשְׂרָאֵל רַחֲמָנָא-לְצַלָּן, הֵם גּוֹמְרִין אַחַר מִיתָתָם דִּיקָא, כְּמוֹ שְׁמַבְאָר בְּמַקּוּם-אַחַר (לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, חיי מוהר"ן סימן קצ).

כִּי 'מֹשֶׁה רַבְּנוֹ, עַל-יְדֵי הַסְּתַלְקוֹתוֹ, תִּקַּן הַפָּגַם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שְׁמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה "ט' תְּקוּנִין" (ח"א כ - מוּבָא לְעִיל).

וְזֶה שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר כ, יג): "הִמָּה מִי מְרִיבָה וְכוּ' וַיִּקְדַּשׁ בָּם" - "וַיִּקְדַּשׁ" דִּיקָא, שְׁמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נִכְלָלוּ בְּהַסְּתַלְקוֹתָם, בְּתַכְלִית קִדְשׁ הָעֲלִיּוֹן וְגַבְהֵי מְרוֹמֵי מֶלֶךְ, שְׁמֹשֶׁה מִמְּשִׁיכֵי תִקּוּן וְהַמְתָּקָה לְכָל הַדִּינִים

שְׁבָעוֹלָם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עִקַּר תִּקּוּן הָעֲצָה הַשְּׁלֵמָה - עִקַּר תִּקּוּן אַמוּנַת-חַכְמִים'.

וְאִז הַמְּשִׁיךְ תִּקּוּן נִפְלָא: שְׁכַל מַה שְׁנִתְרַבֵּין 'חֲלוּקֵי-דְעוֹת' בֵּין הַחַכְמִים יוֹתֵר - יִתְרַבּוּ 'סְפָרִים-קְדוּשִׁים' יוֹתֵר, עַל-יְדֵי צַעֲקָתָם וְתַשׁוּבָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה תִּהְיֶה נִשְׁלֵמַת הַתּוֹרָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

כִּי עַכְשָׁיו אַחַר שֶׁהִכָּה מֹשֶׁה הַצּוֹר, וְצָרִיכִים הַחַכְמִים לְטַרַח בְּהַחֲלָכָה לְבַרְרָה - עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבּוּ 'סְפָרִים-קְדוּשִׁים' הַרְבֵּה מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם כָּל סְפָרֵי הַתְּלֻמוֹד הַקְּדוּשׁ, וּמְפָרְשֵׁיהֶם וּמְבַאְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁלֵמַת הַתּוֹרָה בְּכָל-פַּעַם יוֹתֵר, וְנִכְלָלַת בְּאַבְנֵי-שֵׁתִיָּה, בְּבַחֲיַנַּת 'קִדְשׁ הָעֲלִיּוֹן', בְּבַחֲיַנַּת "וַיִּקְדַּשׁ בָּם".

וּכְמוֹ-כֵן מִתְנַהֵג בְּכָל דּוֹר, כִּי "אַתְּפִשְׁטוּתָא דְּמֹשֶׁה בְּכָל דָּרָא וְדָרָא" (תְּקוּנֵי-זֶהר קיב.), שְׁבָכַל דּוֹר עוֹמְדִים וְחוֹלְקִים עַל ה'צַדִּיקֵי-אֱמֶת, עַד שְׁכַמְעַט כְּמַעַט הָיָה נִחְרַב הָעוֹלָם שְׁמַתְקִים רַק עַל-יָדָם, אֲבָל הַצַּדִּיקִים בְּגִדְל פָּחַם, מְכַנְיָסִים תַּשׁוּבָה בְּיִשְׂרָאֵל בְּכָל הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם בְּאֱמֶת.

וְכָל מַה שְׁנִתְרַבֵּה הַמַּחֲלָקַת בְּיוֹתֵר - הֵם צוֹעֲקִים וְזוֹעֲקִים וּמַתְחַנְנִים וְשׁוֹבִים לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְרַבֵּים 'סְפָרִים-קְדוּשִׁים' בְּיוֹתֵר, וְנִשְׁלֵמַת הַתּוֹרָה בְּיוֹתֵר, עַד שְׁנִכְלָלוּן בְּ'קִדְשׁ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁשֵּׁם הַהַמְתָּקָה שֶׁל כָּל מֵינֵי דִינִים שְׁבָעוֹלָם.

כב.

(לקוטי-הלכות, פורים א, ב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, 'וביום הבפורים')

עִקַּר 'הַתְּגַבְרוֹת הַמֶּן, הָיָה בְּ'חֲדָשׁ אָדָר, שְׂאִז רָצָה לְהַתְּגַבֵּר, "עַל-יְדֵי שְׂרָאָה

שָׁאז מַת מֹשֶׁה" (מגלה יג), שֶׁהוּא הָיָה עֹסֵק וְכֻלָּל 'קְבֻלַּת־הַתּוֹרָה', "שֶׁעַל־יְדֵי הַתּוֹרָה מְגַלִּין הַהִסְתָּרוֹת".

וְסִבֵּר: שְׁמֵאֲחֵר שְׁמַת מֹשֶׁה אַז, נִתְבַּטַּל כַּח עֹסֵק הַתּוֹרָה, וְאִי־אֶפְשֵׁר לְגַלוֹת הַהִסְתָּרָה עוֹד, וּמִחֲמַת־זֶה הִתְגַּבֵּר אַז - כִּי הוּא כָּנָגַד מְלָכוֹת־דְּקִדְשָׁה, וּכְשֶׁה'מְלָכוֹת־דְּקִדְשָׁה' בְּבַחֲנֵת ה'הִסְתָּרָה', עַל־יְדֵי שְׁאִין עוֹסְקִין בַּתּוֹרָה - אַזִּי מִתְגַּבֵּר בַּחֲנֵת ה'הִסְתָּרָה' עַמְלֵק וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן הָמֵן הָרָשָׁע "הַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל" (אסתר ג, ז) - שְׂרָצָה לְהַפִּיל גּוֹרֵל, לְהַפִּיל מִמֶּשׁ, שְׂרָצָה לְהַפִּיל הַגּוֹרֵל, שֶׁהוּא 'מְקוֹר הַחַיִּים, לְהַמְשִׁיךְ לְעֶצְמוֹ לְחַלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ חֲסוּשׁוֹשְׁלוֹם, לְהַמְשִׁיךְ הַגּוֹרֵל וְה'חַיִּים' לְסִטְרָא־אֲחֵרָא חֲסוּשׁוֹשְׁלוֹם.

וְזֶה בַּחֲנֵת: "הַפִּיל פּוֹר", שֶׁהוּא בַּחֲנֵת שְׂכָחָה", כַּמּוּבָא (עין פְּרִיעֵצ־חַיִּים, שֶׁעַר הַשְּׁבַת כַּד - בְּעֵינֵי פּוֹר"ה שַׁר שֶׁל שְׂכָחָה), שֶׁהוּא 'סִטְרָא־דְּמוֹתָא, שְׂרָצָה לְהַפִּיל הַגּוֹרֵל הַנֶּ"ל לְחַלְקוֹ חֲסוּשׁוֹשְׁלוֹם, לְמַטָּה לְחַלְקוֹ, לְבַחֲנֵת 'פּוֹר', בַּחֲנֵת שְׂכָחָה, 'סִטְרָא־דְּמוֹתָא'.

וְלֹא עָלָה בְּיָדוֹ טְעוֹתוֹ, כִּי־אִם "בַּחֲדָשׁ אָדָר, שָׁאז מַת מֹשֶׁה", וְסִבֵּר שֶׁנִּתְבַּטַּל 'כַּח הַתּוֹרָה' כַּנֶּ"ל, שְׁאִזִּי יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ לְעֶצְמוֹ הַגּוֹרֵל חֲסוּשׁוֹשְׁלוֹם, כַּנֶּ"ל, כַּמּוּבָא בְּמֵאמָר "וְאֵלֶּה הַמְשֻׁפְּטִים" (ח"א י).

אָבֵל בְּאֵמַת: 'מְרַדְכִי' "שֶׁהִיא גַם־כֵּן בַּחֲנֵת ה'תּוֹרָה" (אסתר־רַבָּה ו, ב) - הָיָה לּוֹ כַּח לְגַלוֹת הַהִסְתָּרוֹת, וְלִהְבְּנִיעוֹ, וְלַהּוֹצִיא מִמֶּנּוּ כָּל יְנִיקָתוֹ שֶׁיִּנְק מִהַקְּדָשָׁה, וְאִזִּי יֵשׁוּב וְיִתְהַפֵּךְ הַחֲנִיּוֹת שֶׁהִיא אֶצְלוֹ בְּגַלוֹת, וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מִזֶּה 'תּוֹרָה חֲדָשָׁה', בְּבַחֲנֵת (אִיּוֹב כ, טו): "חֵיל בָּלַע וַיִּקְאֲנוּ" (כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ שָׁם - ח"א נו).

כג.

(לְקוּוֹטֵי־הַלְכוּת, קִרְחָה וּכְתֻבַּת־קַעֲמַע ג, יז)

עַל־כֵּן "הַפִּיל פּוֹר" וְכוּ', וְנִפְּל לּוֹ הַגּוֹרֵל בַּחֲדָשׁ אָדָר" (אסתר ג, ז), וְסִבֵּר: שָׁאז יִתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל חֲסוּשׁוֹשְׁלוֹם.

כִּי "בִּז' בְּאָדָר מַת מֹשֶׁה" (מגלה יג: סוֹטָה יב. קְדוּשִׁין לח.), שְׁנַתָּן ה'תּוֹרָה' שֶׁנִּקְרָאת "שְׁלוֹם", כְּמוֹ שֶׁנֵּאמַר (תְּהִלִּים כט, יא): "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם".

וְכֵן עֲנִין 'מֹשֶׁה', הָיָה בַּחֲנֵת 'שְׁלוֹם' - כִּי הָיָה עוֹסֵק תָּמִיד לְקָרֵב לְרַחֲוִקִים בְּיֹתֵר לְהַשִּׁיב־יִתְבָּרֵךְ, וְלַהּוֹצִיא אֶפְלוֹ מִ'עֵשֶׂר כְּתָרִין דְּמִסְאָבוֹתָא, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל בְּמְקוֹם־אֲחֵר (ח"ב פב).

וְסִבֵּר: שְׁמֵאֲחֵר "שְׂבִז' בְּאָדָר מַת מֹשֶׁה" - אִין מִי שֶׁיַּעֲמֵד בְּעַדְנוּ אַז לְקָרֵב אֶת יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְן שֶׁהֵם נְזוּפִים לְהַשִּׁיב־יִתְבָּרֵךְ, וְעַל־כֵּן סִבֵּר: שֶׁיִּתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל אַז, מִחֲמַת שֶׁנִּתְרַחֲקוּ אַז מִהַשִּׁיב־יִתְבָּרֵךְ בְּגַלוֹת בְּבָל, עַל יְדֵי 'פְּגַם־הַבְּרִית'.

אָבֵל לֹא הָיָה יוֹדֵעַ: "כִּי בִז' בְּאָדָר מַת מֹשֶׁה, וְבִז' בְּאָדָר נּוֹלֵד מֹשֶׁה" (מגלה יג: סוֹטָה יב. קְדוּשִׁין לח.) - כִּי בְּיוֹם שֶׁהַצְּדִיק מַת, בּוֹ בְּיוֹם הוּא נּוֹלֵד מִמֶּשׁ, כִּי אַז אֹמֵר לּוֹ הַשִּׁיב־יִתְבָּרֵךְ (תְּהִלִּים ב, ז): "אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶּיךָ".

כִּי "צְדִיקִים בְּמִיתָתָן קְרוּיִים חַיִּים" (בְּרָכוֹת יח:), וְ"גְדוֹלִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֲלִין ז:), וְ"מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לּוֹחֵם עֵדִין בְּמְלַחְמַת עַמְלֵק' בְּשְׂבִילֵנוּ, כִּי נִשְׁמַתוּ קְשׁוּרָה בְּגוֹפוֹ עֵדִין, בְּהַתְּקַשְׁרוֹת גְּדוֹל וּבְשְׁלוֹם גְּדוֹל.

וְ"אֶת־פְּשׁוּטוֹתָא דְּמֹשֶׁה בְּכָל דְּרָא וְדָרָא" (תְּקוּנַיִת־זֶהַר קיב.) - כִּי 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' מִתְלַבֵּשׁ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, בְּצְדִיקַת־הָאֵמַתִּי

שבדוד, כי "אין דור יתום" וכו' (תגיגה ג) ,
 כמו שנאמר (קהלת א, ה): "וזרח השמש ובא
 השמש", "עד שלא שקעה שמשו של עלי"
 וכו' (יומא לח: קדושין עב:).

ואז באותו הדור היו 'מרדכי ואסתר' -
 "בחינת משה רבנו עליו השלום"
 (אסתר רבה ו, ב) - שהיה להם כח לכפר
 ולהמתיק כל מיני מרידות, ולהמשיך שלום
 גדול.

נד.

(לקוטי הלכות, מילה ד, כב)

"שמח המן בשנפל לו הגורל באדר,
 מחמת שאז מת משה" (מגלה יג) -
 כי 'משה' הוא בחינת 'למעלה מהזמן',
 בחינת (קהלת א, ט): "מיה שיהיה הוא
 שיהיה", ראשי תבות 'מש"ה' (זהר עקב רעג.
 תקוני זהר כח: לו: קיב).

כי 'משה', נתן לנו כל התורה, שהיא חיינו
 וארץ ימינו, שכל עקרה היא להתקשר
 ולהכלל בבחינת 'למעלה מהזמן', שהוא
 ה'עולם הבא'.

ועל-כן באמת מחמת-זה "מת משה
 באדר", שבו 'סוד-העבור', שהוא
 להכלל הזמן, בבחינת 'למעלה מהזמן',
 שזהו בחינת 'משה'.

ו'המן-הרשע' ימח-שמו, טעה וסבר:
 שמחמת שאז מת משה,
 אין מי שיוכל עוד להכלל הזמן, בבחינת
 'למעלה מהזמן'. ועל-כן סבר: שאז יתגבר
 על ישראל עלידי התגברות הזמן כנ"ל.

אבל באמת "איש בער לא ידע" (תהלים צב,
 ז): שאז היה 'מרדכי', "שהוא בחינת
 'משה'" (אסתר רבה ו, ב), שהוא 'למעלה-

מהזמן', שהוא יודע להמשיך קדשת 'משה'
 רבנו בכל דור ודור - לקשר ולהעלות
 הזמן, לבחינת 'למעלה מהזמן'.

שדיקא בשביל-זה "מת משה באדר",
 כנ"ל - שעל-ידי-זה עלו ישראל
 לגדלה נפלאה, אז דיקא.

נה.

(לקוטי הלכות, ערלה ה, יב)

על-כן "כשנפל גורלו ביום שמת משה,
 שמח" (מגלה יג) - כי סבר: כי עתה
 אין נמצא מי שיהיה לו כח כמשה, לעלות
 עד 'שערהחמשים', ולהמשיך משם
 'חדושי-תורה', כפי הדור וכפי העת.

על-כן "עשה עץ גבה חמשים" (אסתר
 ה, יד), לתלות את 'מרדכי',
 להשליכו משם, כי לא האמין: שיש כח
 במרדכי, לעמד כנגד קלפה כזאת, שהיא
 בטמאה כנגד 'שערהחמשים' של הקדשה.

אבל באמת: 'מרדכי' היתה מעלתו גבה
 מאד מאד, וכמוכא בכתבי האר"י,
 מעצם גדלותו - כי "מרדכי היה פותח
 בדברים ודורשן" (מנחות סה), שהיה יכל
 לעלות להתחלת ופתיחת התורה, שהוא
 'שרש התורה', בחינת 'שערהחמשים'
 הנ"ל.

והיה יכל לתקן כל ישראל על-ידי-זה,
 על-ידי שהכניס בהם 'הרהורי'
 תשובה' משם, עד שיזעקו כלם להשם-
 יתברך.

ועל-ידי-זה זכה להפך הדבר "על ראש
 המן, ותלו אותו ואת בניו"
 (אסתר ט, כה), על אותו העץ דיקא הגבה
 חמשים - כי משם דיקא הפילו, על-ידי עצם

כחו שהיה יודע להמשיך הארת אותיות-
התורה משם.

בו.

(לקוטי-הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, כד)

על-כן התגבר המן בסוף הגלות הראשון,
ו"כל התגברות שלו ושל עשרת
בניו הטמאים, היה תחלה לבטל בנין בית-
המקדש" (סדר-עולם-רבה כט; רש"י אסתר ט, י),
כדי לבטל חסוֹשְׁלוֹם ה'רוח-חיים' של
ישראל.

ועל-כן רצה להתגבר "באדר, שבו מת
משה" (מגלה יג), שהוא ה'רב-
דקדשה', וסבר: שעכשו אין עוד מי
שימשיך ה'רוח-חיים דקדשה' לעמד בנגדו.

אבל "אין דור יתום" (חגיגה ג) - כי 'מרדכי'
היה גדול מאד, והיה זך וטהור
בתכלית הזכות, עד שהיה יכול לירד אפלו
לתוך ה'צנורות הרעים' של ה'מן-עמלק'
ימח-שמים וכו'.

בז.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרע ג, ז - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')

על-כן "הפיל פור" (אסתר ג, ז) באדר, וסבר
שאז יוכל להתגבר על ישראל
ימחמת "שבאדר מת משה רבנו עליו-
השלוֹם" (מגלה יג).

כי עקר התגברות בחינת 'מאורי-אש',
שהם בחינת ה'מפרסמים של שקר',
בחינת "ראש כל חוצות" (ישעיה נא, כ; איכה ב,
יט; ד, א) - הוא בעת 'הסתלקות משה'.

דהינו: בעת שנסתלקין ה'צדיקים-
האמתיים' ונתעלם ה'פאר של
ישראל, שהם בחינת 'מאורי-אור', בחינת
'שם ה' וכו'.

שאז מתגברין חסוֹשְׁלוֹם בחינת 'מאורי-
אש', שהם בחינת 'המן' וכו', ועל-כן
רצה להתגבר דיקא בירח שמת בו משה.

אבל באמת: "אין דור יתום" (חגיגה ג),
ו"עד שלא שקעה שמשו של צדיק
זה, זרחה שמשו של הצדיק שאחריו" (יומא
לח: קדושין עב:).

ובכל דור ודור נמצא 'צדיק-אמת' שהוא
בחינת 'משה', שהוא בחינת 'ראש
בית' שעוסק ב'בנין המשכן', שהוא בחינת
'מאורי-אור', שמכניע ה'מפרסמים של
שקר', שהם בחינת 'מאורי-אש'.

כי "בו' באדר מת משה, ובו' באדר נולד
משה" (מגלה יג: סוטה יב. קדושין לח.) - הינו
בחינת (קהלת א, ה): "זרח השמש ובא
השמש", "עד שלא שקעה" וכו' (יומא שם;
קדושין שם).

הינו: שביום שמת ה'צדיק-האמת', בחינת
'משה' - בו ביום נולד צדיק אחר
במקומו. כי אז כשהתגבר 'המן' היה "שהיה
בחינת 'משה'" (אסתר-רבה ו, ב) - כי הוא בחינת
ה'ראש-בית' וכו'.

לקוטי תפלות

פרשת תרוֹמָה

מפתח התפלות

הגדול והקדוש, ושיהיה לבנו מלא מאלקותו
יתברך שמו (ח"ב נב).

[ז] "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוך כל
אחד ואחד" - גדל מעלת קדשת ישראל, שאתה
משרה שכינת כבודך בתוך כל אחד ואחד
מישראל (ח"א ה).

[ח] "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוך כל
אחד ואחד" - שנוצרה לכנס לארץ-ישראל,
ולבנות הבית-המקדש, אשר שם זכו כל ישראל
לראות "עליונים למטה ותחתונים למעלה", כמו
במשכן (תפלות-ותחנונים ח"ב ז).

[ט] "והיו הכרבים פרושי כנפים למעלה, סככים
בכנפיהם על הכפרת" - שתהיה ה'ראה' תמיד
בשלמות אצלי, וירחפו 'פנפי הראה' על ה'לב'
תמיד, להשקיט 'תבערת הלב', שלא יבערו יותר
מהמדה, לא לימין ולא לשמאל (ח"א קלז).

[י] "זה השלחן אשר לפני ה'", "השלחן מכפר
כמזבח"; ועשית את המזבח" - שנוצרה על-ידי
אכילתנו בקדשה ובטהרה, להשלים ולתקן 'פגם
המזבח דקדשה'; שיהיה ה'שלחן' שלנו - מכפר
כמזבח, ויהיה שלם בכל מיני שלמות דקדשה (ח"א יז).

[יא] "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד",
"זה השלחן אשר לפני ה'", "השלחן מכפר

[א] "ויקחו לי תרוֹמָה" - שנוצרה לפזר ממון,
בשביל כל מצוה, וכל דבר שהוא רצון השם (ח"א נג).

[ב] "ויקחו לי תרוֹמָה" - שנוצרה להחזיק יראי-
השם, ולפזר ממון הרבה על כל צרכי מצוה,
ותלמוד-תורה, וזכות-הרבים לדורות (ח"א קלז).

[ג] "מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את
תרוֹמָתִי" - שנוצרה שיתנדב לבנו תמיד לעזר
לעניים הגונים בכל פחנו, הן לפזר משלנו, והן
לילק ולסבב עבורם, ולקבץ 'נדבת לב' אחינו בני
ישראל (ח"א יג).

[ד] "מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את
תרוֹמָתִי" - שנוצרה להפך האכזריות שבלבנו
לרחמנות, להתנדב לתן צדקה הרבה, בפזר גדול,
יותר מטבענו ורצוננו (ח"ב ד).

[ה] "מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את
תרוֹמָתִי" - שנוצרה לעסק בצדקה וגמילות-
חסדים, ובפרט בצדקה של ארץ-ישראל. הן
לפזר משלנו יותר מפתנו, והן לקבץ נדבות הרבה
לארץ-ישראל (ח"ב לד).

[ו] "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוך כל
אחד ואחד" - שנוצרה שיהיה לבנו משכן כבודו
יתברך, שיהיה נמשך לתוך לבנו, שכינת כבודו

במזבח" - שינזכה שיתהיה אכילתנו בבחינת 'לחם הפנים', ושתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל-כף, עד שיהיה ה'שלחן' שלנו מכפר במזבח (ח"א לא).

[יב] "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" - שינזכה לאכל רק מאכלים שנתבררו, מאכלים שהם בקדשת 'לחם הפנים'; ושינזכה על-ידם ל'פנים דקדשה' (ח"א ס).

[יג] "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" - שינזכה לשבר 'תאות אכילה', ונזכה להמשיך עלינו ה'יראה הקדושה' הבאה אל האדם לעת

האכל, ונזכה לישיב ב'שלחן' בשעת סעודה, באימה וביראה גדולה (ח"ב לח).

[יד] "ועשית את נרותיה שבעה, והעלה את נרותיה והאיר על עבר פניה", ה'מנורה' ו'קדשת שבעת הנרות' - שינזכה לקדש "שבעת הנרות" המאירין אל מול פני המנורה הקדושה, שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחטם. ולהמשיך על-ידי-זה, ה'אור-הפנים', 'שפע-אלקאי', 'רוח-הקדש', 'השגת המקיפים' (ח"א כא).

של שמחה. ויקים בנו ובזרענו, מקרא שכתוב: "זה דור דורשיו, מבקשי פניך יעקב סלה".

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א כג ⊗

(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א כג, 'צוית צדק')

"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)

שינזכה לפזר ממון - בשביל כל מצוה, וכל דבר שהוא רצון השם

⊗ [ב] לקוטי-תפלות ח"א קלז ⊗

(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א רכה, 'כשהראה בשלמות')

"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)

שינזכה להחזיק יראי-השם ולתומכם ולהספיקם בכל מחסורם, ולפזר ממון הרבה על כל צרכי מצוה ותלמוד-תורה, וכל דבר שהוא זכות-הרבים לדורות

ועזרנו, שינזכה לפזר ממון, בשביל עשית כל מצוה ומצוה. ולא יהיה שום ממון חשוב אצלנו נגד שום מצוה.

ונזכה להוציא ממון הרבה, בשביל כל מצוה ומצוה, ובשביל כל דבר ודבר, שהוא רצונך הטוב באמת.

ולא נרגיש בלבנו כלל 'הפסד הממון', בשביל שום מצוה ודבר שבקדשה שבעולם. ונקנה אותם ב'דמים יקרים', ונפזר עליהם ממון הרבה, בשמחה וחדוה גדולה. ונזכה לקיים מצותיך ורצונך תמיד, בגוף ונפש וממון.

ותזבני על-ידי התחזקות הבטחון, להרבות בצדקה בכל-עת. ולא אחשב מיום לחברו כלל, רק כל מה שתשפיע לי בכל יום, אפזר לצדקה לעניים הגונים שתזמין לי ברחמיה.

ואזכה להחזיק יראי יהוה באמת, העוסקים בתורתך ובמצותיך באמת, להחזיקם ולתומכם ולהספיקם, כל מחסורם אשר יחסר להם.

ולא יבלבל אותי מזה שום מונע ומעכב, רק אתחזק תמיד להרבות

ונזכה לאמת ואמונה-שלמה, ולפנים-דקדשה, לאנפינ-נהירין, לפנים

בְּצִדְקָה לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, וּלְפִזֹּר מִמוֹן
הַרְבֵּה עַל כָּל צָרְכֵי מִצְוָה וְתַלְמוּד-תּוֹרָה,
בְּפֶרֶט עַל כָּל דָּבָר שֶׁהוּא זְכוּת-הַרְבִּים
לְדוֹרוֹת.

וְאֵתִיָּה חֲזַק בְּבִטְחוֹן, בְּשִׂמְךָ הַגָּדוֹל
הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שְׂאֵתָה תִּגְמַר
בְּעַדִּי לְטוֹבָה תְּמִיד, וְלֹא תַעֲזֹב אוֹתִי
לְעוֹלָם. וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׁפֹתוֹב: "בְּרוּךְ
הַגָּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה, וְהָיָה יְהוָה
מִבְּטָחוֹ".

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יג ⊗

(על-פי לקוטי-מוֹתְרָן ח"א יג, 'אשרי העם, השִׁגְחָה')

"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ,

תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" (שְׁמוֹת כה, ב)

שִׁנְזָכָה שִׁיתַּנְדָּב לְבָנוּ תְּמִיד לְעִזּוֹר לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים בְּכָל
כַּחֲנוּ, הֵן לְפִזֹּר מִשְׁלָנוּ, וְהֵן לִילָךְ וּלְסַבֵּב עֲבוּרָם, וּלְקַבֵּץ
'נְדָבַת לֵב' אַחֲיָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וְזַכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה
לְהַטִּיב, וְתַהֲיָה בְּעִזָּרְנוּ, שִׁנְזָכָה
לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעֲנִיִּים מֵהַגָּנִים.

וְכָל עֶקֶר כּוֹנוֹת עֲסָקְנוּ בְּהַמְשָׁא-וּמִתָּן
יְהִיָּה, רַק בְּשִׁבִיל הַצְּדָקָה. וְנִזְכָּה
לְתַן צְדָקָה יוֹתֵר מִכִּפֵּי כַּחֲנוּ, וְתִזְמִין לָנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ עֲנִיִּים מֵהַגָּנִים לְזָכוֹת בָּהֶם.

וְתַעֲזָרְנוּ לְקִים מִצּוֹת צְדָקָה כְּרָאוּי
בְּאֵמֶת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת,
בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב, וּבִסְבֵּר פָּנִים יְפוֹת.

וְתִזְכְּנוּ לְתַן צְדָקָה, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִתְבַּיֵּשׁ
הָעֲנִי בְּקַבְּלָתוֹ, וְאַזְכָּה לְדַבֵּר עַל
לֵב עֲנִיִּים וּמְרוּדִים, לְפִיָּסָם וּלְהַרְחִיב
דַּעְתָּם וּלְשַׂמַּח אֶת לִבָּם.

"הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה
תִּסְמְכֵנִי". שְׂאֲזָכָה שִׁיתַּנְדָּב
לְבִי תְּמִיד לְעִזּוֹר לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים בְּכָל
כַּחֲנִי, הֵן לְפִזֹּר מִשְׁלִי לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים,
לְהַעֲנִיק לָהֶם וּלְתַן לָהֶם בְּשִׂפְתֵי יָדַי,
מִבְּרַכַּת יְהוָה אֲשֶׁר אֶתָּה נוֹתֵן לִי בְּכָל-עֵת.

הֵן לְהַשְׁתַּדֵּל עֲבוּרָם בְּכָל כַּחֲנִי, לִילָךְ
וּלְסַבֵּב עֲבוּרָם וּלְקַבֵּץ עַל יָד, נְדָבַת
לֵב אַחֲיָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַמְכֵּם וּלְסַעֲדֵם
לְמִלְאֵת יָדֵי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים, דִּי מַחְסוּרָם
אֲשֶׁר יַחְסֹר לָהֶם, הֵן מְזוֹנוֹת הֵן מְלַבּוֹשִׁים
וְכָל מָה שֶׁהֵם צָרִיכִים.

וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי בְּחֶסֶדְךָ, וְתַתְּנֵנִי לְחֵן
וּלְחֶסֶד בְּעֵינֵי עַמֶּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, שְׂאֲזָכָה שְׁיִהְיוּ נִשְׁמָעִים דְּבָרֵי
אַצְלָם, וַיִּכְנָסוּ דְּבָרֵי בְּאֲזַנֵּיהֶם שִׁיתַּנְדָּבוּ
לְבָבָם לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה.

וְאַזְכָּה לְקַבֵּל מֵהֶם מְכָל אֶחָד וְאַחָד
מִנְּהַ יָפָה אַפִּים. וְתַעֲזָרְנִי שְׁיִהְיָה
לִי כַח לְהַפֵּךְ בְּדְבָרֵי 'לֵב אַכְזָר' לְ'לֵב
נְדִיבָה'. וְאַזְכָּה לְהַרְבּוֹת בְּצְדָקָה בְּאֵמֶת
תְּמִיד כָּל יְמֵי חַיֵּי.

וּבְזָכוֹת וְכַח הַצְּדָקָה שֶׁל כָּל עַמֶּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, תִּזְכָּה אוֹתְנוּ לְשַׁבֵּר
תַּאוֹת-מִמוֹן מֵאַתְּנוּ. וְהַ"רוּחַ נְדִיבָה" שֶׁל
הַצְּדָקָה הַקְּדוּשָׁה יִמְשֵׁךְ עָלֵינוּ וַיִּשְׁפֹּךְ
חַמִּימוֹת תַּאוֹת-מִמוֹן, תַּאוֹת הַנְּגִידוֹת
וְהַעֲשִׂירוֹת, מֵהַ שֶׁהֵלֵב בּוֹעֵר וּמִתְאַוָּה
לְמִמוֹן הַרְבֵּה, לְהַתְעַשֵּׂר בְּעוֹלָם שְׂאִינוּ
שְׁלוּ.

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"ב ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד,
'ואת הערבים צויתי לכללך')

**"מאת כל איש אשר ידבנו לבו,
תקחו את תרומתי"** (שמות כה, ב)

שנזכה לתן הרבה צדקה, ולהפך האכזריות שבלבנו לרחמנות,
להתנדב לתן צדקה הרבה בפזור גדול, יותר מטבענו ורצוננו

**"ואני תפלתי לך יהוה עת רצון אלהים
ברב חסדך ענני באמת ישעך.
יהוה שמע תפלתי האזינה אל תחנוני
באמונתך ענני בצדקתך. למען שמך יהוה
תחייני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. אני
בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ
תמונתך."**

רבוננו של עולם, מלא רחמים, זפני
ברחמיך הרבים לתן צדקה
הרבה תמיד, בכל יום ובכל עת ובכל
שעה.

ותתן לי כח וגבורה לכף את יצרי ואת
לבי הקשה, לשבר האכזריות
שבלבבי להפכו לרחמנות, להתנדב לתן
צדקה הרבה בפזור גדול, יותר מטבעי
ורצוני, בלי שום הקפדה כלל, כמו
שפתוב: "פזר נתן לאביונים, צדקתו
עמדת לעד, קרנו תרום בכבוד".

ואזכה לתן צדקה בשתי ידיים, בשמחה
גדולה ובלב טוב, ולא ירע
לבבי בתמי לו. ותהיה ידי פתוחה תמיד
לתן לעני "די מחסורו אשר יחסר לו".
ואזכה לקים מקרא שפתוב: "פתח תפתח
את ידך לו, והעבט תעביטנו, די מחסורו
אשר יחסר לו".

ותזמין לנו עניים הגונים לזכות בהם,
ותשמרנו ותצילנו מעניים
שאינם מהגנים.

**אנא יהוה, עזרני להתחיל לתן צדקה
הרבה באמת פרצונך הטוב.
ובזכות מצות צדקה, תעזרני ותפתח לי
ותרחיב לי, כל הפתחים והשערים
דקדשה.**

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עא, 'חבלים נפלו לי בנעמים')

**"מאת כל איש אשר ידבנו לבו,
תקחו את תרומתי"** (שמות כה, ב)

שנזכה לעסק בצדקה וגמילות-חסדים, ובפרט בצדקה
של ארץ-ישראל. הן לפזר משלנו יותר מכחנו, והן
לעסק הרבה לקבץ על-יד, נדבות הרבה לארץ-ישראל

ובכן תרחם עלי ותושיעני ותזפני לתן
צדקה הרבה, ובפרט לארץ-
ישראל.

ואזכה לעסק תמיד בצדקה וגמילות-
חסדים, ובפרט בצדקה של
ארץ-ישראל.

הן לפזר משלי יותר מכחי לשלח
לארץ-ישראל, והן לעסק הרבה
באמת לקבץ על-יד, נדבות הרבה לארץ-
ישראל, להחזיק ידי עניים הגונים הדרים
בארץ-ישראל בערום ובחסר כל, ובביתם
אין לחם ושמלה.

רבוננו של עולם, אתה יודע גדל דחקם
וצרתם, אשר המה ממש נפוחי
רעב, "צפד עורם על עצמם יבש היה

כַּעֲיָן". מֵלֵא רַחֲמִים, חוֹמַל דְּלִים, רַחַם
עֲלֵיהֶם וְעֲלִינוּ, וְזַכְנוּ לְעֶסֶק הַרְבֵּה
בְּצַדְקוֹת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ, בְּלִי
שׁוֹם פְּנִיָּה וּמַחֲשֶׁבֶת-זָרָה שֶׁל כְּבוֹד עֲצִמְנוּ
כָּלֵל.

וְתַעֲזֹר לָנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, בְּאִפֶּן שְׁנֹזֶכֶה
לְהַחֲזִיק יְדֵי הָאֲבִיוֹנִים
הָאֲמֻלָּלִים הָעֲנִיִּים הַהַגּוֹנִים הַדְּרִים עַל
אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה, שְׁיִהְיֶה נִפְתָּח
שְׁבִילֵינוּ דְּלִבְנוּ, לְקַבֵּל
שְׁלֵהוֹבִינֵינוּ דְּרַחֲמֵימֵינוּ דְּקִדְשָׁהּ, לְבַעַר
וּלְהַתְּלַחֵב וּלְהַשְׁתַּוְּקֵק אֵלֵינוּ, בְּאַהֲבָה
גְּדוּלָּה וּבְחֶשֶׁק נִמְרָץ.

וְאַזְכָּה עַל-יְדֵי הַצְּדָקָה, לְעֲשׂוֹת כְּלִי
לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנְּעָם הָעֲלִיוֹן,
בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה גְּדוּלָּה, עַד שְׁאֲזַכָּה
לְהַרְגִּישׁ, הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת הַנִּפְלָא
שֵׁישׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקִּדְוֶשׁהּ.

"וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנְנָהוּ. אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת יְהוָה אוֹתָהּ
אֲבַקֵּשׁ, שְׁבִתִּי בְּבֵית יְהוָה כָּל יְמֵי חַיִּי,
לְחַזוֹת בְּנֶעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ".

☪ [ו] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב נב ☪

(על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"ב נו, 'פשיש להאדם לב')

"וְעָשׂוּ לִי מִקֹּדֶשׁ וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם" (שְׁמוֹת כה, ח)

"בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (תו"ל המובא ב'ראשית-חכמה'; אריז"ל; ועוד)
שְׁנֹזֶכֶה שְׁיִהְיֶה לְבָנוּ מִשְׁפַּחַת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ
לְתוֹךְ לְבָנוּ, שְׁכִינַת כְּבוֹדוֹ הַגְּדוֹל וְהַקִּדְוֶשׁ, וְשִׁיחֵיהָ לְבָנוּ
מֵלֵא מֵאֲלֻפוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ

"מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְעַמֶּךָ לֹא חִפְצָתִי בְּאֶרֶץ.
כָּלֵה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי צוּר לְבָבִי וְחֻלְקֵי
אֱלֹהִים לְעוֹלָם". רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן
כָּל, אֲשֶׁר בְּכָל מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלֵתְךָ, כִּי
אַתָּה מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם
מְקוֹמְךָ.

רַחֲמֵי עָלֵי לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְתֵן לִי בְּאַמֶּת,
לֵב כָּשֵׁר וְטָהוֹר לְעַבְדֹתְךָ
וּלְיִרְאָתְךָ, לֵב יִשְׂרָאֵלִי בְּאַמֶּת.

עַד שְׁאֲזַכָּה, שְׁיִהְיֶה לְבִי מִשְׁפַּחַת כְּבוֹדְךָ,
שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ לְתוֹךְ לְבִי, שְׁכִינַת
כְּבוֹדְךָ הַגְּדוֹל וְהַקִּדְוֶשׁ, הַשׁוֹכֵן בְּתוֹךְ
לְבָבוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִמָּךְ
הַקִּדְוֶשׁ.

כְּמוֹ שְׁנֵאמַר: "וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם",
וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ-זְכוֹרֵנוּם-לְבָרְכָהּ:
"מְלַמֵּד, שֶׁהַקִּדְוֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁרָה
שְׁכִינַתוֹ, בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל".
וְעַקֵּר הָאֱלֹהוֹת הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר:
"צוּר לְבָבִי וְחֻלְקֵי אֱלֹהִים לְעוֹלָם".

רַחֲמֵי עָלֵי, וְעֲזֵרְנִי וְזַכְנֵי, שְׁיִהְיֶה לְבִי
מֵלֵא מֵאֲלֵהוֹתְךָ, עַד שֶׁלֹּא יוּכַל
שׁוֹם מְקוֹם בְּעוֹלָם לְבַלְבֵּל וּלְמַנֵּעַ אוֹתִי
מִעַבְדֹתְךָ וּמִיִּרְאָתְךָ.

רַק אֲזַכָּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ וּלְמַצֵּא אוֹתְךָ,
בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שְׁבָעוֹלָם, וּבְכָל
דְּרָגָא וְדְרָגָא שְׁבָעוֹלָם, כִּי לִית אֶתְר פְּנוּי
מִנְךָ.

זְכֵנִי, לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּךָ בְּכָל לְבָבִי בְּאַמֶּת,
עַד שְׁאֵהִיָּה גַם-כֵּן בְּבַחֲנֵינִי
מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ".

עד שכל המקומות שבעולם, יהיו
 בטלין ומבטלין נגדי בתכלית
 הבטול, ולא יהיה להם שום כח לבלבל
 אותי חס־ושלום משום דבר שבקדשה.
 רק אוכל להשיג אותך, ולמצא אותך,
 ולהתדבק בך באמת בכל המקומות
 שבעולם.

”נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי
 נעפר.”

על-בן חוס וחמל נא עלינו, ועל
 שכינת עזך וכבודך, ועל כל
 האותיות והניצוצות הקדושים אשר המה
 בגלות גדול וכבד מאד, ומחר לגאלנו
 גאלה שלמה מהרה למען שמך.

ויתעלה ויתגדל כבודך על כל העולם,
 ויקים מקרא שכתוב: ”ונגלה
 כבוד יהוה, וראו כל בשר יחדו, כי פי
 יהוה דבר.”

☪ [ח] תפלות ותחנונים ח"ב ז ☪

(על-פי שיחות הר"ן מ)

”ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם” (שמות כה, ח)
 ”בתוך כל אחד ואחד” (תז"ל המובא ב'ראשית-החמה'; אריז"ל: ועוד)
 שנזכה לכנס לארץ-ישראל, ולבנות הבית-המקדש,
 אשר שם זכו כל ישראל לראות ”עליונים למטה
 ותחתונים למעלה”, כמו במשכן

רבוננו של עולם, אתה הודעתנו: כי
 עקר הגאולה שגאלת אותנו
 ממצרים, היה בשביל התכלית הזו,
 שנזכה לכנס לארץ-ישראל, ולבנות שם
 את הבית-המקדש.

אשר שם זכו כל ישראל לראות
 בהתגלות גדול ונפלא, ענין זה
 של ”עליונים למטה ותחתונים למעלה”.

כי אתה תתברך למעלה מן הכל, ואין
 למעלה ממך. ובמקום גדלתך, שם
 נמצא ענותנותך. והורדת שכינתך כביכול
 למטה, כמו שכתוב: ”ועשו לי מקדש
 ושכנתי בתוכם”.

☪ [ז] תפלות ותחנונים ח"א ה ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א צד, 'זכר חסדו ואמונתו')

”ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם” (שמות כה, ח)
 ”בתוך כל אחד ואחד” (תז"ל המובא ב'ראשית-החמה'; אריז"ל: ועוד)
 גדל מעלת קדשת ישראל, שאתה משרה
 שכינת כבודך בתוך כל אחד ואחד מישראל

רבוננו של עולם, אתה הודעתנו גדל
 מעלת קדשת ישראל. עד אשר
 אתה משרה שכינת כבודך בתוך כל אחד
 מישראל, כמו שכתוב: ”ושכנתי
 בתוכם”.

וכל אחד מישראל, הוא בחינת 'לבוש'
 מ'מלבושי-הכבוד' שלך, וכל
 העולמות לא נבראו אלא בשביל ישראל,
 כדי להשפיע להם רב טוב.

ובשאינם יכולים לקבל את השפעת
 הטוב מחמת עוונותיהם,
 אזי יש לה צער גדול כביכול, כמו
 שכתוב: ”בכל צרתם לו צר”.

ואתה ידעת, כמה ארך עלינו הגלות
 והשעבוד, זה אלה וכמה מאות,
 קרוב לאלפים שנה. ואתה הודעתנו:
 שגם שכינת עזך בגלות עמנו כביכול,
 וגם הדבור בגלות עם ישראל, עד אשר

וְצוֹיֹתָ לָנוּ, לְהַקְרִיב שָׁם קִרְבָּנוֹת
לְפָנֶיךָ, דִּיקָא מִמֵּינִים הַשְּׁפָלִים
מִבְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת, וְגַם מִמֵּינִים הַדּוֹמְמִים
וְהַצּוֹמְחִים, דְּהֵינּוּ: מְלַח וְסֹלֶת וַיִּזַּן וְשָׁמַן
וּמֵיִם.

וְהַבְּטַחְתָּנוּ: שִׁיעֲלוּ הַקִּרְבָּנוֹת לְרִיחַ-
נִיחוּחַ לְפָנֶיךָ. וְעַל-יְדֵי
חֻכְמֶיךָ-הַקְּדוֹשִׁים גְּלִיתָ לָנוּ: כִּי "סְלוּקָא
דְּקִרְבָּנוֹת, עַד אֵין-סוּף כְּבִיכּוּל.

אֲשֶׁר מִכָּל זֶה רָאוּ וְהִבִּינוּ: כִּי אַתָּה כָּל
יָכוֹל וְכוֹלֵלֶם יַחַד, כִּי כָּלֶם מְשַׁרְשָׁא
אֶחָד יִצְאוּ, וְאַתָּה בְּרֵאתָ אֶת כָּלֶם, וּבִידָךְ
כַּח וּגְבוּרָה, לְהַפְּךָ כָּל דְּבַר מֵרֵאשׁוֹ לְסוּפוֹ
וּמִסּוּפוֹ לְרֵאשׁוֹ. וְלַעֲשׂוֹת מַעֲלִיוֹנִים,
שְׂיֵהִיו תַּחְתּוֹנִים. וּמִתַּחְתּוֹנִים, שְׂיֵהִיו
עֲלִיוֹנִים.

כִּי אַתָּה "כֹּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצָר מִמֶּךָ
מְזֻמָּה". "וְלֹא יִפְּלֵא מִמֶּךָ כָּל דְּבַר",
וּמִי יֹאמֵר לָךְ מָה תַעֲשֶׂה וּמָה תַפְעֵל.

עַל-כֵּן חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ גַם עַתָּה,
וְהַעֲלֵה אוֹתָנוּ מֵעַמְּךָ נְפִילְתָנוּ
וּיְרִידְתָנוּ וְשְׁפִלוֹתָנוּ, וּבְנֵה עִירָךְ, וְשִׁכְּלֵל
הַיִּכְלָךְ, וְקַבֵּץ קְבוּצַת-גְּלוּיֹת, וּפְדֵה צֹאנֶךָ,
וְשַׁמַּח עֲדָתְךָ. "זְכוֹר עֲדָתְךָ קְנִיַת קָדֶם,
גְּאֻלַּת שִׁבְט נַחֲלָתְךָ, הִר צִיּוֹן זֶה שְׁכַנְתָּ
בוֹ".

בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחֻלָּה, וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל
מְכוֹנוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמַּחְנוּ
בְּתַקּוּנוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לַעֲבוּדְתָם, וְלוֹיִם
לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם, וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם,
וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתָנוּ,
תְּמִידִים כְּסֹדְרָם, וּמוֹסָפִים כְּהַלְכָתָם.

וְכַיִּים לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כִּי שָׁחָה
לְעֶפֶר נַפְשָׁנוּ, דְּבָקָה לְאַרְץ בְּטַגְנוּ.
קוּמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ, וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ".
אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

שְׂאֵר הַתְּפִלוֹת בְּעֵינֵי ה'מִשְׁפָּן'
- נִמְצְאוּ בְּפָרְשֵׁי וַיִּקְהַל-פְּקוּדֵי -

⊗ [ט] לקוטי-תפלות ח"א קלז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רכה, 'פְּשֵׁה־רָאָה בְּשִׁלְמוֹת')

"וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה, סְכָכִים
בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרוֹת" (שִׁמוֹת כה, כ)

שְׁתֵּהִיָּה ה'רָאָה' תְּמִיד בְּשִׁלְמוֹת אֶצְלִי, וּיְרַחֲפוּ 'כְּנָפֵי
הַרָאָה' עַל ה'לֵב' תְּמִיד, לְהַשְׁקִיט 'תַּבְּעֵרַת הַלֵּב',
שְׁלֵא יִבְעֵרוּ יוֹתֵר מִהַמְּדָה, לֹא לִימִין וְלֹא לְשִׁמְאֵל

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי,
וְעֲזָרְנִי וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי
חֲלָאִים, וּבְכַפְרֵט מ'חֲלֵי הַרָאָה', שֶׁהִיא
עֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם, וְקִיּוּם הַמַּח וְהַשְּׁכָל.

עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁתֵּהִיָּה ה'רָאָה' תְּמִיד
בְּשִׁלְמוֹת אֶצְלִי, וּיְרַחֲפוּ 'כְּנָפֵי
הַרָאָה' עַל ה'לֵב' תְּמִיד, לְהַשְׁקִיט וּלְכַבּוֹת
חַמוּם וְתַבְּעֵרַת הַלֵּב, שְׁלֵא יִבְעִיר וְלֹא
יִזְקִיד אֶת כָּל הַגּוֹף חֲסוֹ-שְׁלוֹם, וַיִּתְקַים
בְּכַנְפֵי הַרָאָה: "וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי
כְּנָפִים עַל הַכַּפְּרוֹת", "כַּפְּרוֹתָ דְּלִבָּא".

אָבִי אָב הַרְחַמֵּן, חַמֵּל עָלַי מֵעַתָּה,
וְלִמְדָנִי עֵצָה וְתַחֲבוּלָה בְּכָל-עֵת,
אֵיךְ לְהַתְּנַהֵג מֵעַתָּה, בְּאִפְּן שְׂאוּכַל לְכַבּוֹת
וְלַהֲשִׁיט וּלְזַכֵּךְ, תַּבְּעֵרַת הַדְּמִים הַרְעִים
וְהַעֲכוּרִים, שְׁלֵא יִבְעֵרוּ יוֹתֵר מִהַמְּדָה, לֹא
לִימִין וְלֹא לְשִׁמְאֵל.

וְלִסְנֵי וּלְזַפְּךָ הַדְּמִים מִהַשְּׁמֵרִים וּמִרְבוּי
הַעֲכִירוֹת שְׁבָהֶם, בְּאִפְּן שְׁלֹא
אוֹסִיף לְחַשֵּׁב שׁוּם מַחְשְׁבָה רָעָה. וְלֹא
יוֹסִיף, וְלֹא אָנִיחַ עוֹד, הָאֵשׁ הָרַע, לְבָעַר
בִּי כָּלֵל. וְלֹא אֲשַׁרְף וְלֹא אוֹקִיד עוֹד אֶת
הַלְּחֻלּוּחִית שְׁבִי, עַל-יְדֵי רְבוּי הַתְּאֹת, רַק
אֶתְרַחֵק בְּאֵמֶת מִכָּל הַתְּאֹת-רָעוֹת, וּבִפְרָט
מִתְּאֹת-הַמְּשָׁגֵל. וְלֹא אֲבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי
עוֹד.

רַק אֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל-פַּעַם, קִדְשֵׁת
הַכִּנְפֵי-רָאָה, בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת,
שִׁירְחַפּוּ וַיִּנְשְׁבוּ עַל הַלֵּב, וַיִּכְבּוּ וַיִּשְׁקִיטוּ
אֶת תְּבַעֲרַת חֲמוּם הַלֵּב, בְּאִפְּן שִׁיתְקִים
בְּשִׁלְמוֹת כָּל הַלְּחֻלּוּחִית וְהַשְּׁמֹנִיּוֹת
שְׁבִגוּפִי, וַיַּעֲלֶה כָּל הַלְּחֻלּוּחִית
וְהַשְּׁמֹנִיּוֹת לְמַחִי בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה.

וְעַל-יָדָם יֵאִיר הַמַּח בְּאוֹר גָּדוֹל, וַיְהִי
מַחִי וְשִׁכְלִי זָךְ וְצַח, וַיֵּאִיר
בְּאוֹר גָּדוֹל תְּמִיד, "בְּחֻכְמָה וּבִתְבוּנָה
וּבִדְעַת וּבְכָל מְלֶאכֶה", בְּ"מְלֶאכֶת
הַקִּדְשׁ", "הוֹלֵךְ וְאוֹר" בְּהֶאֱרָה יִתְרָה
בְּכָל-פַּעַם לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, בַּקִּדְשָׁה
וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה בְּאֵמֶת וּבְאִמוּנָה.

❁ [י] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יז ❁

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א יז, ז'יהי הם מריקים שקיהם)

"זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" (יחזקאל מא, כב)

"שִׁלְחָנוּ שֵׁל אָדָם מִכֹּפֶר כַּמִּזְבֵּחַ" (ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז).

"וְעִשִּׂיתָ אֶת הַמִּזְבֵּחַ" (שמות כז, א)

שְׁנוּזָכָה עַל-יְדֵי אֲכִילָתָנוּ בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, לְהַשְׁלִים וּלְתַקֵּן
'פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ דְּקִדְשָׁה', עַד שִׁיְהִי ה'שִׁלְחָן' שִׁלְנוּ מִכֹּפֶר
כַּמִּזְבֵּחַ. וַיְהִי ה'שִׁלְחָן' שִׁלְנוּ שִׁלְמוֹת, בְּכָל מִינֵי שְׁלֵמוֹת דְּקִדְשָׁה

וְעִזְרָנוּ וּזְכָנוּ לְאֲכִילָה דְּקִדְשָׁה בְּשִׁלְמוֹת
בְּאֵמֶת, כְּרַאוּי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי.
וְנִזְכָּה לְהַשְׁלִים 'פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ דְּקִדְשָׁה',
עַל-יְדֵי אֲכִילָתָנוּ בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, עַד
שִׁיְהִי הַשְּׁלַחַן שִׁלְנוּ מִכֹּפֶר כַּמִּזְבֵּחַ.

אָנָּה יְהוָה, עִזְרָנוּ לְצֵאת מִתְּאֹת גּוּפָנוּ
וּמַעֲכִירַת מַעֲשֵׂנוּ וּמִכֹּסִּילוֹת
דַּעְתָּנוּ.

וּזְכָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְתַן צְדָקָה
הַרְבֵּה לְעַנְיִים מִהַגְּנִים הַרְבֵּה,
וּלְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם שְׁבִדוּרָנוּ, לְמַעַן נִזְכָּה
עַל-יְדֵי-זֶה לְהַשְׁלִים וּלְתַקֵּן 'פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ'
שֶׁנִּפְגַּם עַל-יְדֵי עוֹוֹנוֹתֵינוּ, עַד אֲשֶׁר אֵין
לָנוּ לֹא אִישִׁים וְלֹא קָרְבָן וְלֹא כֶהֱן שִׁיִּכְפֹּר
בְּעַדֵינוּ.

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ, שְׁנוּזָכָה לְתַקֵּן אֶת
פָּגַם תְּאֹת אֲכִילָה, וְנִזְכָּה מֵעַתָּה
לְאָכַל בַּקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, עַד שִׁיְהִי
הַשְּׁלַחַן שִׁלְנוּ מִכֹּפֶר כַּמִּזְבֵּחַ.

וְנִזְכָּה לְהַכְנִים אוֹרְחִים הַגּוֹנִים עַל
שִׁלְחָנוּ, וּלְתַן חֵלֶק מִסְּעוּדָתָנוּ
לְעַנְיִים הַגּוֹנִים. וּזְכָנוּ לְלַמַּד תּוֹרָה עַל-
הַשְּׁלַחַן, וַיְהִי ה'שִׁלְחָן' שִׁלְנוּ שִׁלְמוֹת, בְּכָל
מִינֵי שְׁלֵמוֹת דְּקִדְשָׁה, בְּלִי שׁוּם פָּגַם כָּלֵל.

עַד שְׁנוּזָכָה שֶׁהַשְּׁלַחַן שִׁלְנוּ יִטְהַר אוֹתָנוּ
מִכָּל עוֹוֹנוֹתֵינוּ, וַיִּזְכָּה אוֹתָנוּ
לְעֲלֹמָא דְאַתִּי, וּלְפִרְנָסָה טוֹבָה, וְנִהְיָה
רְשׁוּמִים לְטוֹב לְעֲלָא וּלְעֲלָא. וְנִזְכָּה
שִׁיתוּסֵף לָנוּ כַּח וּגְבוּרָה בְּשַׁעָה שְׁנַצְטָרֵךְ.

וְנִזְכָּה שְׁלֹא יְהִי שׁוּם כַּח לְהַסְטָרָא
אַחֲרָא לִינֵק כָּלֵל מִשִׁלְחָנוּ

⊗ [יא] לקוטי-תפלות ח"א לא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לך בירא בדברא')

"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד"

(שימות כה, ל)

"זה השלחן אשר לפני ה'" (יחזקאל מא, כב)

"שלחנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה, תגינה כו, מנחות צז.)

שנזפה שתהיה אכילתנו בבחינת 'לחם הפנים', ושתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל-כף, עד שיהיה ה'שלחן' שלנו מכפר במזבח

ובכן תרחם עלינו, ותושיענו, ותזכנו, לאכל בקדשה גדולה ונראה, עד שתהיה אכילתנו בבחינת "לחם הפנים".

ותעזרנו, שתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל-כף, עד שיהיה השלחן שלנו מכפר במזבח, ויהיה נאמר על השלחן שלנו: "זה השלחן אשר לפני יהוה".

ותמחר ותחיש לגאלנו גאלת עולם, ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה לנו בית קדשנו ותפארתנו, ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלנו, ונזכה לסדר בבית-המקדש "לחם הפנים" לפניך תמיד.

⊗ [יב] לקוטי-תפלות ח"א ס ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פתח רבי שמעון')

"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד"

(שימות כה, ל)

שנזפה לאכל רק מאכלים שנתבררו, מאכלים שהם בקדשת 'לחם הפנים' - ושנזפה על-ידם 'לפנים דקדשה'

והיה עמדי תמיד, ושמרני והצילני מפגם 'תאות אכילה ושתיה'.

ואכילתנו, כי אם מעט דמעט חיות המכרח לתן להם בצמצום גדול כפי רצונך הטוב, ולא יותר מההכרח כלל.

ונזכה לקים מצות נטילת-ידיים, במים ראשונים ואחרונים כראוי בשלמות, ונזכה לקדש ידינו על-ידי נטילת-ידיים, וימשך עלינו קדשה וטהרה שלמה על-ידי נטילת-ידיים ראשונים ואחרונים. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני יהוה".

ותעזרנו לברך ברכת-המוציא, וברכת-המזון, וכל ברכת-הנהנין תחלה וסוף, בכונה גדולה כראוי, בקדשה ובטהרה.

ונזכה שיקים בשלחן שלנו, מקרא שכתוב: "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יהוה".

ונזכה על-ידי אכילתנו בקדשה, להכניע ולבטל פסילות דעתנו וכעור מעשינו, ותעזרנו שיהיה נשלם דעתנו על-ידי אכילתנו, בקדשה ובטהרה, כרצונך הטוב.

ונזכה לתקן את פגם תאות אכילה, ותעזרנו לאכל בקדשה ובטהרה למען שמך לבד באמת. ונזכה להכניע ולבטל פסילות הדעת ועכירת המעשים. ותזכנו בחסדיך הרבים לשלמות הדעת דקדשה ולעשות מעשים טובים והגונים בעיניך.

וְאֶזְכָּה שְׁתִּהְיֶה אֲכִילְתִּי תָמִיד בְּקִדְשָׁהּ
וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, בְּלִי שׁוּם תְּאוֹת־הַגּוֹף
כָּלֵל. וְתִהְיֶה אֲכִילְתִּי וּשְׁתִּיתִי תָמִיד,
מֵאֲכָל שְׁנֵתְבָרָר ל'מֵאֲכָל אָדָם'.

וְתִגַּן בְּעָדֵי, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי, שְׁלֹא
יָבֹא לְתוֹךְ פִּי, שׁוּם מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה
שְׁלֹא נִתְבָּרָר עֲדִין ל'מֵאֲכָל־אָדָם', אֲשֶׁר
יְכוּלִין לְאָבֵד חִס־וְשָׁלוֹם אֶת ה'פְּנִים־
דְּקִדְשָׁה' עַל־יְדֵי מֵאֲכָלִים הַלָּלוּ, וְלִפְלֵ
לְתוֹךְ שְׁנֵה חִס־וְשָׁלוֹם. וְתִצִּילֵנִי
מִמֵּאֲכָלִים הַמְּבִיאִין רַע אֶל הַלֵּב.

רַק אֶזְכָּה לְאֹכַל בְּקִדְשָׁהּ גְדוֹלָה,
מֵאֲכָלִים שְׁנֵתְבָרָרוּ, מֵאֲכָלִים שֶׁהֵם
בְּקִדְשֵׁת "לְחֵם הַפְּנִים", שְׁאֶזְכָּה עַל־יָדָם,
לְלֵב־טוֹב, לְלֵב־שְׂמֵחַ, וּלְפְּנִים־דְּקִדְשָׁהּ.

⊙ [יג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב ל"ח ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עז, 'רצועה היתה יוצאת')

"וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלֶחָן לְחֵם פְּנִים לְפָנֵי תָמִיד"

(שמות כה, ל)

שְׁנֵזְכָה לְשִׁבֵר תְּאוֹת אֲכִילָה/ וְנֵזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ ה'יִרְאָה
הַקְּדוּשָׁה' הַנִּגְשָׁת וּבָאָה אֶל הָאָדָם לְעֵת הָאֲכָל, וְנֵזְכָה
לִישֵׁב ב'שְׁלֶחָן' בְּשַׁעַת סְעוּדָה, בְּאִימָה וּבִירְאָה גְדוֹלָה

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, שְׁתִּהְיֶה בְּעֶזְרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחִסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים,
וְתִזְכְּנֵנִי לְשִׁבֵר תְּאוֹת אֲכִילָה לְגַמְרִי.

שְׁאֶזְכָּה שְׁתִּהְיֶה אֲכִילְתִּי וּשְׁתִּיתִי
בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה בְּעֵתוֹ
וּבְזַמְנוֹ, בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל וּבְמִשׁוּרָה,
כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת.

וְאֶזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תָּמִיד ה'יִרְאָה
הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשָׁת וּבָאָה אֶל
הָאָדָם "לְעֵת הָאֲכָל" דִּיקָא. וְאֲשַׁב עַל
ה'שְׁלֶחָן' בְּשַׁעַת סְעוּדָה בְּאִימָה וּבִירְאָה
גְדוֹלָה מִפְּנֵיךָ תָּמִיד.

וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּזְכְּנֵנִי בְּחִסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים,
לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי
צַעַר וְיִסּוּרִים וְכָל הַדִּינִים שְׁבָעוּלָם,
מִמְּעָלִי, וּמִמְּעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וּמִמְּעַל כָּל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ.

כִּי אַתָּה יֹדַעְתָּ אֶת כָּל עֲמָלָנוּ וְלַחֲצָנוּ,
אֶת כָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרֵי הָעוֹבְרִים
עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
וּבְעֵצָם שְׁפָלוֹת דַּעְתָּנוּ, קָשָׁה לָנוּ לְסַבֵּל
הַצַּעַר וְהַיִּסּוּרִין שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם.

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְזַכְּנוּ לְהִתְעוֹרֵר
מֵעַתָּה, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשְׁךָ
הָעֲלִיוֹנָה, וְנֵזְכָה כָּלֵנוּ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
יִרְאֵת־שָׁמַיִם בְּאֵמֶת, וְתִהְיֶה יִרְאָתְךָ עַל
פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחֲטָא.

וּבְפִרְטֵי בְּשַׁעַת אֲכִילָה, תִּזְכְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ
לְאֹכַל בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה,
עַד שְׁנֵזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תָּמִיד בְּשַׁעַת
הָאֲכִילָה, אֶת ה'יִרְאָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשָׁת
וּבָאָה אֶל הָאָדָם אַז.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה, לְבַטֵּל וּלְהַמְתִּיק כָּל
מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרֵי וְכָל
הַדִּינִים שְׁבָעוּלָם, מִמְּעָלֵינוּ וּמִמְּעַל כָּל עַמָּךְ
בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

אתור אחר לבכי ואחר עיני, "העבר עיני
מראות שוא בדרכיך חייני".

וזבני לקדש את אזני, ואזפה לשמע
תמיד דברי חכמים-אמתיים,
ולחאמין בהם, ויהיה לי אמונת-חכמים
בשלמות.

ותהיה בעזרי, שאטה אזני תמיד
לשמע דברי חכמים-אמתיים,
ויכנסו דבריהם באזני, ויעוררו את לבכי
באמת, לשוב אליך ולעשות רצונך תמיד.

ותשמרני ותצילני, שלא אשמע
לעולם ולא יפנס באזני,
שום דבור הפגום. ולא אשמע ולא
אקבל, שום דבור לשון-הרע ורכילות.
ולא אשמע דבורי נבול-פה לעולם, ולא
שום דבור פגום.

רק אזפה לשמע תמיד דבורים
קדושים, מפי צדיקים וכשרים
אמתיים, דבורים המקדשים את אִזְן
השומעים.

וזבני שיהיה לי יראת-שמים באמת,
ועל-ידי-זה אזפה לקדש את
חוטמי, ויקים בי מקרא שכתוב:
"והריחו ביראת יהוה".

ובל מה שפגמתי עד הנה ב'שבעת
הנרות' האלו, על-ידי עונותי
ופגמי המרבים שחטאתי עויתי ופשעתי
לפניך, ופגמתי בפני, ובעיני, ובאזני,
ובחוטמי, מנעורי עד היום הזה, בשוגג
ובמזיד באנס וברצון.

❁ [יד] לקוטי-תפלות ח"א כא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתים')

"ועשית את נרותיה שבעה, והעלה את נרותיה
והאיר על עבר פניה" (שמות כה, לד)

- ה'מנורה' ו'קדשת שבעת הנרות' -

שנזפה לקדש "שבעת הנרות" המאירין אל מול פני
המנורה הקדושה, שהם: העינים, והאזנים, והפה,
והחטם. ולהמטיף על-ידי-זה, ה'אור-הפנים', 'שפע-
אלקי', 'רוח-הקדש', שהוא השגת המקיפים הקדושים
של השכל, הבנות והשגות חדשות דקדשה

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, מלא רחמים,
שתרחם עלינו, ותעזרנו ותושיענו מהרה,
שנתחיל מעתה לקדש את "שבעת הנרות
המאירין אל מול פני המנורה הקדושה",
שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחטם.

ותזבני לקדש את פי, שלא יצא דבר
שקר מפי לעולם, ולא שום
דבור הפוגם את הפה חסו-שלום, רק כל
דבורי יהיו דברי-אמת תמיד בקדשה
ובטהרה. ואזפה לקדש את פי, בתורה
ובתפלה ובכל מיני דבורים המקדשין את
הפה.

ותזבני לקדש את עיני, ותעזרני
להעצים את עיני מראות ברע,
ותהיה בעזרי שלא יהיה לי שום
הסתפלות על שום דבר שבעולם-הזה
כלל.

ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני,
שלא אסתכל חסו-שלום על
שום דבר המביא לידי הרהור חסו-שלום.

חום וחנוני ורחם עלי ו הצילני, ומלט
נפשי מעתה מפגם הראות, ולא

עַל כָּל־מַחֲלֵי וְתַסְלַח לִי מֵלֵא רַחֲמִים
חַנוּן הַמְרַבֵּה לְסִלַּח, וְתַתְּקֵן בְּרַחֲמֶיךָ
כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלֹהִים, וְלֹא יִהְיֶה נִשְׁאָר מֵהֶם
שׁוּם רֶשֶׁם כָּלֵל. כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ כִּי אֵין בָּנוּ
כַּח לְתַקֵּן הַפְּגָמִים הָאֵלֹהִים, כִּי הִרְבִּינוּ
לְפָשַׁע וּלְפָגַם בָּהֶם.

וְאִם אַתָּה בְּעֶצְמְךָ לֹא תַעֲשֶׂה לְמַעַנְךָ
חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְתַתְּקֵן כָּל הַפְּגָמִים
הַעֲצוּמִים הָאֵלֹהִים בְּרַחֲמֶיךָ, אֵין בְּיַדֵּינוּ
לְתַקֵּן פָּגַם אֶחָד מֵהֶם, מִכָּל־שֶׁכֶן כָּלֵם.
”אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה, אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד. כִּי
עִמָּךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּזְכָּר.”

חֹס וְחַמֵּל עָלֵינוּ, חֹס וְרַחֵם עָלֵינוּ, כִּי
אֵין לָנוּ שֶׁכֶל וְדַעַת אֵיךְ לְרַצוֹת
וּלְפַיֵּס אוֹתְךָ, עַל כָּל הַפְּגָמִים הַגְּדוֹלִים
וְהַנּוֹרָאִים הָאֵלֹהִים, שֶׁפָּגַמְנוּ עַד הַנְּחָה
בְּשִׁבְעַת הַנְּרוֹת' הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֹהִים
הַנִּמְשָׁכִין מִן הַמַּח הַקְּדוּשׁ.

וּמַעֲצָם רַבּוּי הַפְּגָמִים הָאֵלֹהִים שֶׁפָּגַמְנוּ
בְּשִׁבְעַת הַנְּרוֹת' הַקְּדוּשִׁים
הָאֵלֹהִים, עַל־יְדֵי־זֶה נִפְגַּם דַּעְתָּנוּ וְנִתְעַכַּר
שְׁכִלְנוּ וְנִתְבַּלְבַּל מַחֲנוּ וְדַעְתָּנוּ.

וּמַחֲמַת־זֶה בָּאִים עָלַי קִשְׁיוֹת
וּבְלִבּוֹלִים וְעַקְמִימִיּוֹת
שֶׁבִלְב, וּמְבַלְבְּלִים וּמַעֲקָמִים אֶת דַּעְתִּי
וּלְבִי מְאֹד, עַד שְׂאִינִי יָכוֹל לְהִתְקַרֵּב
לְשׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּקִדְשָׁה כְּרֵאוּי, וְרוֹצִים
לְרַחֵק אוֹתָנוּ לְגַמְרֵי חֶסֶד וְשָׁלוֹם מַעֲבוּדְתְךָ
בְּאַמֶּת.

אֲנִי יְהוָה, יִהְיֶה מַעֲיָךְ עָלֵינוּ, ”הַאֲזִינָה
קוֹלִי בְּקִרְאֵי לְךָ”. וְתִהְיֶה בְּעֲזָרְנוּ,
שְׁנֹזְכָה לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד תְּמִיד תַּעֲלוּמוֹת
הַמוֹחִין עַל־יְדֵי קוֹל צַעֲקָתָנוּ.

וְתַרְחֵם עָלֵינוּ, וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכָּנוּ,
לְקַדֵּשׁ וּלְטַהַר בְּאַמֶּת אֶת
'שִׁבְעַת הַנְּרוֹת' הַיּוֹצְאִים מִן הַמַּח
שְׁבָרָאֲשֵׁינוּ, שֶׁהֵם הַפֶּה, וְתַרְיֵן עֵינֵינוּ,
וְתַרְיֵן אוֹדְנֵינוּ, וְתַרְיֵן נוֹקְבֵי חוֹטְמָא.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵינוּ
'אוֹר־הַפְּנִים', שֶׁהוּא
'שִׁפְע אֱלֹקִי', שֶׁהוּא הַשְּׂגַת הַמְּקִיפִים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַשֶּׁכֶל.

וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רוּחַ קְדֻשָּׁה, וְנִזְכָּה
בְּרַחֲמֶיךָ לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּכָל־
פַּעַם, מְקִיפִים חֲדָשִׁים דְּקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה
לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג עִמָּךְ סוּדוֹתֶיךָ.

וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֹזְכָה בְּכָל־פַּעַם לְקִדְשָׁה
יְתָרָה, לְמַעַן נִזְכָּה בְּכָל־פַּעַם
לְהַשִּׁיג מְקִיפִים חֲדָשִׁים, לְהַכְנִיסָם לְפָנִים
לְתוֹךְ שְׁכִלְנוּ, לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּכָל־פַּעַם,
הַכְּנוֹת וְהַשְּׂגוֹת חֲדָשׁוֹת דְּקִדְשָׁה, מֵה שֶׁלֹּא
הֵינּוּ יוֹדְעִים לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג מִקֶּדֶם.

וְנִזְכָּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ גַּם בְּעוֹלָם־הַזֶּה,
וּלְהַשִּׁיג גְּדֻלְתְךָ וְרוּמְמוֹתְךָ, כִּי
מֵה שֶׁאֶפְשֵׁר לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם־הַזֶּה, כִּי לְכַךְ
נוֹצְרָנוּ לִידַע וּלְהַשִּׁיג אוֹתְךָ.

[שָׁאֵר הַתְּפִלוֹת עַל 'קְדוּשַׁת שִׁבְעַת הַנְּרוֹת', וְשִׁלְהַבַּת
הַלֵּב הָעוֹלָה מֵאֵלֶיךָ - נִמְצְאִים בְּפִרְשׁוֹת בְּהַעֲלוֹתְךָ]

